

तपाईं संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ

ख्रीष्टको सन्देश लिएर संसारमा कसरी पुँजे हो
भन्ने बारेमा लेखिएको पुस्तक

टोम शान्कलीन

तपाईं संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

ख्रीष्टको सञ्देश लिएर संसारमा कसरी पुँजे हो
भन्ने बारेमा लेखिएको पुस्तक

टोम शान्कलीन

प्रतिलिपि अधिकार

© टोम शान्कलीन, २०११ मा । सर्वाधिकार सुरक्षित । पुनरावलोकनको निम्नि स-साना खण्डहरू उद्धृत गर्नुभन्दा बाहेक प्रकाशकको लिखित अनुमतिविना यस पुस्तकलाई कुनै पनि माध्यमद्वारा पुनरुत्पादन गर्ने अनुमति छैन ।

सम्पूर्ण शास्त्र खण्ड नेपाल बाइबल सोसाइटीद्वारा प्रकाशित नयाँ संशोधित नेपाली बाइबलबाट लिइएको छ ।

Layout and Design

Hosanna Design Centre

Published by

Bible Living Ministries Nepal

GPO: 8975, EPC: 649, Kathmandu,

Lalitpur, Kusunti-13

Tel: +977 1 553 9745

Email: blmnepal.2012@gmail.com

Printed at

Hosanna Printers Pvt. Ltd.

Tel: +977 1 5000210

Email: hosannaprinters@gmail.com

मेरा तीनओंटा सन्तान हैयूडी ह्यान्जैली नेथन शान्कलीन
तथा २७ ज्याक्सनमा यौ पुस्तक समर्पित गर्न चाहन्छु । आपना
सन्तानहरूप्रति स्वर्गीय परमेश्वरको प्रैमको स्वादलाई चारुन्जमा
उनीहरूले मलाई ठूलो मद्दत गरेका छन् ।

विषयसूची

प्राक्कथन	I
प्रकाशकीय	II
कृतज्ञता	IV
भूमिका	VI
पिताको हृदय	१
पारिवारिक व्यवसाय	११
परमेश्वरले सामान्य मानिसहरुलाई	
प्रयोग गर्नुहुन्छ	१६
आफैले मर्संग एउटै धारमा राख	२४
इनामतिर आफ्ना आँखाहरु लगाउ	३५
तपाईंले येश्को गवाहीलाई बाँड्न सक्नुहुन्छ	४५
जीवनशैलीबाट सुसमाचार प्रचार	६१
सुसमाचारीय सन्देश प्रचार गर्नु	७६
एउटा सेवकको सेवकाइ	८७
तेरो पैसा त्यहाँ राख जहाँ तेरो मुख छ	१०३
संसारमा पुगेको लागि आउनुहोस	
हामी एकीकृत हो	१११
कुन कुराले तपाईंलाई बाधा दिइरहेको छ ?	१३२
टोम र सुसन शान्कलीन	१३८
टोम शान्कलीन सेवकाइ	१४०
टोम शान्कलीनद्वारा लिखित	
पुस्तकहरु तथा सिडीहरु	१४२

प्रावक्थन

टोम शान्कलीन २१ औं शताब्दीको निष्कपट सुसमाचार प्रचारक हुन् । मुक्ति नपाएका मानिसहरूले खीष्टमा मात्र पाइने मुक्तिको सन्देशलाई पाउन सक्नु भन्ने उत्कटतासाथ उनी जिउँछन् र बाँच्छन् । एउटा प्रचारकको रूपमा सेवा गर्ने उनको बोलावट तथा वरदान भनेको एफिसी ४: ११ मा पाइने पाँच विभागीय वरदानहरूमध्ये एक हो भन्ने उनलाई थाहा छ । “अनि उहाँका वरदानहरूचाहाँ यी नै थिए कि कोही प्रेरितहरू, कोही अगमवक्ताहरू कोही, प्रचारकहरू कोही मण्डलीका पास्टरहरू र कोही शिक्षकहरू बनून् ।”

हराएका आत्माहरूसमक्ष किन र कसरी हामी सुसमाचार लिएर जानुपर्दछ, भन्ने उद्देश्यको गहिराइमा जानको लागि यो पुस्तकले हामीलाई मद्दत गर्नेछ । प्रत्येक अध्यायमा देखिने टोमको व्यक्तिगत अनुभवले पठनलाई रोचक बनाउनको लागि प्रत्येक अध्यायलाई जीवन प्रदान गर्ने काम गरेको छ । आजका मण्डलीमा प्रचारकको वरदानको महत्वलाई सायद नदेखेका, पास्टरहरूका चिन्तनलाई “प्रचारकको सेवकाइ” भन्ने शीर्षकको दश अध्यायले जगाएको छ ।

मण्डलीमा प्रचारकको आवाजको खाँचो भन्ने सन्दर्भमा आफै खोज तथा पठन आनन्दको लागि टोम शान्कलीनद्वारा लिखित यो पुस्तक म तपाईंलाई सिफारिस गर्न चाहन्छु ।

यस्तो पुस्तक लेख्ने साहस गर्नुभएकोमा, टोम म तपाईंलाई धन्यवाद दिन्छु ।

पास्टर भर्जिल अमुन्डसन
शेल लेक फूल गोस्पल चर्च
शेल लेक, वीस्कन्सीन

प्रकाशकीय

येशू खीष्ट परमेश्वर हुनुहुन्छ । उहाँ सृष्टिमा हुनुहुन्यो र सारा कुराहरू उहाँद्वारा नै बनिएका हुन् । मानिस परमेश्वरको स्वरूपमा बनिएको थियो र खीष्टको स्वभाव मानिसमा थियो । मानिसको घनिष्ठ सम्बन्ध परमेश्वरसँग भएर पनि मानिस आफै स्वइच्छामा परमेश्वरको आज्ञा भङ्ग गरी पाप कर्मद्वारा उहाँसँगको सम्बन्धबाट अलग भयो । तर पनि परमेश्वरले मानिसलाई त्याग्नुभएन । उहाँले खीष्ट येशूलाई आफ्नो पुत्रको रूपमा यस संसारमा पठाउनुभयो । मानिस जातिको उद्धार गरी परमेश्वरसँगको सम्बन्धमा पुनस्थापना गर्न खीष्ट कुसमा बलिदान हुनुभयो । खीष्टले यस संसारमा परमेश्वरको राज्य र उहाँको उद्धारको सन्देश बताउनुभयो र त्यसै अनुरूप जिउनको लागि सिकाउनुभयो । उहाँको पुनरुत्थान पश्चात् स्वर्गारोहण हुनु अगावै उहाँले चेलाहरूलाई संसारको अन्त्यसम्म जाओ र सुसमाचार सुनाओ, चेला बनाओ र परमेश्वरको राज्य खडा गर भन्ने अन्तिम तथा महान् आज्ञा दिनुभयो । तसर्थ सुसमाचार प्रचार गर्ने र मण्डली खडा गर्ने काम पास्टर तथा अगुवाकोमात्र होइन तर सम्पूर्ण विश्वासी र खीष्टका चेलाहरूको हो ।

सुसमाचार प्रचार तथा चेला निर्माण सेवा हिजो विगतमा त्यति नै महत्वपूर्ण थियो, आज पनि अति नै महत्वपूर्ण छ र भोलि पनि त्यति नै महत्वपूर्ण भईरहने छ भन्ने कुरामा हामी दुई मत छैनौ । सुसमाचारको काम एक व्यक्तिको जीवनबाट सुरुवात हुन्छ र परमेश्वरले गुणनात्मकरूपमा धेरैको जीवनमा काम गर्नु हुन्छ । मण्डली इतिहासमा धेरै यस्ता अगुवाहरू तथा सुसमाचार प्रचारकहरूको जीवन पाईन्छ जसले सुसमाचारको निम्ति आफैलाई बलिदान गरेर संसारलाई खीष्टमा जिते । पास्टर टोम शान्कलीन पनि एक यस्ता परमेश्वरका सेवक हुन जसको हृदय सुसमाचार प्रचारको बोझले भरिएको छ । यस सेवकाइमा भएको उहाँको लामो अनुभवहरूलाई समेटेर र धर्मशास्त्र बाइबलको मूल शिक्षालाई आधार बनाई यो पुस्तक “तपाईं संसारलाई छुन सक्नु हुन्छ” प्रकाशनमा आएको छ ।

सुसमाचारमा परमेश्वरको हृदय, सुसमाचार प्रचारको आवश्यकता, सुसमाचार प्रचारकको जीवन, सुसमाचार प्रचारको दर्शन तथा रणनीति, जीवनशैलीद्वारा सुसमाचार प्रचार र सुसमाचारीय प्रवचन तथा सेवकाइहरूको बारेमा शिक्षा दिने यो पुस्तक मण्डलीको लागि एक तालिम पाठ्यक्रम नै हो । नेपालका हरेक मण्डलीहरूका पास्टर अगुवाजन, प्रचारक, घरेलु संगतिका अगुवाहरू, मण्डलीका विभिन्न सेवाहरूमा आबद्ध सेवकहरू तथा सम्पूर्ण विश्वासीहरूलाई अति नै प्रेरणादायि, सुसमाचार प्रचार सेवाका लागि ज्ञान र सीप्रदान गर्ने भएको हुनाले यो पुस्तक अध्ययन गर्नु र मण्डलीमा सिकाउनु मण्डलीको लागि ठूलो आशिष् हुनेछ ।

बाइबल लिभिङ्ग मिनिष्ट्रिज नेपालले यो पुस्तक नेपाली मण्डलीहरूको लागि नेपाली भाषामा प्रकाशन गर्ने कोसिस गरेर खीष्टमा मानिसहरूलाई जित्ने कार्यमा एउटा राम्रो कामको सुरुवातको कदम चालेकोमा हामी परमेश्वरलाई धन्यवाद दिँदछौं । हाम्रो प्रार्थना छ कि, मण्डलीहरूले यस पुस्तकबाट सुसमाचार प्रचार सेवामा ठूलो सहयोग प्राप्त गरोस् र नेपाललाई खीष्टमा जित्ने कार्यमा नयाँ आयमको आरम्भ होस् । यो पुस्तक राम्रोसँग अध्ययन र मनन् गर्नुहोस् र मण्डलीमा सबै विश्वासीहरूलाई यस पुस्तकबाट सुसमाचार प्रचारको सम्बन्धमा सिकाउनुहोस् । तपाईंको मण्डलीमा परमेश्वरले ठूलो परिवर्तन ल्याउनुहुनेछ ।

पास्टर किरण दास
कार्यकारणी अध्यक्ष
बाइबल लिभिङ्ग मिनिष्ट्रिज, नेपाल ।

कृतज्ञता

यो पुस्तक लेखनको निम्नि मेरी पत्तीको प्रेम रूपी परिश्रम, धैर्यता, मद्दत तथा उत्साहको निम्नि सर्वप्रथम म मेरो कृतज्ञता प्रकट गर्न चाहन्छु । प्रारम्भिक मस्यौदाप्रति मेरो पत्तीको कडा समीक्षाले मलाई परमेश्वरले मेरो हृदयमा राखिदिनुभएको कुरालाई अभिव्यक्त गर्न प्रयोग गरिएका शब्दहरूलाई अझ गहन प्रकारले अध्ययन गर्न मलाई बाध्य बनाएको थियो । मेरो जीवनमा तिनको साभेदारिता भनेको मेरो लागि एउटा ठूलो आशिष् हो ।

यो पुस्तकलाई आजको यस रूपमा पुऱ्याउनको लागि मद्दत गर्नुभएका तपाईं सबैलाई नै म धन्यवाद दिन्छु र विशेष गरी निम्न लिखित व्यक्तिहरूप्रति म आभार प्रकट गर्दछु ।

- धेरै वर्ष अघि, संसारभरि नै सुसमाचार सुनाउन खाँचो भएको कुरा उल्लेख गर्दै मेरो हृदयमा विजारोपण गर्ने पास्टर जोन ओस्टिनलाई । उनी प्रभुमा सुन्नु भए तापनि परमेश्वरले दिनुभएको विश्वभरि सुसमाचार सुनाउने महान् कार्यलाई पूरा गर्नमा, उनको अभिप्रेरणा धेरै विश्वासीहरूका हृदय र उत्कटतामा सम्पत्ति स्वरूप रहदै आएको छ ।
- मैले यस पुस्तकलाई प्रकाशन गर्न सक्नेछु भन्ने आशासहित त्यसलाई पूरा गराउनमा मद्दतसमेत गरेका डेबिड वर्गस्लैण्डलाई ।
- धेरै वर्षसम्म हाम्रो सेवकाइको लागि प्रार्थना गरिदिने तथा यो पुस्तकको पाण्डुलिपिलाई पढेर यो परियोजनामा विशेष प्रकारले उत्साह दिने पास्टर एन्डु र्याकललाई ।
- संसारलाई सुसमाचारद्वारा स्पर्श गर्ने प्रेरणा तथा उत्साह दिने पास्टर भर्जिल अमुन्डसनको उदाहरण तथा जल्दोबल्दो आत्माको लागि ।

- यो पुस्तकको भाषालाई अभ राम्रो बनाउनको लागि आफ्नो सम्पादन दक्षतालाई प्रयोग गरेकी मेरी प्रिय छोरी हेयडी व्यान्जेली तथा आवरणको लागि महत्वपूर्ण सुझाव दिने छोरी रुथ ज्याक्सनको लागि ।
- सुसन तथा मलाई धेरै वर्षदेखि उत्साह दिई आइरहेका तथा पाठ-प्रमाणमा मद्दत गर्ने क्यारोल काउफम्यानका लागि ।
- यस पुस्तकमा सञ्चार गरिएको सिद्धान्तहरूलाई सुसमाचार नपुगेका मानिसहरूका बीच सुसमाचार पुऱ्याउदै अनुभवद्वारा सिक्नको लागि, टोम शान्कलीन सेवकाइलाई सहायता पुऱ्याउने सबै साझेदारहरूका लागि ।

यो पुस्तक लेखनमा परमेश्वरले मेरो जीवनमा गर्नुभएको महान् कामको लागि म उहाँलाई अति नै धन्यवाद दिन चाहन्छु । परमेश्वरको इच्छा भनेको सबैभन्दा महत्वपूर्ण कुरो हो भन्ने कुरा उहाँले मलाई क्रमिक रूपमा सिकाउदै लानुभयो । यो उहाँको परियोजना हो । उहाँ (मालिक)ले नै यो परियोजना पूरा भएको नचाहनुभएको भए, कहिल्यै पनि पूरा हुने थिएन भन्ने इमानदार निश्चयताविना यो कार्य सम्भव थिएन । परमेश्वर नै सबै कुराको महिमाको योग्य हुनुहुन्छ ।

भूमिका

तपाईं जोसुकै हुनुहोस् (चाहे पास्टर, समर्पित आमा, प्रशंसा नगरिएको जुता व्यापारी वा सोमालियाको गोठालो) तपाईंको जीवनको लागि परमेश्वरको योजना छ। त्यो तपाईंको सम्पूर्ण जीवनको अर्थ तथा उद्देश्यलाई प्राप्त गर्न, तपाईंले खोजिरहनुभएको योजना हो।

तपाईंको जीवनको लागि खीष्टले राखिदिनुभएको मार्गनिर्देशन तथा योजनालाई पछ्याएर तपाईंले एउटा ठूलो परिवर्तन गर्न सक्नुहुनेछ। परिवर्तन ल्याउन तथा पिताको हृदयबाटमात्र आउन सक्ने जीवनलाई खन्याउन सक्ने सामर्थ्य तपाईंमा हुनेछ। जब तपाईं परमेश्वरको योजनाअनुसार चल्नुहुन्छ, तब तपाईं प्रेमसाथ, वास्तासाथ तथा कृपासाथ चलिरहनुभएको हुनेछ। परमेश्वरको हृदयको धड्कनलाई तपाईंले कार्यमा परिणत गरिरहनुभएको हुनेछ। मुक्ति नपाएका, धायल, दुःखी तथा मरिरहेका अनि उहाँबाट टाढा भएका मानिसहरूका निम्ति उहाँको हृदय धड्किन्छ। त्यस्ता मानिसहरूलाई घरमा ल्याउने तपाईं प्रमुख पात्र हुनुहुन्छ। पिताको हृदयको तपाईं फैलिएको एउटा अंश हुनुहुन्छ।

सम्पर्क स्थापित गर्नुहोस्। स्पर्श गर्नुहोस्। आफ्ना हातहरू, आवाज तथा असल कुराहरू फैल्याउनुहोस्। अरू समक्ष पुग्नु भनेको “तिमी मेरो लागि चासोको विषय हौ” भनेर अभिव्यक्त गर्नु हो। येशूले मानिसहरूलाई स्पर्श गर्नुभयो र उनीहरू परिवर्तन भए। उनीहरूले चड्गाइ पाए। उनीहरू स्वतन्त्र पारिए। उहाँको उपस्थितिमा आउँदा उनीहरू जस्तो थिए, त्योभन्दा फरक भए। तपाईं पनि मानिसहरूको सेवा गर्न, आशा दिन तथा परिवर्तन गर्न तथा मानिसहरूका जीवनमा परिवर्तन ल्याउन बोलाइनुभएको छ।

संसार भनेको तपाईं जिउने तथा तपाईंले देख्ने मानिसहरू भएको स्थान हो। पेट्रोल पम्पमा काम गर्ने मान्छे भएको, तपाईंको कपाल काट्ने मान्छे भएको, तपाईंको विमा प्रतिनिधि भएको, तपाईंको

मालिक तथा तपाईंको दम्पति भएको ठाउँ हो । संसार भनेको राष्ट्रहरू तथा समुद्रको टापुहरू हो । विभिन्न किसिमका जातिहरू, भाषाहरू तथा राष्ट्रहरूबाट आएका मानिसहरू बस्ने ठाउँ हो । अनि ती सबै मानिसहरूलाई परमेश्वरको हृदयको स्नेह तथा उहाँको न्यानो मायाको अँगालो चाहिन्छ । तपाईं परमेश्वरद्वारा विशेष प्रकारले सृष्टि गरिनुभएको तथा संसारमा सुसमाचार पुऱ्याउनलाई नियुक्त हुनुभएको छ । अनि पहिलेको भन्दा फरक पारेर छोड्नको लागि बोलाइनुभएको छ ।

दुईओटा कारणहरूका लागि यो पुस्तक लेखिएको थियो । एउटा, परमेश्वरबाट टाढिएका मानिसहरूप्रतिको बोझलाई समझना गर्दै लेखिएको थियो भने अर्कोचाहिँ ती मानिसहरूसमक्ष पुनरे एउटै मात्र माध्यम भनेको अर्को मानिसहरू नै हुन् भन्ने यथार्थले गर्दा नै लेखिएको थियो । यो महान् मिसनमा केवल प्रचारकहरूमात्र होइन तर प्रत्येक मान्छे नै संलग्न हुनुपर्दछ । यो सम्बन्धात्मक सुसमाचार प्रचार हो र त्यसले संसारलाई स्पर्श गर्दछ । मानिसहरूलाई परमेश्वरसमक्ष पुऱ्याउनको लागि, हामी प्रत्येकले आफूलाई दिइएको भूमिका निभाउनुपर्ने हुन्छ र हामीले गर्नुपर्ने काम पनि त त्यही नै हो । भ्रमित संसारको लागि यो एकदमै सरल योजना हो । अनि त्यो यो जनामा तपाईंको आफ्नो भूमिका कस्तो रहेको छ भन्ने बारेमा स्पष्ट बनाउनुचाहिँ यो पुस्तकको लक्ष्य हो । पढ्दै जाने क्रममा, तपाईंले पनि भिन्न त ल्याउन सक्नुहुनेछ भनेर थाहा गर्नुहुनेछ । अरूसँग सहकार्य गर्दै तपाईंले पिताको दर्शनलाई पूरा गर्न तथा उहाँको सन्तानलाई आफ्नो घर फर्काउनमा मद्दत गर्न सक्नुहुनेछ ।

कुनै न कुनै कुराले तपाईंको आत्मालाई जगाओस् र त्यो आत्मिक जागृति, दयाको भूकम्प, एक प्रबल चाहना, स्वर्गीय उत्कटता तथा भरोसा र संसारसलाई साँच्ची नै तपाईंले पनि छुन सक्नुहुनेछ भन्ने निश्चयता तपाईंलाई मिलोस् भनेर म निरन्तर तपाईंको लागि प्रार्थना गरिरहने छु ।

टोम शान्कलीन
मान्काटो, मिन्नेसोटा, जुलाई, २०११

आध्याय १

पिताको हृदय

उहाँले भन्नुभयो, “कुनै मानिसका दुई छोरा थिए । कान्छोचाहिँले बाबुलाई भन्यो, ‘पिताज्यू, मेरो भागमा पर्न धन-सम्पत्तिको हिस्सा मलाई दिनुहोस् ।’ तब तिनले आफ्नो सम्पत्ति तिनीहरूलाई बाँडिदिए । “धेरै दिन बित्ता नबित्तै सबै धन-सम्पत्ति बटुलेर कान्छो छोरो टाढा देशमा गयो, र त्यहाँ भोग-विलासमा आफ्नो सम्पत्ति उडायो (लूका १५:११-१३) ।”

आफ्नो घर छोडेर आफ्ना आमाबाबालाई कहिल्यै पनि फोन नगर्ने, चिड्ठी नलेख्ने तथा किसमसमासमेत नआउने बच्चाहरूका बाबाहरूलाई मैले चिनेको छु । त्यो एक्सो पीडा हो । त्यहाँ कुनै न कुनै कुरा हराइरहेको छ । पूरा हुन, भरिपूरि हुन, सान्त्वना पाउन तथा परिवारको निम्ति, उनीहरूका हृदयभित्र एक किसिमको पीडा रहेको छ ।

विश्वको सृष्टिकर्ता साँच्ची नै त्यस्तै हुनुहुन्दू । आफ्ना बच्चाहरू घरमा फर्किऊन भनेर बढो उत्कट चाहनासाथ उहाँले प्रतीक्षा गरिरहनुभएको छ । त्यो उहाँको उत्कट तथा गहन चाहना हो र एकमात्र मिसन पनि । बाइबलको सन्देश तथा उद्देश्य भनेको यही नै हो । हाम्रो निम्ति परमेश्वरले राखिदिनुभएको महान् प्रेमलाई हामीले जान्न सकौ । उहाँले हामीलाई आफैतिर खिच्नुहुन्दू र घर फर्किने बाटो देखाउनुहुन्दू ।

उडाउ पुत्रको लागि जीवन भनेको केवल “म, मेरो र मलाई” मात्र थियो । आफ्नो पिताको घरको चार पर्खाल भित्र रहेंदा

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

थाकिसकेको, उसले बाहिर निस्केर संसारलाई हेर्न चाहन्थ्यो । जीवनको अन्य “रोचकताहरू” लाई उसले अनुभव गर्न चाहन्थ्यो ।

उडाउ पुत्रसँग मैले आफैलाई सम्बन्धित पारेर हेर्न सक्छु । बाल्यअवस्थामा छुँदा मेरो आमाले मलाई मण्डलीमा लानुहुन्थ्यो र जब म ९ वर्षको भएँ, तब साउद बप्टिस मण्डलीमा इस्टर सण्डेको दिन मैले वेदीबाट दिइएको बोलावटप्रति प्रत्युत्तर दिएँ । त्यस दिन परमेश्वरलाई मैले विशेष प्रकारले अनुभव गरेको भए तापनि मैले आफैलाई पूर्ण रूपले उहाँमा समर्पित गरेको थिइन्त त्यसैले केही वर्ष पश्चात् नै मेरो जीवन मोजमस्तीमा, जाँडरक्सीमा तथा आफैलाई खुसी पार्ने कुरामा बित्न थाल्यो । अनि विस्तारै जीवन परमेश्वरबाट भन् टाढिँदै गयो ।

पछिल्ला समयमा, सन् २०७० तिर जब म कलेजमा थिएँ, तब म हिप्पी संस्कृतिमा (सामान्य पश्चिमी संस्कृतिलाई बहिष्कार गर्ने एक किसिमको संस्कृति जसमा प्रायः लामा-लामा कपाल पाल्ने, रड्गीन तथा चहकिला वस्त्रहरू लगाउने अनि गैर कानूनी नशालु औषधीहरू लिने) आकर्षित भएँ । परिणामस्वरूप, मेरी पत्नी र म कलेजबाट निकालियौँ । अनि एउटा पुरानो किसिमको सामान ओसारपसार गर्ने ट्रकमा हामीले बस्न मिल्ने किसिमको छाप्रो बनायौँ र संयुक्त राज्य अमेरिकाभरि नै त्यसैमा यात्रा गर्न थाल्यौँ । त्यस्तै प्रकारका स्वतन्त्र जीवन विताउने अन्य जवान मानिसहरूका साथ हामीले विकट क्षेत्रहरूतिर गएर शान्ति र खुसीको खोजी गर्न थालेका थियौँ । त्यसरी शान्तिको खोजीमा भौंतारिँदै जताततै हिँडे तापनि म रित्तो, हराएको तथा भ्रमित हुँदै फर्किएको थिएँ ।

अन्त्यमा, सन् १९७७ मा, मैले त्यस्ता लामा-लामा कपाल पाल्ने हिप्पी संस्कृतिका विपरीत इसाईहरूका एउटा समूहलाई भेटेँ जो खीष्टका विश्वासी थिए । उनीहरूका प्रभाव तथा नाट्य रूपमा भएको जीवित परमेश्वरसँगको जम्काभेटद्वारा, मैले पूर्ण रूपले मेरो जीवनलाई परमेश्वरमा समर्पित गरिदिएँ । अनि उडाउ पुत्रभैं म मेरो परमेश्वरमा फर्के र उहाँको घरमा रहेदामात्र पाइने साँचो आनन्दलाई पुनः मैले अनुभव गर्न सकें ।

उडाउ पुत्रको कथा भनेको सम्पूर्ण मानव जातिको लागि एउटा सन्देश हो । हाम्रो स्वर्गीय पिताले मानव जातिलाई सृष्टि गर्नुभयो । उहाँको स्वरूपमा सृष्टि गरिएको परमेश्वरको सन्तानको रूपमा उहाँले हामीलाई बनाउनुभयो । तर उडाउ पुत्रकै हामी परमेश्वरबाट टाढिएका छौं र विद्रोहपूर्ण जीवनलाई व्यतित गरेर हामीले हाम्रो सारत्वलाई व्यर्थमा फालिरहेका छौं । त्यस्ता व्यक्तिहरूका लागि जीवन भनेको मोजमस्ती तथा व्यर्थका कुराहरूमा खर्च गराउनु हो । तर जीवनलाई व्यर्थमा पफ्याँक्ने अन्य तरिकाहरू तथा स्थानहरू पनि छन्, जसले तपाईंलाई स्वतः परमेश्वरबाट टाढा पुऱ्याउने काम गर्दछ, जस्तै: सभाघरहरूमा हुने विभिन्न किसिमका भेटघाटहरू, खेलकुदका क्षेत्रहरू, उपनगरतिरका भव्य भवनहरू, करोडौं इश्वरहरूलाई पुऱ्ये हिन्दू मन्दिरहरू भएका सहरहरू तथा राष्ट्रहरू आदिमा परमेश्वरका कयौं सन्तानहरू आफ्ना साँचो घरबाट भट्टिकएर गएका छन् ।

उडाउ पुत्र जब आफ्नो घरबाट टाढा पुगेको थियो, तब पिता एकदमै दुखित हुनुभएको थियो । आशा तथा अपेक्षासाथ उहाँले प्रत्येक दिन बाटो हेर्ने गर्नुहुन्थ्यो । “सायद आज मेरो छोरा घर फर्किएर आउनेछ, होला ।” आँखाभरि आँसुका साथ आफ्नो तोडिएको हृदयलाई लिएर उहाँले खोजिरहनुहुन्थ्यो । आफ्नो पुत्रले छोडेर जाँदा उहाँ अति नै पीडित हुनुभएको थियो । पुनः एकपटक आफ्नो पुत्रलाई न्यानो अङ्गालोमा हाल्नको निम्नि उहाँको उत्कट इच्छा रहेको छ । कुनै पनि बाध्यात्मक नियम तथा अधिकारलाई प्रयोग गर्दै उहाँले तिनलाई रोक्नुभएन, बरु तिनको भागमा पर्ने पैतृकसम्पत्तिलाई समेत दिएर उहाँले पठाउनुभयो । तर उसले त्यो सम्पत्तिलाई मोजमज्जामा तथा स्वार्थी चाहनाका साथ सांसारिक कुरामा उडायो । तरै पनि, पिताले प्रतीक्षा गरिरहनुभयो ।

सारा सम्पत्ति उडाइसकेपछि, ऊ “आफ्नो चेतनामा फर्केको” कुरा बाइबलले बताउँछ । उनी रितिएका तथा एकलो भएका थिए र आफ्नो पिताको प्रेम तथा वास्ता उनलाई अति नै खाँचो परेको थियो । आनन्दको उन्माद मार्ग सकिएको थियो र पिताको प्रेमले तिनलाई घरतिर खिचेको थियो ।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

उडाउ पुत्रले आफ्नो घरतिर फर्किने निधो गयो । तसर्थ आफ्ना सबै कुराहरूबाट पश्चात्ताप गर्दै आफ्नो मूर्खताबाट आफ्नो घरमा फर्किने अठोट उसले लियो । व्यर्थको कुरालाई पो पछ्याइरहेको उसले थाहा गयो र आफ्नो पिताको प्रेमलाई सम्भन्न पुग्यो । उसले भन्यो, “म उठनेछु र आफ्नो पिताको घरतिर जानेछु । उहाँलाई यसरी भन्नेछुः ‘पिता मैले तपाईंको विरुद्धमा र स्वर्गको विरुद्धमा पाप गरौ, अनि तपाईंको पुत्र कहलाइन म योग्यको छुइँँ । मलाई एउटा नोकरसरह तुल्याउनुहोस् (लूका १५:१८,१९) ।”

पितालेमात्र छोराको उत्कट चाहना गर्नुभएन तर पुत्रले पनि आफ्नो भित्री हृदयमा उहाँको खोजी गरिरहेको थियो । अनि संसारभरिका मानिसहरूको अवस्था यस्तै नै छ । भित्री तौरमा उनीहरूले “कुनै न कुनै कुरा गुमाइरहेका छन् ।” आदम र हव्वाले अदनको बगैँचामा पाप गर्दा जे गुमाएका थिए, त्यही कुरालाई मानिसहरूले उनीहरूका हृदयको गहिराइमा खोजिरहेका छन् । जसरी शास्त्रले भनेको छ : “एक जना मानिसद्वारा संसारमा पाप आयो, र पापबाट मृत्यु । यसरी सबै मानिसले पाप गरेका हुनाले सबै मानिसमा मृत्यु फैलियो । (रोमी ५:१२) ।” जब आदमले पाप गरे, तब हामी सबैले पाप गच्छौं र सृष्टिकर्ता परमेश्वरसँग सङ्गति गर्ने हाम्रो स्थानलाई हामीले गुमायौं । उहाँको प्रेम तथा स्रोतहरूप्रतिको हाम्रो सम्पर्कलाई हामीले गुमायौं । यो संसारमा हामी परमेश्वर तथा आशाविहीन हुन पुग्यौं । त्यही सङ्गतिको निमित्त हामी सृष्टि गरिएका थियौं र हामी पुनः आफ्नो घरमा नफर्किएसम्म कुनै पनि कुराको सही औचित्य हुन सक्दैन ।

उडाउ पुत्र घर फर्किने क्रममा, खुसी तथा आनन्दको कुनै पनि प्रतिक्रिया वा जवान ठिटोमा हुनुपर्ने गर्वको मुस्कानविना नै एउटा गहौं हृदय भएको, उदास, विचलित तथा चक्काचुर अनि जसलाई सफासुगघरको, भोजनको, न्यानो ओछ्यानको तथा घरको आनन्दको खाँचो रहेको तस्वीरलाई कल्पना गर्न सक्छौं । अन्तिम चरणमा सुँगुरको खोरमा रहन पुगेको हुनाले त्यो गन्धलाई अझै पनि बोकेर रिंडिरहेको उसले कस्तो किसिमको स्वागत पाउने हो भनी थाहा नभए तापनि भारी पाइलासाथ ऊ घरतिर फर्किन थाल्यो । साँच्ची नै उसले आफ्ना प्रियजनहरू तथा आफूलाई माया एवम् वास्ता गर्ने व्यक्तिलाई

पिठ्यू फर्काएर गएको थियो भने पारिवारिक सम्पत्तिलाई वेश्यावृत्ति तथा मोजमस्तिमा उडाएको थियो । के उनको पिताले तिनीतिर फर्केर हेने थिए वा तिनको क्षमायाचनको अनुरोधलाई सुन्ने थिए होलान् त ?

पिताले कुरिरहेका थिए र प्रत्येक दिन नै घरको भ्यालबाट प्रतीक्षाको आशासहित उनले आफ्नो घरतिर आइरहेको धुमाउरो बाटोतिर हेरिरहन्थे । मान्छेजस्तै देखिने एउटा आकृतिलाई उनले विस्तारै आफूतिर अघि बढिरहेको देखे । “के त्यो होला र ? के साँच्ची नै त्यो मेरो छोरा होला र ?” भलक्क देख्दा त त्यो एउटा बुढो मान्छेजस्तै देखिन्थ्यो । उसको कुम पनि भुकेका देखिन्थ्यो । उसको टाउको निहुँरीएको थियो । उसको हिँडाइ शक्ति नभएको जस्तो भारी देखिन्थ्यो । त्यो आफ्नो छोरा नै घरतिर फर्केर आइरहेको कुरा त्यस बाटो हेरिरहेका पिताले स्वाभाविक रूपले नै थाहा पाए ।

एक्कासि ढोकाबाट बाहिर हुत्तिदै पिता बाटोमा कुदेर पुछ्छन् । “छिटोछिटो एक जोर जुत्ता, औंठी तथा उत्तम वस्त्र लिएर आओ,” तिनले चिच्चाउदै नोकरहरूलाई भन्छन् । “मेरो छोरा घरमा आएको छ ।” आफ्नो सम्पूर्ण शक्तिका साथ खुट्टाको धुलो उडाउदै, वस्त्र सुक्त्याउदै, हृदयको धड्कन बढाउदै तथा स्वाँ स्वाँ गर्दै “पक्कै मेरै छोरो हो” भन्ने निश्चयताका साथ कदम अघि बढाउँछन् ।

यो अनपेक्षित तथा अचम्मलागदो दृश्यलाई उडाउ पुत्रले बढो दुःखलागदो अवस्थामा रहेर हेरिरहन्छन् । उनी अति नै बहुमूल्यको ठानी पिता यस्तो प्रकारले कुदिरहेका थिए कि मानौं तिर्खाएको मृगले पानीको खोजी गरिरहे जस्तो । आफ्नो बहुमूल्यको सन्तानलाई पुनः देख्ने उनको त्यस्तो उत्कटताले गर्दा होला कि त्यस छोराले आफ्नो घरको क्षेत्रमा प्रवेश गर्न नपाउदै, कुनै पनि सोधखोज र प्रश्न उत्तरविना नै त्यसरी कुदेका । किन ? किनकि उनले आफ्नो छोरालाई चुम्न, अङ्गालो मार्न तथा हराएको, विग्रेको तथा पथभ्रष्ट भएको छोरालाई आफ्नो दया देखाउनमा कतिको तम्तयार थिए भनी देखाउन चाहन्थे ।

“छोराले तिनलाई भन्यो, ‘बुबा, मैले स्वर्गको विरुद्धमा र तपाईंको दृष्टिमा पाप गरेको छु । म फेरि तपाईंको छोरो भनिने योग्यको

छैनँ ।” “तर बाबुचाहिँले आफ्ना कमाराहरूलाई भने ‘भट्टै सबैभन्दा असल वस्त्र ल्याएर यसलाई पहिराइदेओ । यसको हातमा औँठी, र खुट्टामा जुत्ता लगाइदेओ र पुस्टाइराखेको पशु मार र हामी खाएर आनन्द मनाउँ । किनकि यो मेरो छोरो मरेको थियो, फेरि जीवित भएको छ, हराएको थियो र पाइएको छ ।” तब तिनीहरू आनन्द मनाउन लागे” (लूका १५:२९-२४) ।

मेरो छोरा मरेको थियो

परमेश्वरबाट टाढा रहेको कुनै पनि मान्छे एकदमै रित्तो, हराएको तथा आत्मिक तौरमा मरेको हुन्छ । शास्त्रमा यसरी भनिएको छ: “तिमीहरू आफ्ना अपराध र पापहरूद्वारा मरेको बेलामा उहाँले तिमीहरूलाई जीवित पार्नुभयो” (एफिसी २:१) । खीष्टविना यस पृथ्वीमा भएको हरेक मानिस आत्मिक तौरमा मरेको हुन्छ । उनले/तिनले पैसा कमाउन, इज्जत, मान, सम्मान कमाउन तथा बौद्धिक तथा तार्किक रूपमा लोकप्रियता कमाउन सक्छन्/सकिछन् । आत्मिक तौरमा उसले प्रकाश पाउन सक्छ । उसले कल्याणकारी काम गर्न, सफल व्यवसाय गर्न तथा अचम्म लारदो असाधारण काम गर्न सक्ता तर ऊ आत्मिक तौरले मरेको हुन्छ । उसँग आत्मिक जीवन हुँदैन । परमेश्वरबाट अलग भएका कारण, ऊ आत्मिक तथा ईश्वरीय जीवनबाट विच्छेद भएको छ ।

खीष्टभन्दा बाहिर ऊ आशाविहीन तथा परमेश्वरविहीन भएर रहन्छ । “याद राख, तिमीहरू त्यसबेला खीष्टबाट अलग, इस्राएलका नागरिक हकबाट बाहिर भएका थियौ र प्रतिज्ञाका करारहरूबाट बिराना, आशा नभएका र यस संसारमा परमेश्वररहित थियौ” (एफिसी २:१२) । हामी यसरी सोच्न सक्छौ, “ऊ त कस्तो राम्रो मान्छे छ किनकि उसले धेरै असल कामहरू गरेको छ । उसले राम्रो वस्त्र लगाउँछ र राम्रोसँग कुरा गर्दछ । उसले परमेश्वरलाई पनि खुसी पार्दछ होला ।” तर यदि ऊ खीष्टभन्दा बाहिर छ भने ऊ आत्मिक तौरमा हराएको अवस्थामा छ । ऊ मरेको छ । ऊ परमेश्वरको शत्रुतामा छ । ऊ आशाविहीन तथा यस संसारमा परमेश्वरविहीन अवस्थामा रहेको छ ।

तर पिताले पर्खिरहनुभएको छ । अदनको बगैँचाको घटनादेखि, हामी विराना भएका छौं, हाम्रो हृदय परमेश्वरबाट अलग भएको छ । अनि उडाउ पुत्रभैं, हामी परमेश्वरबाट टाढिएका छौं । तर हाम्रो पिताले उहाँ आफैतिर फर्किने मार्ग दिनुभएको छ । हाम्रा पापहरूका लागि आफ्नो पुत्रलाई बलिदानस्वरूप हाम्रो निम्नित दिनुभएको छ र त्यसरी पिताको घरमा पुग्न सक्ने माध्यमको व्यवस्था गरिदिनुभएको छ “कोही पनि नष्ट नहोस् तर सबै जनाले पश्चात्ताप गर्स्त् भन्ने इच्छा गरेर प्रभु तिमीहरूप्रति धैर्यवान हुनुहुन्छ” (२ पत्रुस ३:९) ।

आफ्नो छोरा फर्कने सम्बन्धमा पिता अति नै खुसी थिए । “यो मेरो पुत्र मरेको थियो तर अहिले पुनः जीवित भएको छ, हराएको थियो तर अहिले पाइएको छ । मेरो छोरो, अब घर फर्किएको छ ।” (लेखकको व्याख्या) । त्यो उत्सवको समय थियो । एउटा पापी फर्केर आउँदा स्वर्गमा ठूलो खुसी हुन्छ किनकि पतन भएको एउटा जीवन अब बचाइएको छ । “म तिमीहरूलाई भन्दछु, यसरी पश्चात्ताप गर्नु नपर्न उनान्सय धार्मिक जनहरूका लागि भन्दा पश्चात्ताप गर्न एक जना पापीको लागि स्वर्गमा अभ बढी आनन्द हुनेछ” (लूका १५:७) । आफ्ना सन्तानहरू फर्केर घरमा आएका होऊन भनी हाम्रो स्वर्गीय पिताले चाहनुहुन्छ । आफ्ना सन्तानहरू पूर्वावस्थामा आउन, चड्गाइ होऊन, स्वस्थ्य हुदै स्वतन्त्र होऊन भन्ने परमेश्वरको धड्कन रहेको छ । हाम्रो पिताले उहाँको आफ्ना सन्तानहरूलाई असल उपहारहरू दिन चाहनुहुन्छ । धार्मिकताको वस्त्रलाई प्रतिनिधित्व गर्ने उत्तम पहिरनलाई हाम्रो पिताले निकालेर ल्याउनुभयो । त्यसको अर्थ परमेश्वरको परिवारका सदस्यहरूलाई कसरी स्वीकार गरिएको छ, क्षमादान दिइएको छ र राजकीय प्रतिष्ठा दिइएको छ भन्ने हुन्छ । त्यो छोरा केही समय अधिमात्र सुँगुरको खोरमा भए तापनि केही फरक पैदैन । सबै कुरा अहिले क्षमा दिइएको छ । छोरा घरमा फर्केको छ । उसलाई स्वीकार गरिएको तथा प्रेम गरिएको छ ।

आफ्नो पुत्रको लागि उनले जुता ल्याइदिए । जुताले परमेश्वरसँग हिँड्न सक्ने क्षमतालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ । हामीलाई क्षमादानमात्र दिइएको छैन तर कल्वरीको कुसले गर्दा पापको सामर्थ्यबाट छुटकारासमेत दिइएको छ । पवित्र आत्माले परमेश्वरको व्यवस्थालाई

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

हाम्रो हृदयमा लेखिदिनुभएको छ, ता कि परमेश्वरको इच्छालाई हामीले जान्न तथा पूरा गर्न सकौं । यो पनि हाम्रो पिताको प्रेमबाट हामीले पाएको वरदान हो ।

उनले आफ्नो पुत्रको औंलामा औंठी लगाइदिए । बाइबलीय समयमा पुरुषहरूले पनि पारिवारिक प्रतीकका छाप लगाइएको औंठीलाई लगाउने गर्दथे । अनि सम्भौतालाई शिलबन्दी गर्नको लागि पनि त्यसको प्रयोग गरिन्थ्यो । त्यो चाहि आफ्नो छोरालाई एउटा बाबाले चेकमा हस्ताक्षर गर्न मौका दिइएको जस्तै नै हो । पारिवारिक सम्पत्तिलाई त्यसरी जताभावी तरिकाले सिध्याउने छोरालाई अहिले पारिवारिक सम्पत्तिको चेक काट्न सक्ने अखित्यार दिइएको छ । परमेश्वरको सन्तान भएको नाताले, येशूको नाउँमा हामीलाई त्यो अखित्यार दिइएको छ, जसद्वारा हामीले कुनै कुराको इच्छा गर्यौ भने त्यो पूरा गरिनेछ । त्यो नाउँद्वारा हामीले दुष्टात्मालाई निकाल्न र अचम्मको काम गर्न सक्ने छौं ।

त्यसपछि पिताले मोटो भेडा काट्न लगाए र आफ्नो छोरा फर्केकोमा एउटा खुसीयाली स्वरूप भोज तयार पारे । त्यसरी नै जब परमेश्वरको सन्तानहरू फर्केर घरमा आउँछन्, तब हाम्रो स्वर्गीय पिताले पनि खुसीयाली स्वरूप भोज तयार पार्नुहुनेछ । उहाँको उत्तम कुरा हामीलाई दिन चाहनुहुन्छ र प्रशस्तसँग हामीमा प्रेम खन्याउनुहुन्छ । अनि पिताको हृदय नै यही हो ।

येशूले भन्नुभयो, “मेरा पिताको घरका बस्ने ठाउँहरू धेरै छन् । त्यसो नभए, के म तिमीहरूलाई भन्नेथिएँ र कि तिमीहरूका निम्ति ठाउँ तयार पार्न म गइरहेछु अनि गएर मैले तिमीहरूका निम्ति ठाउँ तयार पारेपछि म फेरी आउनेछु र तिमीहरूलाई म कहाँ लैजानेछु र जहाँ म छु त्यहाँ तिमीहरू पनि हुनेछौं (यूहन्ना १४:२,३)” । पिताको घरमा सदासर्वदा बस्न योग्य तुल्याउनको लागि येशू कल्वरीको क्रुसमा मारिनुभयो । येशू खीष्टभन्दा बाहेक अन्य कुनै पनि मार्गद्वारा स्वर्गमा पुग्न सकिदैन किनकि उहाँमात्र एक मुक्तिदाता परमेश्वर हुनुहुन्छ (प्रेरित ४:१२) । येशूले तिनलाई भन्नुभयो, “बाटो, सत्य र जीवन म नै हुँ । मद्वारा बाहेक कोही पनि पिताकहाँ आउन सकदैन” (यूहन्ना १४:६) ।

जेठो धोराको लक्षण

उडाउ पुत्रको दाजुले सङ्गति तथा नाँचलाई जब सुन्यो, तब त्यहाँ के भइरहेको थियो भनी उसले सोध्यो । “यो हल्ला खल्ला के हो ?” भनी सायद उसले सोध्यो होला । आफ्नो भाइ फर्केर आएको र त्यसको उपलक्ष्यमा आफ्नो बाबाले भोज दिएको कुरा जब उसले थाहा पायो, तब ऊ एकदमै रिसायो र घरभित्र पस्नसमेत मानेन । त्यो भोजमा सामेल हुनको लागि तिनको बाबाले उसलाई उत्साह दिए । तर त्यसले बाबुलाई भन्यो, “हेर्नुहोस्, यतिका वर्ष मैले तपाईंको सेवा गरिरहेछु, अनि तपाईंको आज्ञा कहिल्यै उल्लङ्घन गरिनँ तापनि मैले आफ्ना साथीहरूसँग आनन्द मनाउन तपाईंले मलाई एउटा पाठो पनि कहिल्यै दिनुभएन । तर तपाईंको सम्पति वेश्याहरूसँग उडाउने यो तपाईंको छोरो आउँदाचाहिँ तपाईंले पालिराखेको मोटो पशु त्यसको निस्ति मार्नुभयो” (लूका १५:२९,३०) ।

जेठो दाजु भनेको आजका धेरै इसाईहरू जस्तै छन् किनकि हरेक हप्ता मण्डली गएर आफ्नो धार्मिक जिम्मेवारीहरूलाई पूरा गर्ने, समितिहरूमा सेवा पुऱ्याउने, मण्डलीको परम्पराअनुसार जिउने, धार्मिकताको बाहिरी निरस मार्गमा हिँड्ने गर्दछन् । तरै पनि पिताको प्रेमलाई गहन प्रकारले नवुझेको हुन सक्छन् । जेठो दाजुङ्कै धेरैले सेवा गरेको हुन सक्लान तर पितालाई कुन कुरा महत्वपूर्ण लाग्छ त्यसमा कुनै लगानशीलता न भएको हुन सक्छ । उहाँबाट टाढिएर गएका मानिसहरूका लागि तिनीहरूले कुनै पनि प्रावधानको व्यवस्था नगरिदिएका हुन सक्छन् । एउटा हराएको तथा मरिरहेको व्यक्तिलाई परमेश्वरमा पुनर्मिलनमा ल्याएको देखुन्भन्दा पनि आफूले गरेको कुराको श्रेय पाउनमा मानिसहरू इच्छुक हुन्छन् । उनीहरू पिताको घरमा छन् तरै पनि उहाँको हृदयको धड्कनलाई चाहिँ भुलिरहेका छन् ।

जेठा दाजुको लक्षण भएकाहरूलाई, परमेश्वर पिताले उहाँको प्रेममा सुधारको वचनलाई ल्याउनुहुन्छ । “तब तिनले त्यसलाई भने छोरा तै त मसँग सधैभरि छँदैछस्, अनि मेरो सबै सम्पति तेरै हो । तर हामीले आनन्द मनाउनु र खुसी हुनु उचित थियो, किनकि यो तेरो भाइ मरेको थियो, फेरि जीवित भएको छ, हराएको थियो, र

पाइएको छ' (लूका १५:३१-३२) ।"

उहाँले यसरी भनिरहनुभएको थियो, "छोरा, तिमीलाई चाहिने वा आवश्यकता पर्ने हरेक कुरा मैले दिएको छु किनकि तिमीसँग म रहेको छु र मेरा सबै नै तिमीहरूका नै हुन् । मोटो भेडा तिमीले हप्ताको कुनै पनि दिन खान सक्छौं । तिमी एउटा दासको रूपमा होइन तर मालिकको रूपमा जिउनुपर्दछ । मसँगै तिमो जीवनलाई आनन्दसँग जिउन सुरु गर । तर एउटा कुरा बुझिराख कि मेरो हृदय भनेको हराएको छोराप्रति पनि उत्तिकै व्याकुल रहन्छ । हेर, अब ऊ फर्केर आएको छ र हामी एकसाथ खुसी हुन सक्छौं ।"

संसारभरि नै त्यस्ता असंख्य उडाउ पुत्रहरू छन्, जसलाई पिताको प्रेमको, दयाको तथा क्षमादानको असल सन्देशको खाँचो छ । ती सबै घर फर्केर आउन भनी हाम्रो पिताले उत्कट चाहना गर्नुहुन्छ त्यसैले उहाँले आफ्नो घरको भ्यालबाट सधैँ नै हेरिरहनुहुन्छ र कोही आएको देख्ने वित्तिकै कुदेर अङ्गालो हाल्ने उत्कट इच्छा गर्नुहुन्छ । हराएका आत्माहरूको निमित्त, के हामी पितासमक्ष निकटमा जान सक्छौं र उहाँको हृदयको धड्कनलाई सुन्न सक्छौं ? के हामी हाम्रा स्वार्थी भावना, निजी चिन्तन, अचेतन तथा वास्ता नगर्ने धर्मकर्मबाट बाहिर निस्किदै पिताको सन्तानहरूलाई घरमा ल्याउने जीवनको साँचो उद्देश्यअनुसार जिउन सक्छौं ?

प्यारै पिता उडाउ पुत्रहरू तथा तपाईंको घरबाट टाढा गएकाहरूको निमित्त प्रेम गर्ने हृदय मलाई दिनुहोस् । मलाई यौ निश्चयता अएको हृदय दिनुहोस् जसले "मैले उनीहरूलाई सुरान्देशबाटै बताउनुपर्दछ । पिताको प्रेम तथा दयाको बारेमा मैले उनीहरूलाई अनुपर्दछ । पुत्रको माध्यमबाटा घर फर्किन सक्नै २ पिताको सबै आशिष्यहरूमा रमाउन सक्नै खुसीको सन्देश मैले उनीहरूलाई सुनाउनुपर्दछ" भनी अन्दछ । पिता साँच्ची नै मलाई त्यो हृदय दिनुहोस् किनकि मैले आपैलाई तपाईंमा ख्रीष्टबाटा समर्पित गरेको छु । यैशू प्रभुका नाडैमा आमैन ।

आध्याय २

पारिवारिक व्यवसाय

“म पिताको घरमा हुनुपर्दछ (लूका २:४९)।”

म सोहँ वर्षको छँदा, गर्मीको छुट्टीमा मैले यहूदी परिवारले खोलेको एउटा फर्निचर पसलमा भूई सफा गर्ने तथा सर-सामान मिलाएर राख्ने काम गर्न थालेको थिएँ । सन्त लुईसस्थित विभिन्न समुदायका मानिसहरू बस्ने क्षेत्रमा, फ्रेडम्यान्स फर्निचर स्टोरले काठका सामानहरू लगायत सानोतिनो सबै कुराहरूलाई बेच्ने गर्दथ्यो । उक्त पसलमा लेखापालको रूपमा काम गर्ने एकजना व्यक्ति पनि म बसेको ठाउँबाट नै त्यहाँ काम गर्ने भएको हुनाले, म त्यही व्यक्तिसँग मोटरसाइकलमा चढेर काम गर्न जान्यो । मजस्तै ऊ पनि एउटा कर्मचारी थियो । उक्त पसलमा अन्य कर्मचारीहरू तथा मालिकको परिवारका सदस्यहरू थिए ।

किशोरावस्थामा भएको कारण, मेरो ठूलो रुचि भनेको दिन कटाउनु तथा हप्ताको अन्त्यमा काम गरेबापत् ज्याला प्राप्त गर्नु र शुकबारको राति साथीभाइहरूसँग मोजमज्जा गर्नु हुन्थ्यो । समयलाई ख्याल गर्दै म आफ्नो मालिकलाई खुसी पार्ने चेष्टा गर्दथें र बढो कठिनाइका साथ दिन काट्दथें । साँच्ची नै भन्नुपर्दा, “उक्त पारिवारिक व्यवसायलाई मैले कुनै वास्ता गरिनँ ।

तरै पनि परिवारका सदस्यहरूचाहाँ भने फरक थिए । व्यवस्थापकको रूपमा काम गरे तापनि वा बाथरूमलाई सफा गरें तापनि उनीहरू आफ्ना काममा अति नै लगनशील, अभिरुचि राख्ने

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

तथा फुर्तिला थिए । उनीहरू केन्द्रित, सर्तक तथा समयको कुनै ख्याल गर्दैनन् थिए । उनीहरू आफ्ना परिवारको व्यवसायप्रति जोशिला तथा समर्पित थिए ।

हामी इसाईहरूका लागि सबैभन्दा ठूलो प्रकाश भनेको येशूले हाम्रो निमित गर्नुभएको महान् कामको परिणामस्वरूप, हामी परमेश्वरको परिवारमा अजाइएका छौं भन्ने रहेको छ, भने सारा संसारको सृष्टिकर्ता भनेको हाम्रो स्वर्गीय पिता हुनुहुन्छ, भन्ने रहेको छ । “तिमीहरू पुत्र भएका हुनाले परमेश्वरले आफ्ना पुत्रको आत्मा हाम्रा हृदयमा पठाइदिनुभयो, जसले “हे अब्बा, पिता ! ” भनेर पुकार्नुहुन्छ । यसैकारण, परमेश्वरद्वारा तिमी अब उप्रान्त दास होइनौ तर पुत्र हो र पुत्र हो भनेता उत्तराधिकारी पनि हो (गलाती ४:६,७) ।”

सन्तानहरू भएका हुनाले हामी परमेश्वरको उत्तराधिकारीहरू तथा येशूसँग सह-उत्तराधिकारीहरू हों । तसर्थ येशूका जति सबै नै हाम्रा पनि हुन् । अनि सन्त लुईसस्थित भएको उक्त पसलको यहूदी परिवारका सदस्यहरूभै हामी पनि पारिवारिक व्यवसायका साभेदारहरू हों र यस पृथ्वीमा हामीले गरेको परिश्रमको इनामलाई हामी अनन्तताभरि नै आनन्दसाथ उपभोग गर्न पाउनेछौं ।

सन्त लुईसस्थित त्यो पसलको व्यापारको उद्देश्य भनेको आर्थिक उपार्जन थियो । तर हाम्रो निमित लक्ष्य भनेको आत्मा जित्नु हो । महान् आज्ञा भनेको परमेश्वरको पुत्रको सुसमाचारलाई संसारभरि नै पुऱ्याउदै “किनभने परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो, कि उहाँले आफ्ना एकमात्र पुत्र दिनुभयो, ता कि उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस् तर त्यसले अनन्त जीवन पाओस् (यूहन्ना ३:१६)” भन्ने बाइबलको प्रमुख सन्देशप्रति मानिसहरूलाई सचेत पार्नु हो ।

पिताले उहाँको आफ्नो भूमिकालाई निभाउनुभयो किनकि उहाँले आफ्नो पुत्रलाई पठाउनुभयो । येशूले पनि कल्वरीको क्रुसमा आफ्नो जीवनलाई बलिदान दिई सबै मानिसहरूका पापलाई हटाउनुभयो र त्यसरी आफ्नो जिम्मेवारीलाई पूरा गर्नुभयो । अब हामीले हाम्रो भूमिका निभाउनुपर्ने हुन्छ । “सारा संसारमा गएर सम्पूर्ण सृष्टिलाई सुसमाचार

सुनाओ... (मर्कूस १६:१५) ।"

खीष्टको देह, मण्डलीमा भएका हरेक व्यक्तिको पारिवारिक व्यवसायमा निभाउनुपर्ने भूमिका रहेको हुन्छ । सन्त लुईसको त्यो पसलमा जवान छँदा मैले काम गर्दा अनुभव गरेजस्तो, पारिवारिक व्यवसायमा पूरा गर्नुपर्ने विभिन्न भूमिकाहरू रहेका छन् । तर प्रत्येक शाखाले आत्माहरूको कटनी गर्ने योगदान दिनुपर्दछ । परिवारको कतिपय सदस्यहरू हराएका आत्माहरू खोज्ने तथा देहलाई सुसमाचार प्रचारको तालिम दिने जिम्मेवारीमा बोलाइएका छन् भने अरूलाई मण्डली स्थापनामा । अन्य कतिपयलाई मण्डलीमा आउने भेडाहरूको वास्ता गर्ने पास्टरीय सेवकाइमा बोलाइएका छन् । कसैलाई सहयोगीको भूमिका निभाउनको लागि । तर संसारमा मरिरहेका, घायल भइरहेका तथा हराएका आत्माको खोजीमा पारिवारिक व्यवसायको सबै सदस्यहरूलाई व्यस्त रहन आवहान गरिएको छ ।

हरेक काम महत्वपूर्ण छ । चाहे हामी कसैलाई मण्डलीमा आउँदा स्वागत गर्ने, बस्ने ठाउँहरूसम्म पुऱ्याउने, सण्डे स्कूलमा पढाउने, गीतार बजाउने, ध्वनी प्राविधिक बन्ने, मिसेनरी, पास्टर परिवार निर्माण गर्ने, प्रचार गर्ने वा इसाई व्यवसाय गर्ने जिम्मेवारीमा किन बोलाइएका नहोऊ, हामी प्रत्येकले नै स्वर्गीय पिताको व्यवसायमा योगदान पुऱ्याउने काम गरिरहेका हुन्छौं । परमेश्वरले हामीलाई जहाँसुकै स्थानमा राख्नु भए तापनि उहाँको सेवा गर्ने मौका तथा अवसरलाई हामीले ठूलो आनन्द ठान्नुपर्दछ ।

परमेश्वरले हामीलाई जसरी मौका दिनुहुन्छ, त्यो स्थानमा रहेर हामीले आफैलाई निरन्तर विकास गर्दै लैजानको लागि, विश्वसनीय तथा नम्रतापूर्वक हामीले उहाँको सेवा गर्नुपर्ने हुन्छ । प्रभावकारी प्रकारले सेवा गर्नको लागि हामीले आफैलाई तयार पार्नु आवश्यक हुन्छ । पारिवारिक व्यवसायमा रहेको हाम्रो स्थानलाई हल्का सम्झनु हुदैन । सेवकाइमा रहेको हाम्रो निश्चित भूमिकालाई प्रभावकारी रूपले पूरा गर्नको लागि, हामीले तालिम गर्नुपर्ने हुन्छ भने अनुशासनलाई पनि विकास गर्नुपर्ने हुन्छ । परमेश्वरको वचन अध्ययन तथा त्यसप्रतिको आज्ञाकारिता, प्रार्थनासाथ परमेश्वरको इच्छाको खोजी गर्ने कार्य तथा

तपाईंले संसारलाई छुन सर्वजुहुन्छ

आत्माले भरिएको जीवन जिउने अभ्यास, केवल क्षणिकमात्र नभई जीवनभर नै गरिरहनुपर्दछ । हामीभित्र भएको मुक्तिको आशालाई हामीले बाँझनुपर्दछ, भने अरूपसमक्ष परमेश्वरको महिमा प्रतिविम्ब गर्ने जीवनलाई लगानशील भएर जिउने चेष्टा गर्नुपर्दछ ।

मैले काम गरेको उक्त फर्निचरको पसलमा, परिवारको सदस्यहरूलाई बेला-बेलामा जिम्मेवारी तथा व्यवस्थापनको ओहदा दिने गरिन्थ्यो । तर त्यसको निम्ति उनीहरूले सामान्य काममा आफैले आफूलाई प्रमाणित गरेको हुनुपर्दथ्यो । त्यसरी नै खीष्टको देहमा पनि नेतृत्वको भूमिकामा आउनुभन्दा पहिले उसले विकास तथा बृद्धिको समयलाई पारित गरेको हुनुपर्दछ । अगुवाहरूले पहिले सेवक बन्न सिक्नुपर्दछ, र त्यसपछि सानो तथा सरल कुराहरूमा विश्वसनीय बन्न सिक्नुपर्दछ ।

साना कुराहरूमा विश्वसनीय बन्नुभयो भने परमेश्वरले तपाईंको जीवनमा शक्ति र चरित्रलाई विकास गर्नुहुनेछ, र तपाईंको निम्ति उहाँले राखिदिनुभएको भविष्यको कार्यमा तपाईं बलियो तथा मजबुत बन्नुहुनेछ । विकासको आफ्नो समयलाई बुद्धिमानीसाथ प्रयोग गर्नुहोस् । तपाईंको सफलताको निम्ति त्यो अति नै महत्वपूर्ण छ । परमेश्वरले तपाईंलाई जुनसुकै काम दिनुभए तापनि सधैँ नै आफैलाई नम्र राख्नुहोला र उहाँको मिसनमा तपाईंको महत्वपूर्ण स्थान रहेको कुरालाई कहिल्तै पनि नविर्सिनुहोला । त्यो उद्देश्यलाई पत्तो लगाउने जिज्ञासा कहिल्तै नहटोस् र पारिवारिक व्यवसायमा फलयुक्त हुने ओहदामा अघि बढ्न कहिल्तै पनि नछोड्नुहोस् ।

प्रारम्भिक कालदेखि नै येशु आफ्नो उद्देश्यप्रति अति नै सचेत हुनुहुन्थ्यो । उहाँको आफ्नो जीवनको महान् कार्यप्रतिको रुचिमा उहाँ न त कहिल्तै हराउनुभयो, न त उत्साहविहीन नै । आफ्नो जीवनको मिसनलाई उहाँले बाह्र वर्षको उमेरमासमेत पहिचान गरिसक्नुभएको थियो । आफ्नो पिताको हृदयमा जुन कुरा प्रिय थियो, त्यसप्रति उहाँको अभिरुचि सधैँ नै गहिरो थियो । अर्थात् हराएका मानिसहरूसमक्ष पुरने चाहना । “किनभने मानिसको पुत्र हराएकालाई खोज्न र बचाउन आएको हो (लूका १९:१०)”

थुपै पटक येशूले हरेस खानुभएर आफ्नो जिम्मेवारीबाट भाग्न सक्नुहुन्थ्यो । कष्ट र वेदनाले भरिएको मान्छे भनी शास्त्रले उहाँको बारेमा बताएको छ । उहाँले प्रचुरमात्रामा विरोध तथा कठिनाइहरूलाई सामना गर्नुभयो तरै पनि उहाँ स्थिर तथा केन्द्रित नै रहनुभयो र निरन्तर आफ्नो मिसनलाई पूरा गर्ने कार्यतिर अघि बढिरहनुभयो । आफ्नो पितालाई खुसी पार्नको लागि उहाँ जीवित रहनुभएको थियो किनकि उहाँले यसरी भन्नुभयो: “मलाई पठाउनुहुने मसँग हुनुहुन्छ । उहाँले मलाई एकलै छोडनुभएको छैन किनभने म सधै उहाँलाई प्रसन्न तुल्याउने काम गर्दछु (यूहन्ना ८:२९) ।” आफ्नो पिताको व्यवसायमा येशूले जीवनकालिन प्रतिबद्धता बनाउनुभयो ।

परमेश्वरको धेरै सन्तानहरूलाई उहाँको घरमा ल्याउने पिताको हृदयको धड्कनलाई निरन्तर स्थिर हुँदै, विश्वसकासाथ जोशिला भएर पूरा गर्दै जाओ । यो पिताको व्यवसायमा संलग्न हुने समय हो ।

व्यारो पिता तपाईंले मलाई बौलाउनुभयो २ आफ्नो सन्तान बनाउनुभयो त्यरीले धन्यवाद । तपाईंको व्यवसायमा रहेहर हराएका आत्माहरूलाई ख्रीष्ट तपाईंको पुत्रको सुसमाचार सुनाउने कार्यको उठटा झांश हुन पाएकोमा म उक्कदमै खुसी छु । पारिषारिक व्यवसायमा प्रभु मलाई तालिम दिनुहोस् । मेरो जीवनमा हालिदिनुभाउको तपाईंको निमित ती हराएका मानिसहरूलाई खोजन सक्ने विशेष क्षमताहरूलाई देख्न र तपाईंले बनाउनुहोस् । मेरो जीवनबाट तपाईंले गर्नुभएको महान् कार्यहरूका लागि तपाईंलाई वै महिमा दिन मलाई हौसियार बनाउनुहोस् । येशू प्रभुको नाड़मा आमेज ।

आध्याय ३

परमेश्वरले सामान्य मानिसहरूलाई प्रयोग गर्नुहुन्छ

गालील-समुद्रको किनार-किनारै जाँदैहुनुहँदा उहाँले सिमोन र तिनका भाइ अन्द्रियासलाई समुद्रमा जाल हानिरहेका देख्नुभयो । किनकि तिनीहरू जालहारी थिए । येशूले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “मेरो पछि लाग र म तिमीहरूलाई मानिसहरूका जालहारी बनाउनेछु । तिनीहरूले तुरुन्तै आफ्ना जालहरू छोडे र उहाँको पछि लागे । अनि अलि पर गएपछि उहाँले जब्दियाका दुई छोरा याकूब र यूहन्नालाई डुड्गामा बसी जाल तुनिरहेका देख्नुभयो । उहाँले तुरुन्त तिनीहरूलाई बोलाउनुभयो र तिनीहरू आफ्ना पिता जब्दियालाई ज्यामीहरूका साथ डुड्गामा छोडेर उहाँको पछि लागे (मर्कूस १:१६-२०) ।

एक दिन एउटा प्रचारकलाई एउटा स्त्रीसँग परिचित गराइयो । “तपाईंले जीवनमा के गर्नुभयो ?” भनी जब प्रचारकले सोधे, तिनले जवाफ दिँदै भनिन्, “म येशू खीष्टको चेला तथा साक्षी हुँ तर फ्याक्ट्रीमा काम गर्ने एउटा मजदूरको भेषमा रहेको छु ।”

मानिसलाई पक्रिने जालहारी बन्ने बोलावट येशूले हामीलाई दिनुभएको छ । हामी यहाँ हराएका आत्मालाई खोज तथा चेलाहरू बनाउनको लागि छौं । परमेश्वरको माछा मार्ने कार्यमा हामी प्रत्येकको विविध भूमिका रहेको छ । तरै पनि यो निश्चित छ कि परमेश्वरको योजना तथा उद्देश्यमा हामी प्रत्येकको महत्वपूर्ण स्थान रहेको छ । कोही संसारका विभिन्न ठाउँहरूमा गएर ठूला भीडहरूका माझ सुसमाचार प्रचार गर्न बोलाइएका छन् भने अन्य कतिलाई तेस्रो राष्ट्रहरूमा मिसेनरीका रूपमा जानको लागि बोलाइएका छन् । अरुचाहिँ मण्डलीमा

आउने मानिसहरूको हेरचाह तथा देखरेख गर्ने पास्टर तथा शिक्षकहरू हुनको लागि बोलाइएका छन् । त्यसरी नै कसैलाई एउटा समदायमा रहेर खीष्टको गवाहीस्वरूप एउटा असल आमाबाबा, दाजुभाइ, दिदीबहिनीहरू बन्ने सामान्य बोलावट मिलेको छ ।

एक दिन उत्तरी क्यारोलिनास्थित दूध उत्पादन गर्ने किसानको पत्तीले आफ्नो सानो छोरालाई प्लाष्टिकको नुहाउने बाटामा राखेर भान्सामा नुहाउदै थिइन् र एउटा बाइबलको पद सिकाइन् । त्यस दिन तिनको छोराको जीवनमा एकदमै शक्तिशाली वीउ तिनले रोपेकी थिइन् । अनि त्यो छोरा अरु कोही नभएर बिल्ली ग्राह्म थिए र त्यस दिन उनको आमाले यूहन्ना ३:१६ लाई सिकाएको कुरा अझै पनि तिनले सम्झना गर्दैन् ।

सन् १९५९, मे २९ मा, अप्ट्रेलियाको ब्रिस्बेन कुसेडमा भएको घटना क्रमबाट निम्नलिखित कथाको विवरणलाई लिइएको छ । (कथा बताउने क्रममा उल्लेख गरिने लीग्टोन फोर्ड उनको साला हुन् र त्यतिबेला उनी सहायक प्रचारक थिए) । श्रीमान ग्राह्मले भने “मेरो आमा अहिले लीग्टोन फोर्डको सासु आमा भएकी छिन् । लीग्टोन फोर्डको सासु आमाले जब मलाई छ वर्षको छँदा पुरानो प्लाष्टिकको बाटामा नुहाइरहेकी थिइन्, त्यतिबेला हामी सहरभन्दा टाढा एउटा सानो गाउँमा बस्ने गर्दथ्यौं । त्यतिबेला म एउटा किसाने ठिटोमात्र थिएँ । हामी टाढाको गाउँमा बस्दथ्यौं र एक दिन तिनले मेरो कान सफा गर्दै थिइन् । हरेक शनिवार राति हामी नुहाउने गर्दथ्यौं । अहिले किन तपाईं हाँसिरहनुभएको हो मलाई थाहा छैन । के तपाईंले उनीहरूलाई प्रायः लानुहन्न थियो र ? हामी सधैं नै शनिवार बेलुकी नुहाउने गर्दथ्यौं र मेरो आमाले मेरो कान सफा गरिदिनुहन्यो । अनि तिनले भनिन्, “छोरा, म तिमीलाई बाइबलबाट कुनै कुरा सिकाउँछु ।” अनि तिनले मलाई ती २५ ओटा शब्दहरू सिकाइन् । ‘किनकि परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो कि उहाँको एकमात्र पुत्र दिनुभयो र उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नष्ट नहोस् तर त्यसले अनन्त जीवन पाओस् ।’ (बिल्ली ग्राह्म सुसमाचारीय सङ्गठनबाट लिइएको) ।

त्यसरी नै १८ औं शताब्दीमा, इङ्ग्लैण्डको एउटा विकट ठाउँबाट

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

आएका एउटा सामान्य पास्टरले खीष्टविना मरिरहेका तथा अनन्त नरकका पुगेका संसारका मानिसहरूप्रतिको बोझलाई महसुस गर्न थाले । उनले संसारका विभिन्न राष्ट्रका मानिसहरूबारे अनुसन्धान गरे र विशेष गरी, धर्महरू तथा आत्मियताका बारेमा ध्यान दिए । जसरी उनले प्रार्थनासाथ अध्ययन गरे, तिनको बोझ भन् प्रबल हुँदै गयो । पछिल्ला समयमा उनले “एन् इन्क्वारी इन्टु दि अब्लिगेसन्स अफ क्रिप्टियन्स टु यूज फर दि कन्भर्सन अफ दि हिदन अर्थात् अइसाईहरूको परिवर्तनका लागि इसाईहरूले प्रयोग गर्न सक्ने माध्यमहरूको दायित्वहरूमा गरिएको एउटा सोधपुळ्ह” नामक पुस्तकलाई लेखे ।

सन् १७९२, मे ३१ मा, उनले इङ्ग्लैण्डको नटिङ्हाममा आफ्ना सहकर्मी सेवकहरूका माझमा एउटा प्रवचन प्रचार गरे । उनको दर्शन भनेको संसारभरि सुसमाचार सुनाउनु रहेको थियो । त्यो प्रवचनमा उनले यस संसारका नवचाइएका मानिसहरूलाई येशु खीष्टको सुसमाचार सुन्ने मौका नदिइकै खीष्टविहीन अनन्ततामा जाने गरी चिहानमा पठाउनु भनेको एउटा ठूलो अपराध हो भन्ने कुरालाई नाटकीय तरिकाले प्रमाणित गरेका थिए । संसारका सुसमाचारविहीन जमातहरूमा सुसमाचारलाई प्रबर्द्धन गर्ने कदम मण्डलीले तत्काल थालनी गर्नुपर्नेछ भनी उनले बताए ।

श्रोताहरूमा प्रवचनको शक्तिशाली असर परे तापनि सन्देशमा समावेश चुनौतीलाई सामना गर्दै विश्वासको कदम चाल्ने कोही पनि भएनन् । अनि जसरी भेला समाप्त हुनैमात्र के लागेको थियो, उनी आफ्ना साथी तथा सहकर्मी एन्डू फुलरतिर फकिर्दै बढो भावुकतासाथ चिच्याएर भने “महाशय, के कुनै निचोड फेरि पनि निस्कैदैन ?”

फुलर आफ्नो हृदयमा यतिको गहन प्रकारले प्रभावित भए कि “गैरइसाईहरूका माझ सुसमाचार प्रबर्द्धन गर्नको लागि बप्तिस समाज” नामक संस्थालाई स्थापित गर्न सेवकहरूलाई दबाव दिन थाले । चार महिनापछि वाह जना मानिसहरूले उक्त समाजको पहिलो सदस्यहरू हुने गरी आफैलाई प्रतिबद्धतासाथ सदस्य बनाए । अनि उक्त समाजको उद्देश्यलाई लक्षित गर्दै उनीहरूले १३ ब्रिटिश पाउण्ड चन्दास्वरूप दिए, जुन सानो बढामा सङ्कलन गरिएको थियो । अनि त्यसरी एउटा

मिसेनरी अभियानको थालनी भयो जुन आज संसारभरि नै पुगिरहेको छ । त्यो विकट गाउँबाट आएको पास्टरको नाउँ विलियम क्यारी हो । उक्त सामान्य पास्टरलाई आजको आधुनिक मिसेनरी अभियानको पिता भनेर चिनिन्छ ।

विलियम क्यारीले सन् १७९२ मा, इङ्ग्लैण्डको नोटिङ्हाममा प्रवचन प्रचार गरे र संसारभरिका १००० इसाईहरूमा केवल ७ जनामात्र अफ्रिका वा एसिया महादेशबाट आएका थिए । उनले सुरु गरेको अभियानको २०० वर्षपश्चात्मात्र, सन् १९९२ मा, विश्वको आत्मिक जनसंख्यामा एउटा ठूलो जागृति आएको थियो । त्यतिबेला, १००० इसाईहरूमा ५८० जना केवल ती दुईओटा महादेशबाट आएका हुन्थे ।

एउटै व्यक्तिले संसारलाई परिवर्तन गर्न सक्छ । उत्तरीपश्चिम यूरोपमा थालनी भएको त्यो अभियानको परिणामस्वरूप, पृथ्वीभरि नै परमेश्वरको राज्यमा लाखौं मानिसहरू आइरहेका छन् । अठारौं शताब्दीमा इसाईत्वलाई पश्चिमी धर्म भनेर चिनिन्यो, भने अहिले आएर त्यो विश्वभरि नै फैलिरहेको छ । खीष्टको उद्देश्यप्रति गम्भीर रहने एउटै व्यक्तिले के गर्न सक्दछ भन्ने यो एउटा ठूलो उदाहरण हो । विशेष गरी त्यो व्यक्ति जसले विश्वभरि सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि; अरूलाई परमेश्वरको उद्देश्यको एउटै धारमा ल्याउन विवश पार्न सक्दछ । (स्रोत: “दि चर्च इज बिगर देन यु थिन्क, द अनफिनिस्ड वर्क अफ वर्ल्ड इभ्यान्जेलाइजेसन,” प्याट्रिक जोनस्टोन, क्रिप्टियन फोकस पब्लिकेसन्स) ।

कसैले डो-च्याउनुपर्दछ र कसैले पछ्याउनुपर्दछ र कसले श्रेय पाउने हो भन्ने विषयमा कसैलाई चिन्तित हुन आवश्यक छैन । त्यसपछि हामी समझौताको शक्तिमा परिचालित हुन सक्नेछौं र यस पृथ्वीमा परमेश्वरको निम्नि महान् परिणामलाई देख्न सक्नेछौं ।

तपाईंले के गर्न सक्नुहुन्छ ? महान् तथा प्रख्यात हुने विषय होइन । अनि उत्कृष्ट इसाई हुने कुरो पनि होइन । तर परमेश्वरले तपाईंलाई जुन कुराको लागि बोलाउनुभएको छ, त्यसमा विश्वसनीय

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

रहनु हो ।

येशूले समाजमा भएको महान् तथा प्रख्यात व्यक्तिलाई वा शिक्षित तथा बोलमा कुशल भएको व्यक्तिलाई छान्नुभएन । उहाँले त माछा मार्ने माझीहरू तथा मेहनती सामान्य मानिसहरूलाई बोलाउनुभयो । कहिलेकहाँ हामी सोच्ने गर्दछौं कि यदि परमेश्वरले धनी व्यापारी वा महान् खेलाडी वा गायकलाई चलाउनुभयो भने सम्पूर्ण संसार नै परिवर्तन हुने थियो र सबै मानिसहरू सजिलैसँग येशूकहाँ आउन चाहन्ये भन्ने सोच्छौं । परमेश्वरले कुनै प्रभावशाली व्यक्तिलाई प्रयोग गर्दै कसैलाई प्रभावित पार्नको लागि उनीहरूका नाउँलाई हटाएर आफूले काम गर्न चाहनुहुन्न । कदापि चाहनुहुन्न । परमेश्वरले जीवनको सबै क्षेत्रबाट मानिसहरूलाई प्रयोग गर्न चाहनुहुन्छ । जस्तै: धनी र गरिब, प्रख्यात र अप्रख्यात आदि । तर उनीहरूले आफैलाई नम्र पारेर परमेश्वरको महिमालाई उनीहरूका जीवनबाट देखाउनको लागि इच्छुक हुनुपर्दछ । अनि परमेश्वरले त्यसरी नै काम गर्नुहुन्छ ।

गोठालो दाऊदका बारेमा सोच्नुहोस् । पवित्र आत्माको मार्गनिर्देशनअनुसार अगमवक्ता शमूएल इस्माएलको राजाको खोजी गर्दै बेथलेहममा यीशैका छोरालाई अभिषेक गर्न आए । त्यसले यीशैले आफ्ना सबै छोराहरूलाई अगमवक्ता शमूएलको अधि खडा गराए । “जब तिनीहरू आए तब शमूएलले एलीआबलाई देखेर विचार गरे, “परमप्रभुको सामु उहाँका अभिषिक्त राजा यिनी नै रहेछन् ।” तर परमप्रभुले शमूएललाई भन्नुभयो, “त्यो सुन्दर र अल्पो भए तापनि त्यसको ख्याल नगर । मैले त्यसलाई इन्कार गरेको छु । परमप्रभुले मानिस भै हेर्नुहुन्न । मानिसले रूप हेरेर विचार गर्छ तर परमप्रभुले हृदयभित्र हेरेर विचार गर्नुहुन्छ (१ शमूएल १६:६-७) ।”

सामान्य आँखाहरूबाट हेदा एलीआब राम्रो देखिन्ये तर परमेश्वरले अझ गहिराइमा हेर्नुभयो । यीशैले आफ्ना छाओटै छोराहरूलाई उपस्थित गराए अनि हरेक पटक शमूएल यसरी भने “होइन, परमप्रभुले यिनलाई पनि चुन्नुभएको होइन ।” यस्ति नै मात्र हुन् कि अरु पनि छोरा छन् भनी शमूएलले सोध्छन् । अझ एउटा कान्धो छोरो रहेको तर ऊ त भेडाहरू चराउने गोठालो भएको हुनाले भेडाहरू चराउन गएको कुरा बताए ।

अनि जब दाऊदलाई ल्याइयो, परमेश्वरले शमूएललाई भन्नुभयो, “उठेर त्यसलाई अभिषेक गर किनकि व्यक्ति यही हो ।”

“शमूएलले तेल भएको सीड लिएर तिनका दाज्जुहरूका सामु तिनलाई अभिषेक गरे । तब परमप्रभुका आत्मा दाऊदमाथि आउनुभयो, र त्यस दिनदेखि उसो तिनीसँग रहनुभयो । त्यसपछि शमूएल रामाको बाटो लागे (१ शमूएल १६:१३) ।” त्यसरी परमेश्वरले एउटा गोठालोलाई राजाको रूपमा अभिषेक गर्नुभयो र इसाएलको राजा बनाउनुभयो । संसारका बुद्धिमानीहरूलाई मूर्ख तुल्याउन तथा बलवानहरूलाई कमजोर तुल्याउन परमेश्वरले मूर्ख तथा कमजोर कुराहरूलाई लिनुहुन्छ । संसारको नजरमा सानो तथा नगन्य रहेका तर परमेश्वरले महान् तथा अचम्म प्रकारले प्रयोग गर्नुभएका मानिसहरूका बारेमा सोच्नुहोस् । अब्राहाम गोठाला, मोशा भक्तके तथा हत्यारा, मरियम एउटा किसानकी छोरी तथा एस्तर गिदोन तथा दबोरा आदि । यी सबै नै सम्भाव्य रूपमा छानोटमा पर्ने किसिमका थिएनन् तर उनीहरूलाई नै परमेश्वरले चुनुभयो र तिनीहरूद्वारा संसारलाई परिवर्तन गर्नुभयो ।

अनि संसारलाई परिवर्तन गर्ने अभियानको अगुवाहरूका रूपमा येशूले पनि सामान्य किसिमका माभीहरू, कर उठाउनेहरू तथा राजनैतिक उग्रवादीहरूलाई प्रयोग गर्नुभयो । अनि उहाँले तपाईंलाई पनि प्रयोग गर्नुहोनेछ । त्यसको निमित्त तपाईंले उहाँलाई सम्पूर्ण हृदयले पछ्याउनुपर्ने तथा उहाँलाई तपाईंको आकार बदल्न तथा उहाँको ढाँचामा परिवर्तन गर्न अनुमति दिनुपर्ने हुन्छ । तपाईंको जिम्मेवारी भनेको येशूलाई पछ्याउनुमात्र हो । उहाँको जिम्मेवारी भनेको तपाईंलाई मानिसहरू समात्ने जालहारी बनाउनु हो । यदि उहाँसँगको सम्बन्धमा तपाईं विश्वसनीय रहदै उहाँको वचनमा विश्वास गर्नुहुन्छ भने उहाँले तपाईंलाई फसलको कटनी गर्ने ठाउँमा राख्दै फलदायक बनाउनुहुन्छ ।

येशूलाई पछ्याउनु भनेको १०० प्रतिशत आफ्नो जीवनलाई पवित्र पार्दै जानु हो । उहाँको निमित्त सताइन इच्छुक रहनु हो । आफ्नो स्वार्थी चाहनालाई इन्कार गर्दै आफ्नो जीवनमा उहाँको इच्छालाई पहिलो स्थानमा राख्नु हो । येशूले भन्नुभयो, “तब येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो, “कोही मेरो पछि आउने इच्छा गर्दछ भने उसले

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

आफूलाई इन्कार गरोस् र आफ्नो कूस उठाएर मेरो पछि लागोस् (मत्ती १६:२४) ।”

संसारलाई परिवर्तन गर्नको लागि, यिनै मानिसहरू (उहाँमा पूर्ण समर्पित भएकाहरू) लाई येशूले प्रयोग गर्नुभयो । सम्भकौता गर्ने मण्डलीद्वारा संसारलाई जिताईदैन तर उहाँमा सम्पूर्ण रूपले समर्पित हुँदै उहाँको इच्छालाई पछ्याउने मण्डलीले नै जित्दछ ।

सबै कुराहरूलाई छोडेर उहाँलाई पछ्याउने बोलावट येशूले हामीलाई दिनुहुन्छ । हाम्रा जालहरू (यस संसारका कुराहरू) लाई छोडेर कुसलाई बोक्दै उहाँलाई पछ्याउने बोलावट उहाँले दिनुहुन्छ । यसको अर्थ आफ्ना कामहरू वा पेशाहरूलाई छोड्नु भनेको हो भन्ने जरुरी छैन तर परमेश्वर तथा उहाँको राज्यलाई पहिलो स्थानमा राख्नु भनेकोचाहिँ अवश्य नै हो । यसको अर्थ राज्यको प्राथमिकताहरू तथा उद्देश्यहरूलाई दिनहुँ ध्यान दिनु भनेको हो । जब तपाईंले त्यो गर्नुहुन्छ, तब उहाँले तपाईंलाई यसरी प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ: “म तिमीहरूलाई मानिसहरूका जालहारी बनाउने छु ।” हाम्रो काम भनेको उहाँलाई पछ्याउनु हो । अनि उहाँको काम भनेको हामीलाई “मानिसहरूका जालहारी बनाउनु हो ।” हामी इच्छुक हुने गर्दछौं । उहाँले चाहिँ परिवर्तन गर्न सक्ने शक्ति प्रदान गर्नुहुनेछ । उहाँले हामीलाई मानिसहरूका जालहारी बनाउनुहुन्छ । हामीले आफैलाई बनाउन सक्दैनौं किनकि त्यसको निमित जुन कुराको आवश्यकता हुन्छ, त्यो हामीमा छैन । तर येशू त यो कार्यको लागि हामीभन्दा अति नै इच्छुक हुनुहुन्छ । “किनकि तिमीहरूलाई उहाँको असल अभिप्राय अनुसार इच्छा गर्ने र काम गर्ने दुवै तुल्याउनलाई परमेश्वर तिमीहरूमा काम गर्नुहुन्छ (फलिष्टी २:१३) ।”

सम्पूर्ण रूपले उहाँमा समर्पित जीवनद्वारा नै येशूले परमेश्वरको काम गर्न सक्नुहुन्छ । त्यस दिन जब उहाँ गालील समुद्रको किनारवाट हिँडिरहनुभएको थियो, उहाँले ती माझीहरूलाई आफूलाई पछ्याउने निम्तो दिनुभयो । उनीहरूले आफ्ना जालहरूलाई छोडेर उहाँलाई पछ्याउन थाले । एकैछिन् त्यो दृश्य कल्पना गर्नुहोस् । उनीहरूले तिनीहरूका परिवारहरूलाई छोडेका थिए । उनीहरूले आफ्ना पेशालाई छोडेका थिए । येशु नामक घुमन्ते प्रचारकलाई पछ्याउन उनीहरूले आफ्ना जीवनशैलीहरूलाई छोडेका थिए । यी मानिसहरूलाई

त्यसरी आफ्ना सबै कुराहरूलाई छोडेर उहाँलाई पछ्याउन आकर्षित पार्ने कुनै न कुनै किसिमको अचम्मलागदो बाध्यकारी शक्ति उहाँमा थियो भन्ने कुरामा कुनै शंका नै छैन । त्यो शक्तिचाहिँ परमेश्वरको प्रेम हो । यदि तपाईं खीष्टको विश्वासी हुनुभएको छ, भने त्यो शक्ति अब तपाईंमा पनि रहेको छ । अनि तपाईंद्वारा बगेको उहाँको प्रेमले मानिसहरूलाई उहाँ आफैतिर खिच्ने छ ।

परमैश्वर पिता मलाई मानिसहरूका जालहारी तथा उनीहरूलाई बचाउने आभियानमा माध्यमकर्ताको स्वप्ना तपाईंले प्रयोग बनुहुनेछ अन्ने कुरा म विश्वास गर्दूँ । मैलै आपैलाई छन्कार गर्दै क्रुसलाई बौकैर यैशू तपाईंलाई पछ्याउने छनौट म गर्दूँ । प्रभु मलाई मानिसहरूका जालहारी बनाउनुहोस् । तपाईंको निमित्त मानिसहरू पत्रिने मलाई बनाउनुहोस् यैशू प्रभुको नाड़मा आमैन ।

आध्याय ४

आफैलाई मसँग एउटै धारमा राख

तर भीडहरूलाई देखेर उहाँको हृदय तिनीहरूका निम्ति दयाले भरियो । किनभने तिनीहरू गोठालाविनाका भेडाहरूजस्तै हैरान र असहाय भएका थिए । तब उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो, “फसलका प्रशस्त छ तर खेतालाहरू थोरै छन् । यसकारण फसलका प्रभुलाई प्रार्थना गर र उहाँले आफ्नो फसलमा खेतालाहरू पठाइदेउन् (मत्ती ९:३६-३८) ।”

प्रचारको सेवकाइबारे जब परमेश्वरले मलाई निश्चयता दिई हुनुहुन्यो, त्यतिबेला यी शब्दहरू मेरो आत्मामा घरीघरी आइरहेका थिए, “आफैलाई मसँग एउटै धारमा राख ।” प्रार्थनासाथ जसरी मैले उहाँको खोजी गर्न थालैं, तब मेरो हृदयमा भएको कुरा र उहाँको हृदयमा भएको कुराबीच तालमेल नमिलेको मैले थाहा पाएँ । हराएको आत्माप्रति उहाँ कतिको व्याकुल हुनुहुन्यो, त्यति व्याकुल म थिइनँ । मेरो हृदयको स्वभावलाई मैले परिवर्तन गर्न आवश्यक भएको मैले थाहा पाएँ । अनि यस्तो किसिमको परिवर्तन भनेको केवल खुरन्धार परमेश्वरसँग प्रार्थना गरेरमात्र सम्भव छ ।

हराएको आत्माको खोजीमा यदि हामीले परमेश्वरको इच्छालाई पूरा गर्ने हो भने हामीले आमूल परिवर्तनलाई अनुभव गर्नुपर्ने हुन्छ । यदि हाम्रो स्वभाविक प्रवृत्तिलाई हामीले पछ्याउने हो भने कहिल्यै पनि कुनै महत्वपूर्ण परिवर्तनलाई हामीले देख्ने छैनौ । हाम्रो मण्डलीमा हामीले सुसमाचारीय कार्यक्रमहरू तथा मिसनलाई सहायता गर्ने जस्ता कुराहरू विकास गर्न सकौला तर आवश्यकता अभ गहन छ । हाम्रा

हृदय परिवर्तन हुनुपर्दछ र हराएका आत्माहरूको लागि परमेश्वरको मुटुको धडकनलाई हामीले हाम्रो छातीमा सुन्न सक्नुपर्दछ ।

उहाँको उद्देश्य तथा दर्शनमा हामी स्वभाविक प्रकारले जन्मिनुपर्दछ । परमेश्वरको हृदयको हामीले खोजी गर्नुपर्दछ । अनि प्रार्थना तथा उहाँसँगको घनिष्ठ सम्बन्धद्वारा मात्र हामीले त्यो थाहा पाउन सक्छौं । उहाँको छातीमा ढिल्कदै उहाँको हृदयको धडकनलाई सुन्नुपर्दछ । हराएको, मरिरहेको, पीडामा चिच्याइरहेको तथा पूर्ण रूपले थकान भएको मानिसहरूका लागि त्यो हृदय धड्किन्छ । संसारको निम्ति त्यो मुटु धड्किरहेको हुन्छ ।

हाम्रो वरिपरि भएका मानिसहरूको समस्यालाई जब हामी देख्छौं, तब ती मानिसहरू परिवर्तन होऊन भनी हामीले प्रार्थना गर्नुपर्दछ । ती मानिसहरू भनेका हाम्रा सहकर्मचारीहरू, समुदायका सदस्यहरू तथा आफ्ना परिवारका मानिसहरू हुन सक्छन् । तसर्थ समस्याको बेलामा हाम्रो पहिलो प्रत्युत्तर भनेको प्रार्थना हुनुपर्दछ । तर त्यसको निम्ति हामी आफै नै प्रथम स्थानमा परिवर्तन हुन आवश्यक छ । हाम्रा हृदयमा परमेश्वरको कृपाले जन्म लिएको हुनुपर्दछ । प्रेमको आत्मासाथ हामीले प्रार्थना गर्न आवश्यक हुन्छ । हाम्रो जीवनशैली परमेश्वरसँग मिल्दोजुल्दो रहनुपर्दछ । त्यसपछिमात्र हाम्रा वरिपरि भएका मानिसहरूले हामीमा रहेको येशूलाई देख्न सक्नेछन् । प्रायः हामी मानिसहरूको सम्बन्धलाई ध्यान दिनुभन्दा बढी धर्मकर्मको कुरालाई सिकाइरहेका हुन्छौं । अनि परमेश्वरको साँचो शक्तिलाई प्रस्तुत गर्नुको सटामा, भक्तिको भेषलाई लगाउन सिकाइरहेका हुन्छौं । हामीले प्रार्थनामा परमेश्वरसँग समय बिताउनुपर्ने हुन्छ र सेवकाइको निम्ति उहाँलाई हाम्रो अभिषेक गर्ने मौका दिनुपर्दछ । त्यसपछि हाम्रो वरिपरि भएका मानिसहरूले येशूको साँचो प्रतिविम्बलाई देखेछन् र जीवित खीष्टको यथार्थलाई बुझेछन् ।

पूर्वी अफ्रिकाको केन्यामा सुसमाचार सुनाउन जाने कममा, प्रार्थनाले कसरी मेरो हृदयमा एउटा ठूलो परिवर्तन ल्यायो भन्ने कुरा म कहिल्यै विर्सिदिन । खुल्ला सुसमाचारीय कुसेड तथा पास्टरीय सम्मेलनमा मैले परमेश्वरको वचनको सेवकाई गरिरहेको थिएँ ।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

मानिसहरू परमेश्वरको वचनप्रति अति नै भोकाएका थिए तर मेरो सेवकाइचाहिँ यान्त्रिक भइरहेको थियो । मेरो हृदय पटकै त्यसमा थिएन । मैले पास्टरीय सेवकाइ गरिरहेको मण्डलीमा देखा परेको समस्यातिर नै मेरो मन गझरहेको थियो । मेरो पत्नीविना म एक्लो भझरहेको थिएँ । अनि सेवकाइको बहावमा म पटकै बगिरहेको थिइनँ ।

एकदिन मध्यान्तमा, मेरो होटेलको कोठामा एकत्रै रहने मौका पाएँ र त्यतिबेला मैले परमेश्वरसँग यसरी चिच्चाएँ, “यो त ठट्यौलीमात्र भो प्रभु ! यी मानिसहरूका आवश्यकता एकदमै प्रचुर छ र उनीहरूका सेवामा म यहाँ आएको छु । मेरो आफ्नै अवस्थालाई देखेर दुःखमा डुब्नको लागि होइन ।” “प्रभु, यी मानिसहरूका लागि मलाई हृदय दिनुहोस्,” मैले प्रार्थना गरेँ । केन्याको पहाडी क्षेत्रमा रहेको उक्त होटेलको त्यस कोठामा मेरो जीवनमा एउटा ठूलो परिवर्तन आयो । त्यस विषयमा मैले परमेश्वरसँग एकदमै निर्णयिक विश्वासको सम्बन्ध स्थापित गरेँ । त्यतिबेलादेखि नै उक्त यात्राभरि एउटा ठूलो परिवर्तन आयो । परमेश्वरसँग मैले स्थापित गरेको सम्बन्धलाई, उहाँले मानिसहरूसँगको सम्बन्धमा बदलिदिनुभयो र हाम्रो परिश्रमको त्यहाँ ठूलो कट्टी गर्ने मौका परमेश्वरले जुटाइदिनुभयो । त्यो कुसेडमा विभिन्न ठाउँहरूबाट आएका धेरै मानिसहरू परिवर्तन भए भने विभिन्न सम्प्रदायबाट आएका पास्टरहरूलाई बढो उत्साह भयो । कुसेडमा नआएको तर कुसेडमा प्रचार गरेको कुरालाई ध्वनी सम्प्रेषणको माध्यमबाट सुनेको व्यक्तिहरूसमेत परिवर्तन भएको प्रतिवेदनलाई मैले सुनेँ ।

मानिसहरूलाई जसरी येशूले सेवा पुऱ्याउनुभयो, त्यसरी उहाँले तिनीहरूका ठूलो आवश्यकताहरूलाई पनि देख्नुभयो । गोठालोविनाको भेडाहरूभै उनीहरू भएका थिए । २,००० वर्षमा, त्यतिधेरै कुरा त परिवर्तन भएको छैन । हिजोआज भीडहरू पनि छरपस्ट भएका छन् । तर उनीहरू त यो संसारको दर्शनशास्त्रद्वारा परिवर्तन भएका छन् । अनि दुष्टात्माद्वारा प्रेरित भएका धर्महरूद्वारा उनीहरू फैलिएका छन् । कामुकता तथा लोभको कारण उनीहरू फैलिएका छन् । उनीहरूका आफ्नै आवश्यकताहरू तथा समस्याहरूले गर्दा उनीहरू छरपस्ट भएका छन् । जस्तै: गरिबी, विमारी तथा भावनात्मक चोटका कारणले ।

जब येशूले आफ्नो वरिपरि ठूलो आत्मिक खड़ेरी देखुभयो, तब उहाँ एकलैले सबै मानिसहरूलाई छुन नसक्ने करा थाहा पाउनुभयो । मदतको आवश्यकता थियो । राज्यको सुसमाचार मानिसहरूसमक्ष लिएर जान तथा उनीहरूलाई निको पार्न, सुसमाचारका कार्याकर्ताहरू तथा खेतालाहरूको खाँचो थियो । उहाँको सर्वप्रथम प्रत्युत्तर भनेको आफ्ना चेलाहरूलाई प्रार्थना गर्ने आवाहन गर्नु थियो । “त्यसैकारणले फसलको परमेश्वरले प्रशस्त खेतालाहरू पठाउन भनी प्रार्थना गर ।”

यो मेरो निम्ति साँच्ची नै प्रकाशमय छ । संसारभरि सुसमाचार लिएर जानको लागि येशूले उहाँको आफ्नो रणनीति प्रकट गरिरहनुभएको थियो । परमेश्वरले प्रारम्भ गर्नुभएको हरेक योजना भनेको प्रार्थनासाथ थालनी हुन्छ । हामीले हाम्रा प्रार्थनामा प्रयोग गर्न सक्ने थुप्रै शास्त्रीय प्रार्थनाहरू छन् । तर जब येशूले थकानले लत भएको, मरिरहेको, वेदनामा छटपट्टिरहेको मानिसहरूका आवश्यकतालाई देखुभयो, उहाँले एउटा विशेष किसिमको प्रार्थनाको निम्ति आवाहन गर्नुभयो । उहाँले भन्नुभयो, “खेतालाहरूका लागि प्रार्थना गर ।”

मनोचिकित्सकहरू दिनुहोस् भनेर प्रार्थना गर भनी उहाँले सिकाउनुभएन । सामाजिक न्यायको निम्ति प्रार्थना गर भनेर पनि भन्नुभएन । राजनैतिक प्रणालीलाई रद्द गर भनेर पनि भन्नुभएन । अर्थतन्त्र वा सुस्वास्थ्य सुनिश्चित गराउने प्रणालीको लागि प्रार्थना गर भनेर पनि भन्नुभएन । कुनै निश्चित क्षेत्रमा भएको आत्मिक शक्तिको विरुद्धमा वा दुष्टको विरुद्धमा प्रार्थना गर भनेर पनि भन्नुभएन । जब येशूले छरपस्ट भएको भेडाहरूलाई देखुभयो, तब उहाँले, “काम गर्न इच्छुक खेतालाहरूका निम्ति प्रार्थना गर ।” भनेर भन्नुभयो । अर्को अर्थमा भन्ने हो भने सुसमाचार प्रचार गर्न इच्छुक रहेको मानिसहरूका लागि । सुसमाचारलाई संसारमा लिएर जान तयार रहने र त्यसअनुसार कदम चालिहान्ने व्यक्तिको निम्ति हामीले प्रार्थना गर्नुपर्दछ ।

यो चाहिँ ठूलो आवश्यकता हो । खेतालाहरू ! खेतालाहरू ! खेतालाहरू र काम गर्न तम्तयार रहने (खेतालाहरू ! भण्डै ४१.२ प्रतिशत संसारका मानिसहरूले कहिल्यै पनि सुसमाचार सुन्न पाएका छैनन् भन्ने अनुमान रहेको छ । (स्रोत: जोस्वा प्रोजेक्ट) । खेतालाहरू !

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

खेतालाहरू र खेतालाहरूको आवश्यकता छ ।

सन् १९५० तिर जब म हुर्किरहेको थिएँ, त्यतिबेला डोबी गील्लीस शो नामक एउटा टेलिभिजनको कार्यक्रममा अति नै प्रख्यात रहेको थियो । डोबीको मेनार्ड जी. क्रेब्स नामक साथी थिए । सन् १९६०-७० का हिप्पीहरूका अग्रदूतभैं “असामान्य जीवनशैली” लाई मेनार्डले अप्नाएका थिए । उसको एउटा विशेषता भनेको यदि कसैले “काम” भन्ने शब्द उसको अधि प्रयोग गर्दथ्यो भन्ने मेनार्डले अति नै डर तथा चिन्तको भावमा, “काम” भनेर चिच्याउँदथ्यो । अनि साँच्ची नै हामी पनि कहिलेकहीं मण्डलीमा यस्तै नै हुने गर्दछौं । हामी कामदेखि डराउँछौं । कमाउनको लागि तथा हाम्रो आफ्नो पेशालाई अझ विकास गर्नको लागि हामी काम गर्न इच्छुक हुन्छौं तर जब परमेश्वरको काम भनेर हामी सुन्छौं, तब त्यो केवल “पेशीय” पादरीहरू तथा अन्य सेवकहरूकोमात्र हो भन्ने हामी ठान्दछौं । हाम्रो हृदयमा गहिरो परिवर्तन आउनुपर्दछ र सत्यताचाहाँ त्यही नै हो ।

फसल कट्नी गर्ने खेतालाहरू पठाइदिनुहोस् भनी परमेश्वरसँग प्रार्थना गर भनेर येशूले भन्नुभयो । परमेश्वरले तपाईंको हृदयमा बोलेको हुनुपर्दछ । अनि तपाईंले सुनेर प्रत्युत्तर दिनुपर्दछ । जब त्यो हुन्छ, तब तपाईं परिवर्तन हुनुहुनेछ । उहाँले तपाईंलाई प्रेरणा दिनुहुनेछ । परमेश्वरको बोलावटलाई जब तपाईंले सुन्नुहुन्छ, तब अचम्मका परिणामहरूलाई तपाईंले देख्नुहुनेछ ।

परमेश्वरको सधैं चलिरहने पद्धति भनेको फसलको निम्नि कसैलाई निरन्तर पठाइरहनु हो । मानिसहरूलाई मिश्रदेशको दासत्वबाट छुटाएर ल्याउने मोशाको सेवकाइ बलिरहेको आगोको पोथाबाट सुरु भएको थियो । यशैयाले परमेश्वरलाई उच्च र महिमित रूपमा देखे । तब मैले परमप्रभुको यो आवाज सुनें, “म कसलाई पठाऊँ, र हाम्रा निम्तिको जाने ? अनि मैले भनें, “म हाजिर छु । मलाई पठाउनुहोस् !” (यशैया ६:८) भन्ने उहाँको आवाजलाई तिनले सुने । येशू खीष्टले प्रेरित पावललाई गैरयहूदीहरूका “आँखाहरूलाई खोल्न र अन्धकारबाट उज्यालोतर्फ डोन्याउनको लागि” पठाउनुभयो (प्रेरित २६:१८) ।

“फसलको परमेश्वरलाई प्रार्थना गर्नुहोस् ।” कसैले परमेश्वरको बोलावटलाई सुन्नेछ र त्यसैअनुसार आज्ञाकारी भएर त्यो व्यक्ति अघि बढ्नेछ भनेर प्रार्थना गर्नुहोस् । परमेश्वरले आफ्ना मानिसहरूलाई प्रयोग गर्नुहुन्छ किनकि त्यो उहाँको योजना हो । मानिसहरूसमक्ष पुग्नको लागि उहाँले मानिसहरूलाई नै प्रयोग गर्नुहुन्छ । परमेश्वरलाई चिनेर उहाँमाथि विश्वास गर्ने व्यक्तिद्वारा नै उहाँलाई नचिन्ने र उहाँमाथि विश्वास नगर्ने मानिसहरूसमक्ष पुग्नु भनेको परमेश्वरको योजना हो । सितैमा तपाईंले पाउनुभयो भने तपाईंले सितैमा दिन पनि सक्नुपर्दछ ।

येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई यसरी भन्नुभयो, “त्यसैले फसलको परमेश्वरले खेतालाहरू पठाउनुहुनेछ भनी प्रार्थना गर ।” प्रार्थनाले कुनै कुराहरूलाई परिवर्तन गर्नुभन्दा पहिले त्यसले हामी आफैलाई परिवर्तन गर्दछ । आफ्ना अनुयायीहरूका हृदय परिवर्तन होस् भने येशूले चाहनुभयो र त्यसैले गर्दा उहाँले तिनीहरूलाई प्रार्थना गर भनेर भन्नुभयो । हराएका आत्माहरूका लागि उनीहरूमा अहिलेसम्म उहाँको दया पलाइसकेको थिएन भन्ने उहाँलाई थाहा थियो । एउटा असल गोठाला मानिसहरूलाई किन आवश्यक थियो भन्ने कुरा अझै पनि उनीहरूले राम्रोसँग बुझेका थिएनन् भने त्यसको गहिराइलाई पनि महसुस गरेका थिएनन् । उनीहरू आफै हृदय परिवर्तन भइसकेपछिमात्र उनीहरूलाई फसलको कटनी गर्न पठाइन सकिन्थ्यो ।

फसल भनेको परमेश्वरको व्यवसाय हो । उहाँ खेतको मालिक हुनुहुन्छ । त्यो उहाँको हृदयको धड्कन तथा उत्कट चाहना हो । हामीले उहाँबाट नै अघि बढ्ने आदेश पाउनुपर्दछ र त्यसैअनुसार “जानुपर्दछ ।” पिताको बोलावटलाई हामीले सुन्नुपर्दछ । “जाऊ” भनेर परमेश्वरले नै हामीलाई भन्नुभएको आवाज हामीले सुन्नुपर्ने हुन्छ । त्यसपछि हामीले यशैयाले भैं भन्न सक्नेछौं, “म यहाँ छु प्रभु मलाई पठाउनुहोस् ।” उहाँचाहिँ फसलको परमेश्वर हुनुहुन्छ । उहाँचाहिँ खेतको मालिक हुनुहुन्छ । हामी उहाँको कार्यकर्ताहरू हाँ । “फसलको मालिकले नै खेतालाहरू पठाइदेऊन भनी हामीले प्रार्थना गर्नुपर्दछ ।”

सबै मानिसहरूका लागि प्रार्थना गर्नु

सर्वप्रथम म आग्रह गर्दछु, कि सबै मानिसहरूका निम्ति नम्र-निवेदन, प्रार्थना र मध्येस्थ-बिन्ती र धन्यवाद चढाइजन्, राजाहरू र सबै उच्च पदमा भएकाहरूका निम्ति पनि, ता कि हामी निर्धक्क र शान्तिपूर्ण भएर हरप्रकारले धार्मिक र आदरणीय जीवन बिताउन सकौ । हाम्रा मुक्तिदाता परमेश्वरको दृष्टि यो असल र ग्रहण योग्य छ । सबै मानिसहरूले मुक्ति पाउन् र तिनीहरू सत्यको ज्ञानमा आउन् भन्ने इच्छा उहाँ गर्नुहुन्छ । किनकि परमेश्वर एउटै हुनुहुन्छ, परमेश्वर र मानिसहरूका बीचमा मध्येस्थ पनि एउटै हुनुहुन्छ, परमेश्वर र मानिसहरूका बीचमा मध्येस्थ पनि एउटै हुनुहुन्छ - मानिस, खीष्ट येशू । उहाँले सबैका छुटकाराका मोलको निम्ति आँफलाई सुम्पिदिनुभयो, जुन कुराको गवाही ठीक समयमा दिइयो (१ तिमोथी २:१-६) ।

शास्त्रको शब्दहरूलाई प्रयोग गरेर प्रार्थना गर्नाले हृदय परिवर्तन हुने कुरा मैले पाएको छु । तिमोथीको खण्डलाई धेरै पटक मैले प्रार्थना गरेको छु । सर्वप्रथम, प्रार्थना भनेको आफ्नो परिवार साथीहरू वा मण्डलीमा भएका मानिसहरूका लागि मात्र गरिने होइन तर सबै मानव जातिहरूका लागि गर्नुपर्दछ भन्ने कुरा उनले तिमोथीलाई यहाँ सिकाउँछन् । प्रार्थनामा हाम्रो प्राथमिकता भनेको “म, मेरो र मलाई” मात्र हुनुहुन्न । अर्थात् “हामी चार र त्यसपछि कसैलाई पनि होइन” भन्ने जस्तो हुनु हुँदैन । तर यस पृथ्वीमा भएका परमेश्वरलाई नचिनेका तथा मुक्ति नपाएका सबै मानिसहरूका लागि हामीले प्रार्थना गर्नुपर्दछ । अनि के को लागि हामीले प्रार्थना गर्ने हो त ? हामीले परमेश्वरको इच्छालाई पूरा होस् भनेर प्रार्थना गर्नुपर्दछ । अनि त्यो इच्छाचाहिँ के हो त ? सबै बाँचून् र परमेश्वरको सत्यतालाई चिन्न सकून् भन्ने नै उहाँको इच्छा हो ।

एउटैमात्र परमेश्वर हुनुहुन्छ । उहाँ अब्राहाम, इसाहक तथा याकूबका परमेश्वर हुनुहुन्छ र उहाँ हाम्रो प्रभु येशू खीष्टको पिता पनि हुनुहुन्छ । परमेश्वरसमक्ष केवल एउटै मार्गद्वारामात्र हामी पुग्न सक्छौ । परमेश्वरलाई चिन्ने एउटैमात्र मार्ग रहेको छ भने उहाँसमक्ष पुग्ने मध्येस्थकर्ता पनि एउटै । उहाँको नाउँ येशू हो । उहाँविना

कोही पनि स्वर्गमा जान सक्दैन । उहाँ हिन्दू इस्लाम, बौद्धधर्मालम्बी, नास्तिकवादी तथा परमेश्वरलाई घृणा गर्ने सबैको लागि छुटकाराको मोल बनिनुभयो । ती सबै मानिसहरूका लागि उहाँ मर्नुभयो ।

उनीहरूका लागि परमेश्वरले के गर्नुभयो त भन्ने कुरा उनीहरूलाई थाहा छैन र त्यही नै कुरा हामीले उनीहरूलाई बताउनुपर्ने हुन्छ । त्यो सन्देश संसारमा पुऱ्याउनको निम्ति, तपाईं र मेरो लागि एकदमै सही समय अहिले नै हो । प्रार्थना गर्ने क्रममा, हाम्रा हृदय हराएका तथा मरिरहेका संसारको निम्ति व्याकुल होस् भनेर हामीले प्रार्थना गर्नुपर्ने हुन्छ । हाम्रा उदासिन त, असक्रियता तथा डरजस्ता कुराहरू यस संसारलाई खीष्टतर्फ फर्काउने पवित्र जोश भएका होऊन भनी हामीले प्रार्थना गर्नुपर्दछ ।

हराएका मानिसहरूका आवश्यकतातिर जब हामीले हाम्रो प्रार्थनालाई केन्द्रित गछौं, त्यसले हामी आफैलाई परिवर्तन गर्नेछ भने अन्त्यमा, संसारलाई पनि । संसारको सुरु हुनुभन्दा अघि नै परमेश्वरले थालनी गर्नुभएको उहाँको मुक्तिमय कार्य; जुन कल्वरीको कुसमा पूरा भयो, अहिले त्यही नै सन्देशलाई संसारभरि घोषणा गरिरदैछ । यो नै हाम्रो उच्च प्रार्थमिकता हुनुपर्दछ । यो एउटा यस्तो प्रार्थना हो कि त्यसले हाम्रा जीवनहरू तथा सेवकाहरूलाई नै अचम्म प्रकारले परिवर्तन गरिदिनेछ ।

ता कि उनीहरू बचाइन सकून

भाइ हो, मेरो आफ्नो हृदयको इच्छा र तिनीहरूका निम्ति परमेश्वरमा मेरो प्रार्थना यही छ, कि तिनीहरूका निम्ति परमेश्वरमा मेरो प्रार्थना यही छ, कि तिनीहरूले उद्घार पाऊन् (रोमी १०:१) ।

“उनीहरू पनि बाँचून्” भन्ने यो आत्मिक भित्री व्याकुलतालाई हामीले पनि महसुस गर्नुपर्दछ । आफ्ना देशवासीहरू बाँचून् भनेर उनले प्रार्थना गरे । उनीहरूका समृद्धि तथा शावुहरूबाट छुटकारा पाएर शान्तिमा जिउन सकून् भनेर तिनले प्रार्थना गरेका हुन सक्छ तर सबैभन्दा ठूलो क्रन्दनचाहाहिँ “उनीहरू बचाइन सकून्” भन्ने रहेको

तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ

थियो । येशू खीष्टद्वारा पापको शक्ति र सामर्थ्यबाट इस्राएलीहरू सकून आवश्यक थिए भनी येशूले प्रार्थना गर्नुभयो । उनीहरू धर्मी त थिए तर येशूलाई चाहिँ इन्कार गरे । त्यसैकारणले उनीहरू पनि बचाइन आवश्यक थिए ।

म जुन मण्डलीमा एउटा पास्टर थिएँ, त्यहाँ गरिने अन्तिमित्तीको प्रार्थनामा, हामीले हाम्रा राष्ट्र र संसारको निम्नित प्रार्थना गरिरहेका थियौं र यो वाक्यचाहिँ मेरो मुखबाट घरीघरी बाहिर निस्किरहेको थियो: “ता कि उनीहरू बचाइन सकून् ।”

अनि जसरी हामीले सञ्चारको माध्यमद्वारा प्रार्थना गच्यौ, “ता कि उनीहरू बचाइन सकून्” भनी मैले प्रार्थना गरेँ ।

अनि हामीले सरकारी अधिकारीहरूका लागि प्रार्थना गच्यौ, “ता कि उनीहरू बचाइन सकून्” भनी मैले प्रार्थना गरेँ ।

जसरी इस्लामी राष्ट्रहरूका लागि हामीले प्रार्थना गच्यौ, “ता कि उनीहरू बचाइन सकून्,” भनी मैले प्रार्थना गरेँ ।

“ता कि उनीहरू बचाइन सकून्” भन्ने क्रन्दन भनेको परमेश्वरको हो । जसरी हामी प्रार्थनामा लागिरहन्छौं, तब त्यो हृदयले हाम्रो हृदयमा जन्म लिएको हुन्छ र त्यसरी परिवर्तन आएको हुन्छ । पृथ्वीमा भएका सबै मानिसहरू बचाइन आवश्यक छन् भन्ने कुरालाई हामीले महसुस गर्नुपर्ने हुन्छ । परमेश्वरको हृदयको चाहना हाम्रा प्रार्थनाद्वारा हाम्रो जीवनको माध्यमबाट अरूपसमक्ष प्रकट भएको होस् भन्ने हो । त्यतिमात्र होइन, हराइएका मानिसहरूका लागि हाम्रो जीवनशैली तथा हाम्रो गवाही पनि उत्तिकै प्रभावकारी भएको हुनुपर्दछ ।

जब हामी हाम्रा हृदयहरूलाई परमेश्वरतिर फर्काउँछौं, तब हाम्रा वरिपरि आशाविहीन तथा मुक्ति नपाएर हराइरहेका मानिसहरूलाई देखदा हामीले रित्तोपना र पीडालाई महसुस गर्नेछौं । इसाईहरू भनेका आनन्दले भरिएका मानिसहरू भए तापनि परमेश्वरबाट टाढा गएका

हाम्रा वरिपरिका मानिसहरूका लागि हामी दुखित हुन्छौं ।

हराएका मानिसहरूका लागि रुनु

“जो रँदै-रँदै बीउ बोकेर छन् जान्छ, त्यो फसलका बिटाहरू बोकेर आनन्दले गीत गाउँदै फर्कनेछ (भजन १२६:६) ।”

हाम्रो वरिपरि भएका मानिसहरूका आत्मिक तथा भौतिक आवश्यकताहरूको प्रकाशमा रुनु भनेको धेरै उचित हो । संसारको दुःखले आफैलाई कमजोर पार्ने अनुमतिचाहिँ हामीले दिनु हुँदैन । हराएको तथा मरिरहेको संसारको आवश्यकताहरूका लागि हरेक विश्वासी सचेत हुँदै दुःख प्रकट गर्नु भनेको ईश्वरीय वेदना हो र त्यस्तो हुनु भनेको सामान्य कुरो हो ।

विगतमा, जब किसानहरू काम गर्नको लागि खेतीतर जाने गर्दथे, उनीहरूले “बहुमूल्य बीउ छर्ने काम” गर्दथे । उनीहरूले रोप्ने अन्नबालीहरू भनेको उनीहरूका परिवारहरूका निमित आवश्यक भोजन पनि हुने गर्दथ्यो । उनीहरूले अति नै कठोर परिश्रम गरेर त्यसरी खेती किसानी गर्ने गर्दथे । कयौं महिनासम्म फसलको कटनी गर्न नपाउँदा उनीहरू रुने गर्दथे ।

अनि जसरी हामी आत्माहरूको लागि रुन्छौं, त्यतिबेला हामीले हाम्रा भावनालाई खर्च गरिरहेका हुन्छौं । अर्थात् अरूका आवश्यकताहरूको लागि हाम्रो हृदयलाई हामीले खन्याइरहेका हुन्छौं । त्यसरी नै जब हामी पृथ्वीमा सुसमाचारको बीउ छार्दछौं, तब त्यतिबेला हामीले व्यक्तिगत बलिदानहरू दिइरहेका हुन्छौं । विभिन्न देशहरूमा सुसमाचारलाई लिएर जाने क्रममा, हामीले हाम्रो आरामलाई बलिदान गर्नुपर्ने हुन्छ । सम्पत्तिहरू पनि दिनुपर्ने हुन्छ, भने सतावटमा पर्ने जोखिमलाई पनि उठाउनुपर्ने हुन्छ । तर जब हामी हृदयमा त्यस्ता सुसमाचारका बीउहरू छार्दछौं, तब एउटा असल किसानले भैं फसलको कटनी गर्ने काम पनि गार्दछौं र आनन्द मनाउन पाउँछौं ।

अर्त्तविन्तीको प्रार्थना भनेको तीव्र क्रियाकलाप हुन सक्छ, र त्यसले प्रशस्त फल फलाउन सक्छ । एकदिन उत्तरी डकोटाबाट मेरो

तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ

एउटा साथी उनलाई सुमिपदिएको कामलाई पूरा गर्ने सिलसिलामा सहरतिर गाडीमा गइरहेका थिए र त्यतिबेला उनको कुनै एउटा छिमेकीलाई भेटनको लागि परमेश्वरले उनलाई बताउनुभयो । आज्ञाकारी हुँदै उनले आफ्नो गाडी घुमाए र उक्त मान्देको घरतिर लागे । त्यस व्यक्तिको छोराले आत्महत्या गर्ने प्रयास गरेको थियो र ऊ अस्पतालमा भर्ती थियो । मेरो साथीले जसरी उक्त छिमेकीको छोरालाई प्रार्थना गर्न थाल्यो, त्यसरी नै पवित्र आत्माले उनलाई नियन्त्रणमा राख्नुभयो अनि उनलाई घुँडा टेकाउँदै कठोर प्रार्थनामा लैजानुभयो । एउटी “प्रसव वेदनामा भएकी महिलाले भैँ” उनले मलाई बताए । एउटा उत्तरी डकोटामा सामान्य प्रकारको किसानी जीवन यापन गर्ने व्यक्तिको लागि अवश्य नै यो सजिलो कार्य थिएन । त्यस्तो कुरालाई उनले कहिल्यै पनि त्यसभन्दा अधि अनुभव नगरेको कुरा तिनले मलाई बताए । तर केही दिनमा नै उक्त आत्महत्या गर्ने प्रयास गर्ने ठिटोमा परिवर्तन आउन थाल्यो । उसले येशू ख्रीष्टलाई आफ्नो मुक्तिदाता भनी स्वीकार गर्दै उहाँमा आफ्नो जीवन समर्पित गच्यो र एउटा भक्त ख्रीष्टको अनुयायी बन्नको लागि लगनशीलताको साथ परमेश्वरको वचनलाई अध्ययन गर्न थाल्यो ।

जब हराएका आत्माहरूका लागि परमेश्वरले तपाईंको हृदयलाई पकिनुहुन्छ, तब तपाईंको आफ्नो र आफ्नो वरिपरि भएका मानिसहरूका जीवनमा परिवर्तन देखा पर्न थाल्नेछन् । मरिरहेको तथा हराएको आत्माहरूका लागि जसरी तपाईंले निरन्तर लगनशील भएर प्रार्थना गर्नुहुन्छ, तब परमेश्वरले उहाँको अचम्मलागदो र शक्तिशाली काम गन्नुहुनेछ । तर त्यसको पूर्णतालाई देख अझ बाँकी नै छ भन्ने कुरामा म निश्चित छु । प्रार्थनाद्वारा तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ ।

पिता मैरा वरिपरि सबै नै आत्मिक २७पमा मरिरहेका छन् । गौठालौविनाको भ्रैडाउन्ट उवीहस्थ छत्रपट भ्रुका छन् । उवीहस्थलाई तपाईंको खाँचो छ प्रभु ! सबै बाँचून् २ सत्यताको ज्ञानमा आउन भनी तपाईं चाहनुहुन्छ । अनि तपाईंसमक्ष आउनै कैवल उठै भ्रम भार्ष रहेको छ । अनि उठैभ्रम भ्रम्यैस्थकर्ता; तपाईंको पुत्र येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ । पिता तपाईंले आफ्नो फसलको कट्टी गर्नको लागि खैतमा खैतालाहस्थ पठाउनुहोस् । आफ्ना वरिपरि भ्रुका पुरुष तथा महिलाहस्थ २ कैटाकैटीहस्थका माझमा ख्रीष्टको प्रैमको सन्देश बाँड्ने मानिसहस्थ तपाईंले पठाउनुहोस् । त्यसरी ती मानिसहस्थ तपाईंतिर फर्किन सक्नून् । येशू प्रभुको नाड्मा आमैन ।

आध्याय ५

आपना आँखाहरूलाई इनामतिर केबिद्रित गराउनुहोस्

यसै बीचमा चेलाहरूले उहाँलाई यसो भनेर बिन्ती गरे, “रब्बी, भोजन गर्नुहोस् । तर उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, मसित खानलाई भोजन छ, जो तिमीहरूलाई थाहा छैन । यसकारण चेलाहरू आपसमा भने “के कसैले उहाँलाई भोजन त्याइदियो कि कसो ?” येशूले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “मलाई पठाउनुहोनेको इच्छाअनुसार गर्नु र उहाँको काम पूरा गर्नु नै मेरो भोजन हो । के तिमीहरू भन्दैनौ, अझ चार महिना बाँकी छ, तब बाली काट्ने बेला आउँछ ?” । म तिमीहरूलाई भन्दछु, आफ्ना आँखा उचालेर खेतबारी हेर बाली कटानीको निप्ति पाकिसकेको छ । (यूहन्ना ४:३१-३५) ।

दक्षिणी मिन्नेसोटास्थित हाम्रो घरको वरिपरि; मकै तथा भटमासको विशाल खेतीलाई देखिन्छ । फसल कटनीको समयमा, अत्याधिकमात्रामा शक्ति र सोतलाई परिचालन गरिन्छ र त्यसलाई सङ्गलन गरिन्छ । सम्पूर्ण ध्यान भनेको केवल फसल कटनीको त्यस समयमा रहेको हुन्छ ।

त्यसरी फसल कटनीको समयमा, उनलाई मद्दत गर्नको निप्ति मेरो छिमेकीले मानिसहरूको एउटा सानो जमातलाई जुटाउँछन् । अनि उनीहरू सबैले खेतको एउटा किनारामा उक्त कार्यअवधिभरिको लागि आवश्यक अस्थायी संचालन केन्द्र खडा गर्दछन् । फसललाई बटुलेर सङ्गलन गर्ने ठूला ठूला ट्रकहरू, ट्र्याक्टरहरू तथा अन्नले भरिएका ठूला ठूला बाकसहरूलाई तानेर निश्चित ठाउँसम्म पुऱ्याउने गाडीहरूको व्यवस्था गरिन्छ । अनि त्यसपछि सङ्गलन

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

गरिएका अन्नहरूलाई सहरसम्म पुऱ्याउनको लागि आवश्यक अन्य मालवहाक गाडीहरूको व्यवस्थापन गरिन्छ । सबै नै एउटैमात्र लक्ष्यमा केन्द्रित हुन्छन्, फसललाई भित्र्याउनु । विश्व श्रृङ्खलाहरू हेर्नको लागि वा आगामी वर्षको लागि मल विश्लेषणको कार्यक्रम हेर्न फुर्सत उनीहरूसँग छैन । उनीहरूले आफ्ना घरहरूको मर्मतसम्भार गर्ने, छाप्रोहरू तयार पार्ने वा भकारीको व्यवस्थापन गर्ने समय उनीहरूमा छैन । त्यो त फसल कट्नीको समय हो र सबै नै फसल भित्र्याउनमा व्यस्त छन् ।

फसल कट्नीको समयभन्दा अघि, ध्यान दिनुपर्ने कुरा पनि हुन्छ । खेतलाई तयार पार्नु, बीउ छर्नु, मलजल गर्नु तथा भारपात उखेलु आदि सबै कुरा, फसल कट्नीमा लक्षित छ । त्यो नै अन्तिम लक्ष्य हो । बीउ हुकेर जसरी बढ्दै जान्छ, त्यसरी नै त्यसलाई पालनपोषण गर्ने र सुरक्षासाथ राख्ने काम पनि गर्नुपर्दछ । औजारलाई तयार पार्ने काम गर्नुपर्दछ । योजना बनाइन्छ, तर फसल कट्नी गरिँदैन भने खेती गर्नुको औचित्य के रह्यो र ?

कुनै एक समय मेरो छिमेकी र उनका साथीहरूले फसलको कट्नी गर्नको लागि, मेरो घरबाट देखिने राजमार्गको ठीक पारिपट्टि रहेको मकै बारीमा रातभरि काम गरिरहेका थिए । कुनै पनि कुराले तिनीहरूलाई बाधा दिइरहेको थिएन । मकै पाकिसकेको थियो र ऋतु परिवर्तन हुनै लागेको थियो । हिमपात हुने कुरा अनुमान लगाइसकेका थिए । मकै काट्ने बेला भइसकेको थियो । सबैले आफूले जानेको र सक्ने काममा साथ दिएका थिए । परिणामस्वरूप, भित्र्याइएको फसलको भागिदार पनि एवम् रूपले नै भएका थिए ।

मेरो छिमेकीले भै, येशु पनि पाकेको फसलको कट्नी गर्नेतिर केन्द्रित हुनुहुन्छ । उहाँको जीवनको महान् कार्य— आत्माको फसललाई भित्र्याउने काममा, हामी पनि उहाँसँगै समूह बनेको उहाँ चाहनुहुन्छ । अनि त्यो फसल भनेको परमेश्वरको खाँचो पर्ने ती मानिसहरू हुन् जसलाई तपाईंले दिनहुँ भेटधाट गर्नुहुन्छ र कुराकानी गर्नुहुन्छ । जस्तै: तपाईंका छिमेकीहरू, प्रत्येक दिन तपाईंले रेखदेख गर्ने वृद्ध मानिसहरू, तपाईंका ग्राहकहरू, दक्षिणी डेकोटाका पशुपालन गर्ने मानिसहरू,

केन्याका बाखा गोठालाहरू, न्यू योर्क सहरका कलाकारहरू, भारतको दैनिक ज्यालादारी मजदूरहरू, पूर्वी यूरोपका पसलेहरू, व्यापारीहरू तथा तपाईं आफूले चढेको हवाइजहाजको कारिन्दाहरू । विश्वभरि भएका मानिसहरूलाई परमेश्वरको खाँचो छ ।

पिताको इच्छालाई आफ्ना चेलाहरूमा खन्याउनको लागि हाम्रो येशूले उत्कट इच्छा गर्नुहुन्छ । “चार महिना पर्खिनुहोस्,” वा पछि, पछि भनेर कहिल्यै नभन्नुहोस् । हेर्नुहोस् त फसल पाकिसकेको छ । यदि तपाईंले त्यसको कट्टी गर्नुभएन भने त्यो सदासर्वदाको लागि हराएर जानेछ । आफ्नो मिसनप्रति येशू कहिल्यै पनि अस्पष्ट हुनु भएन । उहाँको उद्देश्य परिवर्तन भएको छैन । अहिलेचाहिँ उहाँले तपाईं र मद्वारा काम गरिरहनुभएको छ ।

फसलमा तपाईं केन्द्रित हुनुपर्नेमा, प्रायः कतिको तपाईंका आँखाहरू अन्यत्र मोडिएका छन् ? पिताको नजरमा जुन कुरा महत्वपूर्ण छ, त्यसलाई विसेर तपाईंले कतिको सांसारिक वा धार्मिक कुरोतिर सन्तुष्टि प्राप्त गर्ने कोसिस गर्नुभयो ? किन येशू यस पृथ्वीमा आउनुभएको थियो भन्ने कुरालाई उहाँले कहिल्यै पनि विर्सनुभएन । उहाँको साँचो उद्देश्यबाट उहाँ कहिल्यै पनि बहिकनुभएन । “मान्छेको पुत्र” उहाँले भन्नुभयो, “हराएको आत्मालाई खोज र बचाउन पठाइनुभयो ।” त्यसरी नै हामी मण्डलीलाई पनि त्यही नै मिसन दिइएको छ । हामी सबैले पिताको सन्तानहरूलाई घरमा फर्काएर ल्याउनुपर्दछ । आफ्नो मातहतमा सेवा गरिरहेका अन्य प्रचारकहरूलाई जोन वेश्लीले यसरी भने “यस पृथ्वीमा तपाईं सबैलाई दिइएको एउटै मात्र काम भनेको आत्मा जित्नु हो ।”

स्वभाविक संसारमा हाम्रा आँखाहरूलाई बाटोतिर केन्द्रित गराएर राख्नुपर्दछ, भनी हामी सबैलाई बताइएको छ, किनकि यदि हामीले खाडलतिर हेत्यौं भने हाम्रो अन्त त्यही नै हुनेछ । प्रभावकारी ढङ्गले सुसमाचार कसरी प्रचार गर्न सकिन्दै भन्ने गोप्यतालाई येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई सिकाइरहनुभएको थियो । “खेतबारीतिर हेर ! किनकि ती पाकिसकेका छन् र कट्टीको लागि तयार छ ।” उहाँले, “अर्थतन्त्रलाई हेर वा आफ्ना वरिपरि भएको परिस्थितिलाई हेर” भनी भन्नुभएन । त्यस्ता

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

कुराहरूले त हामीलाई लक्ष्यबाट बञ्चित गराउँछन् । ती बहकाउने मनोरञ्जनहरू हुन् । “पाकेको फसल भएको खेतिर हेर” भनी उहाँले भन्नुभयो ।

तपाईंले आफ्ना आँखाहरूलाई जुन कुरामा केन्द्रित गर्नुहुन्छ, त्यही नै दिशातिर तपाईं अधि बढिरहनुभएको हुनेछ । त्यो नै तपाईंको लक्ष्य र तपाईंको लगानशीलता हो र त्यसैमा तपाईंले आफ्नो शक्तिलाई लगाइरहनुभएको हुनेछ । येशूले भन्नुभयो, “के तिमीहरू भन्दैनौ, अफ चार महिना बाँकी छ, तब बाली काट्ने बेला आउँछ ?” म तिमीहरूलाई भन्दछु आफ्ना आँखा उचालेर खेतबारी हेर बाली कट्नीको निम्नि पाकिसकेको छ (यूहन्ना ४:३५) ।

आत्मिक रूपमा सहाराविहीन मानिसहरू हाम्रा वरिपरि जतातै छन् र उनीहरूका जीवनमा येशूको अत्याधिक आवश्यकता छ । तरै पनि हामीले त्यो कुरालाई ध्यान दिइरहेका हुदैनौ, किन ? किनकि हाम्रा आँखाहरूलाई हामीले अन्य कुराहरूतिर लगाएका छौं । हामीले हाम्रा बैक खातामा, हाम्रा पेशामा, हाम्रा सेवकाइहरूमा तथा हाम्रा व्यक्तिगत आवश्यकताहरूमा आफ्ना आँखाहरूलाई लगाइरहेका छौं । हामीले “नयाँ प्रकाश” वा षड्यन्त्र सिद्धान्तहरूलाई पछ्याइरहेका छौं । संसारका समस्याहरूमा, राजनैतिक विवादहरू तथा कम महत्वका कुराहरूमा हामीले हाम्रा आँखाहरूलाई लगाइरहेका छौं । तर येशूले भन्नुभयो, “आफ्ना आँखाहरूलाई फसलमा केन्द्रित गर ।” किन ? किनकि ती पाकिसकेका र तयार छन् ।

मुक्तिको निम्नि मानिसहरूको कुनै कमी छैन । अनि येशूलाई स्वीकार गर्न तयार हुने मानिसहरूको पनि कमी छैन । बरु, विश्वभर भएका फसलको कट्नी गर्न खेतालाहरूको कमी रहेको छ । खेतालाहरू थोरै छन् किनकि उनीहरू संसारका कुराहरूमा बरालिएका छन् । हाम्रो लक्ष्य तथा दर्शन नै सबै कुराहरू हुन् । हामीले आवश्यकताहरूलाई देखुपर्दछ र मौकाहरूलाई छोप्ज जान्नुपर्दछ । पिताको इच्छासँग मिल्दो जुल्दो आत्मिक दर्शनहरू हामीले पाएको हुनुपर्दछ । इनामतिर आफ्ना आँखाहरूलाई केन्द्रित गर्नुहोस् ।

हाम्रा हृदयहरूलाई जब हाम्रा पिताका हृदयहरूसँग एउटै धारमा राख्दछौं र उहाँको इच्छालाई पूरा गर्न थाल्दौं, तब हामीले साँचो इसाई आनन्दलाई पाउनेछौं। जब हामीले हाम्रा आँखाहरूलाई आफैतिरबाट, इसाई व्यक्तित्वहरू, सम्प्रदायहरू तथा अभियानहरूबाट हटाउदै, पाकेको फसलतिर आफ्ना आँखाहरूलाई लगाउन थाल्दौं, तब हामीले उद्देश्य तथा अर्थको विचारलाई पुनःप्राप्त गर्न थालेछौं र जीवनको यात्रामा साँचो स्थायीत्वले हामीलाई बचाएर राखेछ । हराएका, आवश्यकतामा परेका, चोट पाएका मानिसहरूमाभ सुसमाचार पुऱ्याउने कदम जसरी हामी चाल्दछौं, त्यसरी नै इसाई जीवनको साँचो आनन्दलाई हामीले पाउन थाल्दछौं किनकि साँचो आनन्द भनेको खोष्टमा पाइने मुक्तिमामात्र केन्द्रित छैन तर उहाँको बारेमा अरूलाई बताउने कुरामा पनि ।

हिजोआजका धेरै इसाईहरू, इसाई जीवनदेखि असन्तुष्ट छन् भने किन त्यसो भझरहेका छन् भन्नेवारेमा पनि उनीहरूलाई थाहा छैन । उत्कृष्ट इसाई गीतहरू, लुगाहरू तथा मण्डलीको सतही सेवाहरूले उनीहरूलाई रित्तो बनाइरहेको छ, र अभ गहिरो इसाईत्वलाई उनीहरूले खोजिरहेका छन् । त्यसैकारणले उनीहरूले आफूलाई उत्साहवर्द्धक बनाउने तथा आफ्नो विश्वासलाई जगाउने नयाँ शिक्षाहरूको खोजिगरिरहेका छन् । त्यसरी नै थकित तथा निराश भएका ती इसाई अगुवाहरूले पनि आफ्ना मण्डलीका मानिसहरूलाई उत्साहवर्द्धक बनाउने नयाँ कार्यक्रमहरू वा अवधारणाहरूको खोजी गरिरहेका छन् । तर मानिसहरूलाई चाहिएको कुरा भनेको त चुनौतीहरू हुन् जसले उनीहरूलाई आफ्ना कदमहरू अघि बढाउनमा मद्दत गर्नेछ, र उनीहरूका हृदयका गहिरो आवश्यकताहरूले त्यसरी पूरा भएको उनीहरूले महसुस गर्नेछन् ।

जब येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई यसरी भन्नुभयो, “मसँग त्यो मासु रहेको छ, जुन तिमीहरूलाई थाहा छैन ।” उहाँले यहाँ के भनिरहनुभएको थियो भने सम्पूर्ण इसाएलको उत्कृष्ट रेष्टुरेण्टहरूमा पाइने उत्कृष्ट भोजनहरूभन्दा पनि उत्तम; आत्मा सन्तुष्ट गराउने भोजनलाई उहाँले खानुभएको थियो । उहाँले यसरी भनिरहनुभएको थियो, “मेरो मासु, मेरो उत्कट चाहना तथा मलाई बचाइराख्ने तथा

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

प्रेरित गर्ने एउटैमात्र कुरो भनेको पिताको इच्छालाई पूरा गर्नु हो ।” उद्देश्यले भरिएको जीवन नै येशूले जिइरहनुभएको थियो । परमेश्वरको इच्छाद्वारा उहाँ प्रेरित हुनुभयो र आफ्नो पिताको उद्देश्यलाई पूरा गर्नको लागि उहाँले आफ्नो सम्पूर्ण जीवनलाई यस्तो प्रकारले तन्काउनुभयो कि त्यसरी अरु कसैले पनि तन्काउन सक्दैनन् ।

सुसमाचार नसुनेका मानिसहरूमाझ सुसमाचार पुऱ्याउने मण्डलीको एकमात्र साँचो उद्देश्यबाट बरालिदिने थुप्रै कार्यकमहरू, शिक्षाहरू तथा अभियानहरू आज हामी प्रशस्तमात्रामा देख्छौं । यी सबै नै खराब कुराहरू हुन भन्ने जरुरी छैन । तर कहिलेकहीं असल कुराहरू भनेका परमेश्वरको कुराहरूका शत्रुहरू हुन सक्छन् । क्यानाडाको टोरोन्टोका महान् मिसनेरी तथा पास्टर ओस्वाल्ड स्मिथले यसरी भने “मेरा साथीहरू हो ! हामी मण्डलीका असंख्य क्रियाकलापहरूद्वारा लादिएका छौं जबकि मण्डलीको साँचो काम अर्थात् सुसमाचार सुनाएर आत्मा जित्ने कामचाहिँ झण्डै नै सम्पूर्ण रूपले हेलचेकाई गरिएको छ ।”

हाम्रो सन्देश भनेको “येशू खीष्ट र उहाँ कुसीकरण हुनुभएको” हो । तपाईं र मजस्ता पापीहरूलाई बचाउनको लागि येशू आउनुभयो र मण्डली पनि त्यसैको लागि अस्तित्वमा रहेको छ । जसरी प्रेरित पावलले भनेका छन्: “यो वचन हरप्रकारले ग्रहणयोग्य छ, कि पापीहरूलाई उद्धार गर्न येशू खीष्ट संसारमा आउनुभयो, र पापीहरूमा म सबै भन्दा मुख्य हुँ (१ तिमोथी १:१५) ।” परमेश्वरको वचनको स्पष्ट शिक्षा भनेको यो रहेको छ, कि येशू खीष्टविना हामी सबै नै आशाविहीन तथा परमेश्वरविहीन भएर नरकको अनन्त आगोतिर लम्किहेका थियौं । सबैले पाप गरेका छन् र परमेश्वरको महिमासम्म पुग्न चुकेका छन् (रोमी ३:२३) भन्ने कुरा अति नै सत्य भएको हुनाले हामी सबै नै दण्डको भागिदार थियौं भने त्यसको लागि अति नै योग्य पनि ।

हामीहरू उद्धारको मिसनमा छौं

“त्यो गरीब मानिस मन्यो, र स्वर्गदूतहरूले त्यसलाई लगेर अब्राहामको साथमा राखे । त्यो धनी मानिस पनि मन्यो र गाडियो ।

नरकमा कठोर कष्ट भोगिरहेको बेला उसले नजर उठाएर हेच्यो, र टाढामा अब्राहाम र उनको साथमा लाजरसलाई देख्यो । अनि उसले कराएर भन्यो, “हे पिता अब्राहाम, ममाथि दया गरेर लाजरसलाई पठाइदिनुहोस्, र त्यसले आफ्नो औलाको टुप्पामा पानी चोपेर मेरो जिब्रोलाई शीतल पारिदेओस्, किनकि म यस ज्वालमा भयझ्कर वेदना पाइरहेछु । (लूका १६:२२-२४) ।”

धनी मान्छे र लाजरसको कथा येशूले बताउनुभयो । दन्किरहेको नरकको आगो भएको ठाउँबाट उक्त धनी मान्छे चिच्चाइहेको थियो । आशाविहीन तथा परमेश्वरविहीन भएर नरकको अनन्त न्यायको दण्डमा पर्नु भनेको कस्तो हुन्छ, होला भनी के तपाईंले कहिल्यै कल्पना गर्नुभएको छ ? के कसैको भविष्य त्यस्तो होस् भन्ने तपाईं चाहनुहुन्छ होला र ?

धनी भएको कारणले धनी मान्छे नरकमा गएको होइन तर उसका प्राथमिकताहरूले गर्दा हो । परमेश्वरमा त्यो मान्छे धनी थिएन । उसको बेवास्ता तथा स्वार्थीपनाको ठूलो मूल्य उसले चुकाउनु परेको थियो । अनि आज पनि धेरै मान्छे त्यस्तै नै छन् ।

यदि एउटा बलिरहेको भवनमा कुनै मान्छे परेको छ भने हामीले त्यो मान्छेलाई त्यतिकै मर्नको लागि छोड्दैनौं । उसलाई बचाउनको लागि हामीले जतिसक्दो प्रयास गर्छौं । सन् २००१, सेप्टेम्बर ११ को दिन, न्यूयोर्कस्थित उक्त द्वेय धरहरारूपी गगनचुम्बी भवनमा बाँकी रहेका मानिसहरूलाई बचाउने क्रममा, दमकलमा काम गर्ने, प्राथमिक उपचारकर्मीहरू, प्रहरीहरू गरी झण्डै ४०३ जनाले ज्यान गुमाएका थिए । त्यो डरलाग्दो नरकजस्तै देखिने घटनाबाट बचाउनको लागि उनीहरूले आफ्नो जीवनलाई साँच्ची नै बलिदान गर्नु परेको थियो । नरकको आगोतिर निश्चित दिशामा गझरहेका मानिसहरूलाई बचाउनको लागि येशूले आफ्नो जीवनलाई बलिदान दिनुभयो । अनि त्यो कार्यमा भर्ती हुनको लागि उहाँले हामी सबैलाई पनि निम्तो दिनुहुन्छ ।

नरकको बारेमा प्रचार गर्नु भनेको आजको हाम्रो समाजमा अलोकप्रिय कार्य भएको छ, तर परमेश्वरको वचन कहिल्यै पनि परिवर्तन

तपाईंले संसारलाई छुन सर्वगुह्यम्

हुँदैन चाहे मानिसहरूका विचार जस्तोसुकै किन नहोस् । बाइबलमा भएका अन्य वक्ताहरूमा, येशूले जटिको नरकको बारेमा कसैले पनि प्रचार गरेनन् । परमेश्वरबाट अलग हुने त्रास भनेको उहाँको लागि पनि अति नै वास्तविक थियो ।

नरक यथार्थ हो र कोही पनि सही विवेक भएको मान्छे त्यहाँ जान चाहैदैन । तर परमेश्वरले उहाँको प्रेम र दयामा हाम्रो लागि त्यो बाटो खडा गरिदिनुभयो जसद्वारा हामीले क्षमादान पाउन तथा अनन्त जीवनलाई उपहारस्वरूप पाउन सक्छौं ।

कुनै पनि मान्छे नरकमा सताइनु भनेको परमेश्वरको इच्छा कदापि पनि होइन । शैतान तथा उसका दूतहरूका लागि नरक बनाइएको छ । नरकको डरलागदो दण्डबाट सबै बाँचून् भन्ने परमेश्वरको इच्छा रहेको छ । “आफ्नो प्रतिज्ञाको बारेमा प्रभु ढिलो गर्नुहुन्छ भन्ने कसै-कसैको भनाइ भए तापनि उहाँ ढिलो गर्नुहुन्न तर कोही पनि नष्ट नहोस् तर सबैजनाले पश्चात्ताप गरून भन्ने इच्छा गरेर प्रभु तिमीहरूप्रति धेर्यवान् हुनुहुन्छ (२ पत्रुस ३:९) ।”

बाइबलमा यसरी भनिएको छ: “जसरी मानिसको निम्ति एक पटक मर्नु निश्चित छ, र त्यसपछि इन्साफ, (हिब्रू ९:२७) ।” पुनः जन्मने, पापमोचनको दोस्रो स्थान तथा दोस्रो मौका जस्तो कुनै पनि कुरा छैन । तरै पनि आज विश्वका ४० प्रतिशत मानिसहरूले अनन्त जीवनसम्बन्धी उहाँले संसारलाई दिनुभएको उपहारको सन्देशलाई पटकै सुनेका छैनन् । उनीहरूले सुन्ने मौका पाएका छैनन् । किनकि कसैले उनीहरूलाई त्यो सुनाएका छैनन् । हामीले हाम्रो मिसनलाई पूरा गर्ने मौका पाएका छैनौं ।

संसारका मानिसहरूले गर्ने प्रयत्नतिर जसरी म मेरो नजरलाई लगाउँछु, तब म उनीहरूका उत्साह, प्रतिबद्धता तथा निश्चयता आदि जस्ता कुराहरूलाई देख्छु । उदाहरणको लागि, न्यूयोर्कस्थित बचाव कार्यकर्ताहरू, संसारैभरि भएका सैन्य शक्तिहरू आदिलाई देख्दा उनीहरूका निर्दिष्ट उद्देश्य तथा आफूले पूरा गर्नुपर्ने मिसनसम्बन्धी बढो सचेत

रहेको हामी देख्छौं । व्यापारिक तथा खेल जगतमासमेत, मैले सहायिक, प्रतिबद्ध तथा निश्चित रहेका पुरुष तथा स्त्रीलाई देख्छु । अनि उनीहरूले आफ्ना लक्ष्यलाई हासिल गर्नको लागि सब्दो बलिदान दिन इच्छुक भएको कसैले पनि देख्न सक्छन् । खीष्टविना मरिरहेको तथा हराइरहेको मानिसहरूसमक्ष पुग्ने तथा नरकको साँचो तथा डरलाग्दो आगोमा पर्नबाट मानिसहरूलाई बचाउने हाम्रो परमेश्वरको कामप्रति हामी अभ कतिको विश्वसनीय र सजग रहनुपर्ने हो ? सुसमाचारमा बलिदान संलग्न हुन्छ । त्यो बलिदान भनेको परिवार तथा घरबाट टाढिने कुरा पनि हुन सक्छ । साथीहरू तथा सहकर्मीहरूको खिल्लीको पात्र पनि बनाइन सकिन्छ । त्यसले तपाईंलाई आफ्नो जीवनको जोखिम उठाउने कुरा पनि बुझाउन सक्छ । चुनौती लिन चाहनेहरूका लागि, इनाम ठूलो हुन सक्छ । येशूले भन्नुभयो, “किनकि जसले आफ्नो प्राण बचाउने इच्छा गर्छ, त्यसले त्यो गुमाउनेछ । तर जसले मेरो खातिर आफ्नो प्राण गुमाउँछ, त्यसले त्यो बचाउनेछ (लूका ९:२४) ।” के तपाईं साँच्ची नै सही प्रकारले जिउन चाहनुहुन्छ ? येशूको लागि आफ्नो जीवन बलिदान दिनुहोस् ।

जर्नेल विलियम बुथ, स्याल्भेसन आर्मीको संस्थापकले यसरी भने “मसीहत्वमा तपाईं लामो समयदेखि आनन्दले रहदै आउनुभएको छ । तपाईंले आनन्द महसुस गरिसक्नुभएको छ, भने मनपर्दा गीतहरू, भेलाहरू तथा सफलताहरूमा रमाहट गर्ने मौका पनि पाइसक्नुभएको छ । अनि स्वर्ग नै तल पृथ्वीमा आएजस्तो तपाईंले मानिसहरूका प्रशंसाहरू तथा सरहानाहरूलाई सुनिसक्नुभएको छ । अब तपाईंले ती सबै कुराहरूलाई एकातिर राखेर परमेश्वरको निमित आफू काम गर्न तयार रहेको र असंख्य मरिरहेका आत्माहरूका माभमा, आफ्नो जीवनलाई बलिदानस्वरूप सुम्प्ति जस्तोसुकै संघर्ष गर्नु परे तापनि तयार रहेको कुरा परमेश्वरलाई बताउनुपर्ने भएको छ ।”

येशू यस पृथ्वीमा आउनुहुँदा, उहाँको उद्देश्य तथा मिसनप्रति उहाँ एकदमै जोशिलो तथा लगनशील हुनुहुन्थ्यो । “किनभने मानिसको पुत्र हराएकालाई खोज र बचाउन आएको हो (लूका १९:१०) ।” येशूको मिसन स्पष्ट थियो र त्यही नै कुरामा उहाँले अन्य सबै कुरालाई आधारित बनाउनुभएको थियो । आफ्ना चेलाहरूलाई छान्ने क्रममा,

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

हराएका आत्माहरूको खोजी गर्नु नै उहाँको प्रमुख उद्देश्य थियो भन्ने करा उनीहरूसमक्ष स्पष्ट पार्नुभएको थियो । डाँडाको उपदेश दिने क्रममा, हराएका आत्मालाई खोज्नु नै उहाँको उद्देश्य रहेको स्पष्ट पार्नुभयो । उहाँ क्रुसमा चढनुहुँदा पनि उहाँको उद्देश्य भनेको हराएका आत्मालाई खोज्नु नै थियो । हराएका आत्मालाई खोज्न तथा बचाउनको लागि उहाँ यस पृथ्वीमा आउनुभएको थियो । पिताको हृदयको धड्कन भनेको त्यतिबेला र अहिले पनि उही नै रहेको छ । कुनै पनि कुरा परिवर्तन भएको छैन । आफ्ना बच्चाहरू घरमा आउन् भनी पिताले प्रतीक्षा गर्दै रहनुहुन्छ ।

“हराएको आत्मालाई खोजन र मुक्तिको निमित्त परमेश्वरसमक्ष ल्याउने कार्यको लागि” आज, तपाईं र मलाई पनि परमेश्वरले यस पृथ्वीमा महत्वपूर्ण स्थानमा, रणनीतिज्ञ प्रकारले राख्नुभएको छ । त्यो नै हाम्रो उद्देश्य हो भने हाम्रो मिसन तथा लक्ष्य पनि । सबै कुराहरू यिनै कुरामा केन्द्रित छन् । यो नै हाम्रो जीवनको लागि परमेश्वरको मार्गनिर्देशन हो । यस संसारबाट जानुभन्दा पहिले उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “सारा संसारमा गएर सारा सृष्टिलाई सुसमाचार प्रचार गर । विश्वास गर्ने र बप्तिस्मा लिनेले उद्धार पाउनेछ तर विश्वास नगर्ने दोषी ठहरिनेछ (मर्क्स १६:१५-१६) ।”

आफ्ना चेलाहरूलाई येशूले दिनुभएको अन्तिम सन्देश पनि यही नै थियो । “मेरो निमित्त संसारमा पुग,” परमेश्वरले भन्नुहुन्छ ।

हराएको तथा मरिरहेको आत्माहरूको लागि परमेश्वर पिता मलाई तपाईंको जरतै हृदय ढिनुहोस् । फँसलमा मैरा आँखाहरूलाई कैनिद्रित गर्नमा सहायता गर्नुहोस् । २ फँसललाई झिन्याउने कुरा नै मैरो जीवनको प्राथमिकता बनाउनमा सहायता गर्नुहोस् । यैशू प्रश्नुको नाउँमा आमैन ।

आध्याय ६

तपाईंले येशूको गवाही बाँडन सवन्नुहुन्छ

यो सब परमेश्वरबाट भएको हो, जसले हामीलाई खीष्टद्वारा आफूसँग मिलाप ल्याउनुभयो, र हामीलाई मिलापको सेवा दिनुभयो २ कोरिन्थी ५:१८ ।

जब तपाईंको जीवनमा येशू हुनुहुन्छ, तब तपाईंको वरिष्ठरि भएका मानिसहरूलाई बाँडनको निमित्त कुनै कुरा रहेको हुन्छ । येशूले तपाईंको जीवनमा गर्नुभएको कार्यको गवाही बाँडन सक्नुहुन्छ । उहाँको प्रेमबारे तपाईंले बाँडन सक्नुहुन्छ । अनि साक्षी बन्नु भनेको पनि त्यही त हो । तपाईंको जीवन तथा गवाही भनेको तपाईंले अरूसँग बाँडन सक्ने सबैबन्दा शक्तिशाली साधनहरू हुन् । चाहे तपाईं अति नै तल्लोस्तरबाट आउनुभएको होस् वा सधैं नै राम्रो आचरणमा हुर्केको व्यक्ति होस्, त्यसले कुनै असर गर्दैन । तपाईंको गवाही महत्वपूर्ण छ र त्यो शक्तिशाली औजार हो । एउटा व्यक्तिको जीवनमा परमेश्वरले के गर्न सक्नुहुन्छ भन्ने त्यो ठूलो उदाहरण हो ।

इसाई हुनेहरूमा ८० देखि ९० प्रतिशत मानिसहरू साक्षी बनेको परिणामबाट वा साथीहरू तथा छिमेकीहरूको निम्तोबाट आएका छन् भन्ने अनुसन्धानले देखाएको छ । सामान्य विश्वासीहरूले आफ्ना साथीहरू, छिमेकीहरू तथा आफन्तहरूलाई खीष्टको सुसमाचार सुनाउने कार्य नगरेसम्म, मण्डलीको कार्य अप्रभावकारी भएर रहन्छ । तपाईंको आफ्नो समुदाय तथा संसारमा तपाईंको गवाहीले नै ठूलो भूमिका निभाउने गर्दछ ।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

प्रवचनको विपरीत, जब तपाईंले कसैलाई एक-एक गरी खीष्टको बारेमा बताइरहनुभएको हुन्छ, तब तपाईंले भाषण दिइरहनुभएको हुनेछैन तर तपाईंले कसैसँग कृराकानी गरिरहनुभएको हुनेछ । तपाईंले सम्बन्ध स्थापित गरिरहनुभएको हुनेछ । उनीहरूका जीवनका बारेमा सोधखोज गरिरहनुभएको हुनेछ भने तपाईंले आफ्नो जीवनको बारेमा पनि बताइरहनुभएको हुनेछ । त्यसरी साथी बनेर तथा उनीहरूलाई व्यक्तिगततौरमा वास्ता गरेर तपाईंले येशूमाथिको आफ्नो विश्वासलाई बाँडन योग्य हुनुभएको छ । त्यसपछि, तपाईंको जीवनमा परमेश्वरले गर्नुभएको कामबारे बताउँदा, त्यो एकदमै सहजै प्रकारले तपाईंबाट भलिक्न्छ ।

बोलीभन्दा बलियो काम हुन्छ भन्ने कुरा नविर्सनुहोस् । त्यसैले आफ्ना वरिपरि भएका मानिसहरूका अघि एउटा उदाहरणीय जीवन जिउनुहोस् । आफ्ना व्यवसायहरूलाई तपाईंलाई जस्तो प्रकारले चलाउनुहुन्छ र आफ्ना सम्बन्धहरूसँग जस्तो प्रकारले व्यवहार गर्नुहुन्छ, ती कुराहरूद्वारा नै मानिसहरूले येशूलाई देख्न सकून् । तपाईंले आफ्नो दम्पतिलाई जस्तो प्रकारले व्यवहार गर्नुहुन्छ र अरूपका बारेमा जस्तो प्रकारले बोल्नुहुन्छ, ती सबै कुराहरूमा मानिसहरूले येशूलाई देख्न सकून् । परमेश्वरको प्रेमद्वारा मार्गनिर्देशित हुनुहोस् । “तपाईंसँग हुनुभएको खीष्ट मलाई मन पर्छ तर तपाईंका इसाईहरू मन पर्दैनन,” भनी महात्मा गान्धीले एक पटक भनेका थिए । परमेश्वरको अनुग्रहमा, आउनुहोस् हाम्रो प्रभुलाई विश्वसनीय राजदूतका रूपमा हामीले प्रतिनिधित्व गर्न सकौ । “यसकारण हामी खीष्टका राजदूतहरू हाँ र परमेश्वरले हामीद्वारा अनुरोध गरिरहनुभएको छ । खीष्टकै पक्षमा हामी तिमीहरूलाई बिन्ती गर्दछौं, कि तिमीहरू परमेश्वरसँग मिलापमा आओ (२ कोरिन्थी ५:२०) ।”

खीष्टको चेलाहरूका रूपमा जसरी तपाईं हुर्किनुहुन्छ, त्यसरी नै अरूपसँग सुसमाचारको सन्देश कसरी बाँड्ने हो भन्नेबारेमा पनि सिक्नुहोस् । तपाईंको छिमेकीले आएर “मैले कसरी अनन्त जीवन पाउन सक्छु होला ?” भनी तपाईंलाई सोधेको कल्पना गर्नुहोस् । के तपाईंसँग त्यसको जवाफ होला ? के तपाईंले त्यो व्यक्तिलाई मुक्तिको योजनाबाबे बताउँदै येशू खीष्टलाई कसरी व्यक्तिगत मुक्तिदाता र प्रभुको रूपमा

चिन्न सकिन्छ होला भनी बताउन सक्नुहोला ? चल्स स्पर्जनले एक पटक यसरी भने “खीष्टलाई विश्वास नगर्ने मानिसहरूसँग हामीले आफैलाई व्यक्तिगततौरमा कसरी चलाउनुपर्ने हो भन्ने बारेमा, हामीले तालिम तथा प्रशिक्षण लिनुपर्ने हुन्छ । यसमा कुनै पनि किसिमको बहानावाजी नगरी, हामीले आफैलाई यो थकान गराउने कार्यलाई सजिलो प्रकारले गर्न नसकुनजेलसम्म निरन्तर गराइरहनुपर्ने हुन्छ ।”

आफूले नजानेको कुरामा आफैलाई जर्बजस्ती नगर्नुहोस् तर खीष्टबारे बाँद्चूँड गर्ने आफ्नो क्षमतालाई निरन्तर बढाउदै लानुहोस् । तपाईंले कुनै नयाँ पेशालाई अप्नाउनुभयो र त्यसमा आफूले नजानेको काम पनि गर्नुपर्ने भयो भने के तपाईंले आफ्नो मालिकताई खुसी पार्नको निम्नि भरमग्दूर प्रयास गरेर पनि त्यो सीपलाई सिकेर छाडनुहन्न र ? पृथ्वीमा रहेको रेखदेखकर्ताको रूपमा, तपाईंले सक्दो प्रकारले आफ्नो स्वर्गीय पितालाई आदर दिने प्रयास गर्नुहोस् । आफ्नो जीवनमा परमेश्वरले राखिदिनुभएको मिसनलाई पूरा गर्न आवश्यक सीपहरू सिक्नुहोस् । परमेश्वरको इच्छाको केन्द्रमा आफैलाई राखेमात्र तपाईंले साँचो सन्तुष्टि प्राप्त गर्न सक्नुहुनेछ ।

उहाँको निम्नि साक्षी बन्नको लागि परमेश्वरको मद्दतको खाँचो पर्दछ । तसर्थ त्यसको निम्नि उहाँले जवाफ दिनुहुनेछ । कसैसँग खीष्ट चर्चा गर्ने मौका पाउनुभयो भने निम्नलिखित प्रार्थना गर्नु उचित हुनेछ भनी कसैले भनेका छन्: “प्रभु, उनीहरूसमक्ष पुरने ढोका खोलिदिनुहोस् । उनीहरूका हृदय तथा मेरो मुखलाई पनि खोलिदिनुहोस् ।”

पितासँग सहासको निम्नि अनुरोध गर्नुहोस् । प्रारम्भिक मण्डली जब सतावटमा परेको थियो, तब लुक्ने स्थान खोज्नुको सट्टामा, त्यसलाई सामना गर्ने सहासको लागि उनीहरूले अनुरोध गरेका थिए । “अब हे प्रभु, तिनीहरूका धम्कीमाथि नजर गर्नुहोस्, र तपाईंका दासहरूलाई पूरा साहससित तपाईंको वचन बोल्न दिनुहोस्, र निको पार्नलाई तपाईंले आफ्नो बाहुली फैलाउनुहुँदा, आफ्ना पवित्र सेवक येशूको नाउँद्वारा चिन्ह र आश्चर्य कामहरू होऊन् ।” तिनीहरूले प्रार्थना गरिसकेपछि तिनीहरू भेला भएको ठाउँमा कम्प भयो, र तिनीहरू सबै जना पवित्र

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

आत्माले भरिए, र तिनीहरूले साहससित परमेश्वरको वचन बोले (प्रेरित ४:२९-३१) । यदि तपाईंको जीवन तथा मण्डली “सही दिशातिर मजबुत प्रकारले हल्लियोस्” भनेर तपाईंले चाहनुहुन्छ भने परमेश्वरको वचनलाई सहासिक प्रकारले प्रचार गर्न सकियोस् भनेर प्रार्थना गर्न आवश्यक छ । परिणामलाई देखेर तपाईं छक्क पर्नुनेछ किनकि त्यस्तो किसिमको प्रार्थना भनेको परमेश्वरको इच्छाअनुसारको प्रार्थना हुनेछ ।

दैनिक खाद्यन्त किन्ने पसलमा, स्कूलमा, समाजमा र आफ्नो घरमा पनि जब तपाईं अन्य मानिसहरूका सम्पर्कमा आउनुहुन्छ, तब उनीहरूका जीवनमा ठूलो आत्मिक आवश्यकता भएको तपाईंले थाहा पाउनुहुनेछ । उनीहरूलाई चडगाइको, शान्तिको, बुद्धि आदिको खाँचो भएको थाहा गर्नुहुनेछ । यी सबै असल कुराहरू परमेश्वरसँग छ र उहाँ तपाईंमा बास गर्नुहुन्छ । तपाईंको आफ्नो वरिपरिका मानिसहरूलाई जब कुनै चोट लागेको हुन्छ, तब उनीहरूसमक्ष जानुहोस् र ये शूको नाउँमा एकदमै सरल प्रार्थना गर्नुहोस् । कुनै औपचारिक किसिमको प्रार्थना हुनुपर्दछ भन्ने जसरी छैन । यसरी भन्नुहोस्, “प्यारो परमेश्वरपिता, तपाईंले मेरो साथी हरीको जीवनलाई देख्नुभएको छ र उसको आवश्यकतालाई थाहा गर्नुभएको छ । पवित्र आत्माको शक्तिमा तपाईंले उसलाई भखौरै स्पर्श गर्नुहोस् र निको दान दिनुहोस् । उसको जीवनको यस परीक्षाघडीमा, तपाईंले मद्दत गरिदिनुहोस् । विशेष गरी यतिवेला उसको मनमा सान्त्वनारूपी शान्ति दिनुहोस् । येशू प्रभुको नाउँमा, आमेन ।” त्यस्तो किसिमको प्रार्थना गर्दा प्रायः ती मानिसहरूका हृदय पग्लने र उनीहरूका लागि तपाईंसँग भएको सन्देशप्रति प्रतिक्रिया देखाउने गर्दछन् । मानिसहरूका लागि प्रार्थना गर्नुहोस् । मानिसहरूका आवश्यकताहरूलाई परिपूर्ति गरिदिने व्यक्ति तपाईं बन्नुहोस् भने परमेश्वरको प्रेमको बारेमा चर्चा गर्नको निम्ति कतै ढोका खोलिएको छ कि भनी ध्यान दिनुहोस् ।

सुसमाचार प्रचार गर्ने तथा चेला बनाउने काममा केन्द्रित मण्डलीमा यदि तपाईं गइरहनुभएको छ भने तपाईंले गर्न सक्ने उत्तम काम भनेको आफ्ना साथीहरू, छिमेकीहरू, सहकर्मीहरू तथा आफूले भेट्नुभएका मानिसहरूलाई मण्डली आउने निम्तो दिनु हो । तपाईं एक्लो हुनुहुन्न भन्ने स्मरण रहोस् । मण्डली भनेको पहुनाहरूलाई रात्री

भोजनको निम्ति घरमा निम्तो दिने पाहुनाजस्तै नै हो । बार्ना नामक समूहले गरेको राष्ट्रिय अनुसन्धानमा, मण्डली नजाने चार मानिसहरूमध्ये एउटा मान्छेले आफूलाई साथीहरूले मण्डली आउने निम्तो दिएमा अवश्य नै आउने रुचि देखाएको पत्तो लागेको छ । खीष्टको निम्ति गवाही बन्ने क्रममा, स्थानीय मण्डलीसँग मिलेर काम गर्नुहोस् भन्ने उत्साह म दिन चाहन्छु । मानिसहरूलाई येशूबारे बताउनुहोस् । तपाईंको जीवनमा उहाँले गर्नुभएको कामबारे बताउनुहोस् । उनीहरूलाई मण्डलीमा ल्याउनुहोस् र परमेश्वरका वचन सिक्ने मौका जुटाउनुहोस् र त्यसरी उनीहरू पनि खीष्टका चेलाहरू बन्न सकून् । एकसाथ काम गर्न सक्यौं भने यी अन्तिम समयमा हामीले प्रशस्त फसललाई भित्र्याउन सक्नेछौं ।

खीष्टको प्रचार गर्नुपर्ने कार्यमा विश्वस्त भएको लण्डनस्थित एउटा पसलेको बारेमा बताइएको एउटा कथा यस प्रकार रहेको छ । त्यस पसलेले सुसमाचार सुनाउने कार्यमा, प्रत्येक दिन आधा घण्टाको समय छुट्ट्याउने निधो गरे । प्रत्येक दिन एउटा निश्चित समयमा उनी आफ्नो पसलबाट प्रार्थनासाथ बाहिर निस्कन्थे र बाटोमा हिँड्दै गरेका मानिसहरूलाई सुसमाचारीय पर्चा बाँड्ने काम गर्दथे । धेरै वर्षसम्म उनले त्यो प्रक्रियालाई जारी राखे । उनले गरेको उक्त प्रयासद्वारा कति मानिसहरूलाई फाइदा भएको थियो भन्ने तिनलाई थाहा थिएन । कथा निरन्तर अधिव बढ्दै जाने क्रममा, कुनै एउटा सम्मेलनमा एउटा मिशनेरीले आफ्नो जीवन गवाही दिइरहेका थिए र उनले भने कि कसरी कसैले बाटोमा उनलाई एउटा सुसमाचारीय पर्चा दिने क्रममा, उक्त पर्चाको माध्यमद्वारा खीष्टमा विश्वास गर्न पुगेका थिए भन्ने बताए । पछि गएर आफू सेवक बनेको कुरा पनि तिनले बताए । अचम्म प्रकारले लण्डनस्थित उक्त पसलेको सामान्य आज्ञाकारिताले गर्दा, आफू सेवकसमेत बन्न पुगेका अन्य गवाहहरू पनि उक्त सम्मेलनमा उपस्थित थिए ।

मौखिक गवाही भनेको पर्चाद्वारा बाँडिने सुसमाचारभन्दा प्रभावशाली हुन्छ भनेर सुसमाचारीय पर्चाहरूको माध्यमलाई आलोचना गर्ने मानिसहरू पनि उत्तिकै छन् भन्ने मैले सुनेको छु । तरै पनि मेरो यो विश्वास रहेको छ कि आज्ञाकारिताको कदम; चाहे जुनसुकै किन नहोस्,

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

परमेश्वरले सम्मान गर्नुहुन्छ भन्ने म विश्वास गर्दूँ । नहुने मामाभन्दा कानो मामा नै जाति भन्ने मैले सुनेको छु । कहिलेकहीं पर्चा बाँडने कार्य भनेको मौखिक गवाहीको प्रारम्भिक कदम बन्न सक्दछ । यसले चालको नियमलाई कार्यान्वयन गराउँछः चालमा रहेको कुनै वस्तुलाई बाहिरी शक्तिको प्रयोगविना चालरहित बनाउन सकिदैन । तसर्थ परमेश्वरको निमित्त, चालमा रहनुहोस् र परिणामलाई हेँदै जानुहोस् ।

मुक्तिविहीन मानिसहरूसमक्ष पुग्नको लागि सुसमाचारीय पर्चा एउटा ठूलो सफल माध्यम भएको कुरा मैले व्यक्तिगततौरमा देखेको छु । एकदिन मैले पास्टरीय सेवकाइ गरिरहेको त्यो मण्डलीमा, स्टिभ नाउँ गरेका जवान केटो आयो । कुनै अकै प्रान्तमा रहने क्रममा, कसैले उनलाई सुसमाचारीय पर्चा दिएको कुरा तिनले बताए । “नरक कतिको तातो छ ?” भन्ने शीर्षक उक्त पर्चामा थियो । त्यो शीर्षकलाई पढ्ने वित्तिकै उसले त्यसलाई फालिदिएको भए तापनि उक्त शीर्षकचाहिँ उसको मनमा नै रहेको थियो । जब त्यो व्यक्ति हाम्रो सहरतिर आयो, तब उसले येशुबारे अभ धेरै कुराहरू सिक्न सक्ने ठाउँलाई खोजिरहेको थियो । अनि त्यसरी ऊ हाम्रो मण्डलीतिर आइपुगेको थियो । येशु खीष्टमा मैले विश्वास गर्नुभन्दा अधिको जीवन जस्तो प्रकारको थियो, झण्डै नै त्यस्तै उसको जीवन पनि थियो । तर मण्डलीका मानिसहरूले उसलाई धेरै प्रेम गर्दथो भने हामी पनि उसलाई उत्साह दिँदै परमेश्वरको वचनबाट सिकाउने गर्दथ्यौ । ऊ खीष्टको एकदमै लगनशील अनुयायी बन्यो र उसको जीवन एकदमै शक्तिशाली प्रकारले परिवर्तन भयो । अनि पछि ऊ एउटा सुसमाचारको सेवक बन्न पुग्यो । त्यसैकारणले म भन्दछु कि त्यस्ता पर्चाहरूका लागि परमेश्वरको महिमा होस् । उनको आफ्नै शब्दमा उनले लेखेको स्टिभको गवाही यस प्रकार रहेको छः

मेरा पुराना वायुसेनामा छँदाको सहकर्मी साथीहरूसँग म लस् भेगसमा बस्ने गर्दथे । लागुओषध तथा मद्यपानको म डरलाग्दो शिकार भइसकेको थिएँ । म दैनिक ज्यालादारको रूपमा एउटा मजदूरी काम गर्दथे । श्रमसेवा प्रदान गर्ने कम्पनीद्वारा मैले त्यो काम पाएको हुनाले, उनीहरूले मलाई पानीको निमित्त जमीन खन्नको लागि, विभिन्न निर्माणाधीन क्षेत्रहरूमा पठाउने गर्दथे । त्यतिबेला मसँग मेरो आफ्नै गाडी

थिएन । त्यसैकारणले मलाई दिइएको काम पूरा गर्न, म बिहानै सबैरै उठेर त्यस ठाउँतिर जाने गर्दथे । एकदिन बिहान म भेगसको प्रमुख मार्ग हुँदो हिँडिरहेको थिए । त्यसरी हिँडिरहँदा एउटी अर्धवर्ष महिलाले “नरक कतिको तातो छ ?” भन्ने शीर्षक रहेको एउटा पर्चा मेरो हातमा दिइनँ । त्यो शीर्षक पढ्ने वित्तिकै मैले त्यसलाई फ्याँकिदिए । तरै पनि अचम्पलाग्दो कुरोचाहिँ के भयो भने त्यसमा भएको ती शब्दहरूचाहिँ साँच्ची नै मेरो विवेकमा रहिरह्यो । म निर्माणाधीन क्षेत्रमा एउटा मजदूर को रूपमा काम गरिरहेको थिए र आफू मध्येपश्चिततिरबाट आएको हुनाले, नेभादाको मध्यान्तको घामसँग त्यति परिचित थिइनँ । म पसिनै पसिना हुन्थे र सोच्यो, “अहो, कस्तो गर्मी !” तर मेरो आत्माभित्रबाट एउटा सानो आवाजले यसरी भनिरहेको मैले सुन्थे, “तिमीले साँच्चीकैको तातो त अहिलेसम्म देखेकै छैनौं । तिमी नरक नपुगुञ्जेलसम्म प्रतीक्षा गर ।”

त्यतिबेला, परमेश्वरबारे के कसरी सोचुपर्न हो मलाई थाहा थिएन । परमेश्वर स्वर्ग तथा नरकजस्ता कुराहरू पनि हुन्छन् भन्ने मलाई पटककै थाहा थिएन । तरै पनि उक्त पर्चालाई पाइसकेपछि, नरक जाने सम्बन्धमा मेरो सम्पूर्ण दृष्टिकोणलाई नै एउटा छुट्टै प्रकारले असर गन्यो । सम्पूर्ण दृष्टिकोणलाई नै भक्स्काउने भएको हुनाले, उक्त विषयमा अझ गहिराइमा मैले हेनुपर्दछ भन्ने मैले निधो गरे । यदि नरकजस्तो कुनै कुरा साँच्ची नै छ भने त्यही नै मेरो अन्त्य हुने कुरामा कुनै शंका नै छैन भन्ने कुरामा म निश्चित थिए । पुराना किताबहरू बेच्ने ठाउँबाट मैले नयाँ नियमलाई किने र त्यसलाई गम्भीर तरिकाले पढ्न थाले । येशूको बारेमा पढ्न पाउँदा, उहाँको व्यक्तित्वले साँच्ची नै मलाई चकित पारेको थियो । उहाँले भन्नुभएको सबै कुरा आधिकारिक थिए भने त्यसले सत्यताको आवाजलाई गुञ्जाइरहेको थियो । त्यसलाई मैले राम्रोसँग नबुझे तापनि म साँच्ची नै एउटा “तूलो” समस्यामा रहेको थिए भन्ने मैले महसुस गर्न थालेको थिए । उक्त नयाँ नियमको पुस्तकको पछाडितिर पापीहरूले गर्न प्रार्थना पनि रहेछ । उक्त प्रार्थनालाई म निरन्तर दोहोन्याउने गर्दथे । त्यसरी मेरो आत्मिक यात्राको पहिलो कदम अघि बढेको थियो ।

भेगस्थित मसँगै कोठामा बस्ने साथीसँग त्यस्ता लागुऔषधीहरू तयार पार्न सबै किसिमका उपकरणहरू थिए र हाम्रो उक्त घरलाई

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

निगरानी राखिएको थियो भन्ने कुरामा कुनै शंका नै थिएन । अब मैले उसलाई छोड्नुपर्दछ भन्ने निर्णय लिइसकेको थिएँ र मिन्नेसोटास्थित मेरो साथीले मलाई ऊसँगै बसेर नयाँ कामको खोजी गर्ने निम्तो दिइरहेको हुनाले, म त्यतैतिर गएँ । अन्त्यमा, म होवार्ड तालतिर बस्न पुगे । अफै पनि लागुआषधको मेरो बानी छुटिएको थिएन । एकदिन आइतबार बिहान, रातभरिको मोजमज्जा रूपी पार्टीपश्चात्, एउटा किनारातिर भएको पसलमा गइ, एक बोतल माउन्टेन ड्यू नामक चिसो पिउँदै आफैलाई अभ राम्रोसँग बिउँझ्याउने सोचै । अनि जसरी म उक्त (ठोस चट्टान मण्डली) उपनामलाई चाहिँ छानोको माथि चुचुरोमा अड्काएको “एमटिभी मण्डली” बाट भएर जाँदै थिएँ, तब मेरो मनमा एक किसिमको उपद्रो विचार आयो र मलाई त्यसभित्र जान मन लाग्यो अनि त्यहाँ भित्र के कस्तो हुँदो रहेछ भनेर बुझ्न मन लाग्यो । अनि जसरी म भित्र पसैं, त्यतिबेला आराधनाको समय भएको रहेछ र मानिसहरूले आफ्ना हातहरू माथि उचाल्दै तथा थपडी बजाउँदै परमेश्वरको गीत भजन गाइरहेको मैले सुने र मलाई यस्तो लाग्यो मानौं, “कुनै गम्भीर धर्म किसिमको धर्मकर्म अघि बढिरहेको छ ।” त्यसरी आराधनाको समयपछि, अभिभावदनको समय भएको थियो र “यहाँ पछाडि एउटा नयाँ व्यक्ति छ,” भन्ने कुरा उनीहरूले थाहा पाए । सबैले मसँग हात मिलाउँदै अड्कमाल गर्न थाले । मलाई अलि अप्तेरो लागे तापनि उनीहरू सबैले ईमानदारितासाथ मलाई त्यसरी स्वागत गरिरहेका थिए भन्ने थाहा पाएर एक किसिमको खुसी मलाई लाग्यो भने म प्रभावित पनि भएँ । त्यसपछि, मेरो उक्त यात्रा उत्कटतासाथ अघि बढिरह्यो ।

डरको नियन्त्रणमा रहेर कुनै काम नगर्नुहोस

सुसमाचार बाँड्ने क्रममा, स्वभाविक, सजिलो तथा नअत्तालिकन शान्त हुनु अति नै राम्रो हुन्छ । तरै पनि यदि तपाईं अत्तालिनुभयो र सजिलो हुन सक्नुभएन भने पनि, सुसमाचार बाँड्ने कार्यलाई चाहिँ नरोक्नुहोला । जसरी भए पनि सुसमाचार बाँड्नुहोला । शक्ति भनेको तपाईंको अवस्थामा भर पर्ने कुरा होइन तर सुसमाचार आफैमा त्यो भरपर्ने गर्दछ । धेरै वर्ष अघि जुता व्यापारीसँग आफ्नो विश्वास बाँड्ने एड्वार्ड किम्बलेको कथा बाँड्न मलाई साहै मन पर्दछ ।

आफूले चिनेको जवान जुत्ता व्यापारीसँग आफ्नो विश्वासबारे बाँड्चूङ गर्नुपर्दछ भन्ने पवित्र आत्माको निरन्तर आवाजलाई सन् १८८५ को जुलाई १ मा, पहिलो पटक सुनेका थिए । उक्त केटोसँग साँच्ची नै आफ्नो विश्वास बाँड्ने हो कि होइन त भन्ने बारेमा, पहिले त किम्बले अनिश्चित हुँदै द्विविधामा परिरहे । तर अन्त्यमा, उनले जसरी भए पनि आफ्नो सहास जुटाए र उक्त जुत्ता पसलमा उनी गए । त्यहाँ उनले उक्त ठिटोलाई पछाडिको कोठामा जुत्ताहरू मिलाउँदै गरेको पाए र त्यसपछि आफ्नो विश्वास तिनको सामु बाँडन थाले । अनि परिणामस्वरूप, त्यस दिन उक्त ठिटोले प्रार्थना गयो र येशू खीष्टलाई आफ्नो मुक्तिदाता भनेर स्वीकार गयो । अनि उक्त ठिटोको नाउँ ड्वेट एल. मुडी थियो र उनको समयमा उनी एक महान् प्रचारक बन्न पुगेका थिए ।” (स्रोत: ट्री अफ लाइफ बाइबल चर्चको वेबसाइट) ।

एडवार्ड किम्बलले अत्तालिई आफ्नो विश्वास बाँड्न गरेको प्रयासले आज पनि प्रशस्त फलहरू फलाउँदै छन् किनकि डी.एल.मुडीले उक्त दिन गरेको सुसमाचार प्रचारले अझै पनि वृद्धि गर्ने काम गरिरहेको छ । वास्तवमा नै भन्नुपर्दा, बिल्ली ग्राह्म तथा अन्य थुप्रै प्रख्यात प्रचारकहरूले उनीहरूका आत्मिक वंशलाई डी.एल.मुडीमा नै त पाउँछन् । परमेश्वरको आज्ञाकारी रहेदै उक्त जुत्ता व्यापारीलाई एडवार्ड किम्बलले आफ्नो गवाही बाँडेकोमा के तपाईं खुसी हुनुहुन्न र ?

जब म कुनै व्यक्तिसँग कुराकानी गरिरहेको हुन्छ र गवाही बाँड्ने मौकाको खोजी गरिरहेको हुन्छ, तब उनीहरूका हृदयलाई स्पर्श गर्ने चाबी दिनुहोस् भनी मैले परमेश्वरसँग अनुरोध पनि गरिरहेको हुन्छ । परमेश्वरले कहिलेकहीं मलाई उनीहरूका अवस्थाबारे ज्ञानको वचन दिनुहुन्छ र त्यसले मलाई आत्मिक कुराकानीको निमित्त बाटो खोल्ने गर्दछ । अनि वार्तालाप जब आत्मिक विषयवस्तुतिर मोडिन्छ, तब मैले सजिलैसँग उनीहरूसँग सुसमाचार बाँडन सक्नेछु ।

प्रेरित पावलले यसरी भने “किनकि सुसमाचारसँग म शर्माउँदिनँ । किनभने विश्वास गर्ने प्रत्येकका मुक्तिको निमित्त यो परमेश्वरको शक्ति हो, पहिले यहूदीहरूका निमित्त र अन्यजातिहरूका निमित्त पनि (रोमी १:१६) ।” मुक्तिको शक्ति सुसमाचार रहेको छ, तर मण्डलीको विश्वासको सार वा

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

धार्मिक विधिहरूमा होइन । न त एउटा इसाई जीवन कसरी जिइन्छ भनेर सिकाइने बाइबल अध्ययन नै हो । ती सबै कुराहरू त खीष्टमा मुक्ति पाइसकेका मानिसहरूका लागि हुन् । सुसमाचारलाई सुनेर येशूलाई पछ्याउने प्रतिबद्धता गर्नुभन्दा पहिले नै खीष्टको चेला बनाउने कतिपयको प्रयास एकदमै गलत हो ।

सुसमाचार सरल छ । तपाईंको पापको लागि येशू मर्नुभयो । उहाँ गाडिनुभयो । उहाँ पुनः जीवित भई चिहानबाट बाहिर निस्क्नुभयो । तपाईंको जीवनको मुक्तिदाता तथा प्रभुको रूपमा उहाँलाई स्वीकार गरेर तपाईं परमेश्वरको सन्तान बन्न सक्नुहुनेछ । मानिसहरूले मुक्ति पाऊन सकून भनेर यही नै सन्देशलाई हामीले घोषणा गर्नुपर्ने हुन्छ । “किनभने मैले जे पाएँ त्यसैलाई सबैभन्दा मुख्य विषयको रूपमा तिमीहरूलाई सुम्प्यिदिएँ, अर्थात पवित्र धर्मशास्त्रअनुसार खीष्ट हाम्रा पापका निम्ति मर्नुभयो । उहाँ गाडिनुभयो र पवित्र धर्मशास्त्रअनुसार तस्रो दिनमा उहाँ पुनर्जीवित पारिनुभयो (१ कोरिन्थी १५:३-४) ।”

एउटा व्यक्तिले एउटै व्यक्तिलाई कसरी सुसमाचार बाँड्न सक्छन् भन्ने सम्बन्धमा, यहाँ केही सुभावहरू दिइएका छन् । जस्तै:

- नडराउनुहोस् । तपाईंसँग बाँड्नको निम्ति असल सन्देश रहेको छ । प्रेमको, साँचो वास्ताको तथा सहासको स्वभावलाई धारण गर्नुहोस् ।
- व्यक्तिको जीवन तथा रुचिबारे प्रश्न सोध्नुहोस् । तपाईंले उनीहरूको वास्ता गर्नुहुन्छ भन्ने कुरा अवगत गराउन उनीहरूलाई ध्यान दिनुहोस् ।
- गलत स्वभावहरू, अवधारणाहरू इत्यादि छन् भने उनीहरूलाई सुधार्ने प्रयास नगर्नुहोस् । यदि उनीहरूले येशूलाई चिनेका छैनन् भने उनीहरूले सामान्यतौरमा नै त्यस्ता बानीहरू देखाइरहेका हुन्छन् ।
- तपाईंले येशू भन्ने व्यक्तिलाई नै प्रस्तुत गर्दै हुनुहुन्छ र सैद्धान्तिक

कुरामात्र होइन भन्ने नविर्सिनुहोला ।

- परमेश्वरको प्रेमलाई जोड दिनुहोस् । परमेश्वर दयालु तथा कृपालु हुनुहुन्छ र उहाँले प्रदान गर्नुभएको मुक्तिको सन्देशलाई सबैले सित्तैमा पाउन भनेर उहाँले हाम्रो निम्ति मार्ग तयार पार्नुभएको छ । अनन्त दण्ड दिने न्याय भन्ने जस्ता कुरा रहेको छ, तर कसैले पनि त्यसलाई सामना गरोस् भनी परमेश्वरले चाहनुहुन्न ।
- एकदमै सरल बनाउनुहोस् । जस्तैः एउटै परमेश्वर एउटै मुक्तिदाता, एउटै कुस र एउटै मुक्ति । तपाईंले जुन व्यक्तिसँग त्यो वार्डिरहनुभएको छ, उसलाई इश्वरशास्त्रीय गहिराइमा लैजानु आवश्यक छैन । सरल सुसमाचार उत्तम हुन्छ ।
- तपाईंले प्रस्तुत गर्नुभएको सुसमाचारप्रति प्रत्युत्तर दिने मौका उनीहरूलाई दिनुहोस् । यदि उनीहरूले प्रतिक्रिया देखाएन् भने पनि, उनीहरूसमक्ष पुग्न सक्ने ढोका खुल्ला राख्नुहोस् र मित्रतालाई कायम नै राख्नुहोस् ।

सुसमाचार बाँडने सरल सिद्धान्तहरू

धेरै मानिसहरू तथा संघ-स्थाहरूले सुसमाचार बाँडनको लागि अन्नाएको सिद्धान्तहरूको सरल रूप यहाँ रहेका छन् । परमेश्वरसँग शान्तिमा रहने कदमहरू भन्ने शीर्षक भएको बिल्ली ग्राह्म सुसमाचारीय सङ्गठनबाट प्रकाशित सुसमाचारीय पर्चामा यी सिद्धान्तहरूलाई तपाईंले पाउनुहुन्छ । साक्षी बन्ने सन्दर्भमा मार्गनिर्देशन प्राप्त गर्ने हो भने तपाईंले यी पर्चाहरूलाई मगाउन सक्नुहुन्छ । तपाईंले यी बुँदाहरूलाई कण्ठ गर्दै ती आफ्नो स्मरणबाट पनि बताउन सक्नुहुनेछ ।

मैले भेटघाट गर्ने मानिसहरूसँग सुसमाचार बाँडनको लागि म आफैले पनि यी पर्चाहरूलाई प्रयोग गर्दै आएको छु । सुसमाचारको सिद्धान्त तथा मुक्तिसम्बन्धी परमेश्वरको योजनालाई सजिलैसँग वर्णन गर्नको लागि, यसमा भएको उदाहरणहरू अति नै सजिला

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

छन् । त्यसरी नै मैले ती पर्चाहरूलाई मानिसहरूका हातमा सजिलैसँग दिँदै उनीहरू आफैले पनि ती फुर्सतको समयमा सजिलैसँग पढेर बुझन सक्नेछन् । यदि उनीहरूले तुरुन्तै खीष्टलाई ग्रहण गरेनन् भने पनि, ती पर्चाहरूलाई पढेर पवित्र आत्माको शक्तिमा पछि उनीहरूले परमेश्वरलाई पाउन सक्नेछन् । यदि उनीहरूले खीष्टलाई तुरुन्तै ग्रहण गरे भने पनि उनीहरूले गरेका निर्णयहरू सम्भनको लागि ती पर्चाहरूले ठूलो मद्दत गर्नेछन् भने परमेश्वरसँगको हिँडाईमा अर्को कदम चाल्न आवश्यक रहेको कुरा बुझाउनमा पनि तिनीहरूले ठूलो मद्दत गर्नेछन् ।

ती आधारभूत सिद्धान्तहरू यदि साक्षीका रूपमा तपाईंको हृदयमा रहन्छन् भने तपाईंसँग त्यस्ता पर्चाहरू नभए तापनि सजिलैसँग तपाईंले ती प्रयोग गर्न सक्नुहुनेछ । उदाहरणको लागि तपाईंले रेष्टुरेन्टमा भएको हात पुछ्ने कागजमा उक्त उदाहरणलाई कोदै तपाईंले त्यसमा शास्त्रको सन्दर्भलाई लेख्न सक्नुहुनेछ वा आफ्नो स्मरणबाट पनि तपाईंले सजिलैसँग सुसमाचारको आधारभूत सत्यताहरूलाई लेख्न सक्नुहुनेछ । सुसमाचार बाँडने क्रममा, कुनचाहिँ पद्धति तपाईंलाई उत्तम लाग्छ, त्यो नै तपाईंले थाहा पाउनुपर्ने हुन्छ ।

कहिलेकहीं संचारमा बाधा आउने गर्दछन् र फलस्वरूप, अरूपसँग सुसमाचार बाँडन असम्भव देखिन्छ । तर त्यस्ता रिक्तस्थानहरूलाई जोडै संचारलाई कसरी सम्भव गराउने हो भन्ने कुरा पवित्र आत्माले जान्नुहुन्छ । हवाइजहाजको प्रतीक्षा गर्दै रहने क्रममा एक पटक मैले चीनमा, एउटा जवान स्त्रीसँग सुसमाचार बाँडेको थिएँ । तिनले अङ्ग्रेजी भाषा अति नै थोरैमात्र जानेकी हुनाले, मैले एउटा कागजमा खीष्टले क्रुसमा गर्नुभएको कार्यलाई कोरेर कसरी उहाँले परमेश्वर र मानिसबीचको रिक्ततालाई भरिदिनुभयो भन्ने देखाइदिएँ । तिनीसँग अङ्ग्रेजी भाषालाई आफ्नो चिनिया भाषामा अनुवाद गरिदिने सानो विद्युतीय उपकरण पनि थियो । अनि मैले त्यसलाई प्रयोग गर्दै सरल शब्दहरूमा तिनलाई सुसमाचार व्याख्या गरिदिएँ । जस्तैः क्षमादान, प्रतिस्थापन, पुनर्मिलन तथा छुटकारा जस्ता शब्दहरूको व्याख्या गरिदिएँ । म आफ्नो हवाइजहाजमा चढ्नुभन्दा पहिले, त्यो स्त्रीले प्रार्थनाद्वारा खीष्टलाई आफ्नो जीवनमा स्वीकार गरिन् । अनि म तिनीबाट टाढा हुने क्रममा, आनन्दको आँसु तिनको आँखाभरि थिए ।

येशू खीष्टको सन्देशको शक्ति भनेको त्यही नै हो ।

यहाँ चार आधारभूत सिद्धान्तहरू रहेका छन् र ती प्रत्येकसँग मिल्दो शास्त्र खण्डहरू पनि ।

कदम १: परमेश्वरको योजना: शान्ति र जीवन

परमेश्वरले तपाईंलाई प्रेम गर्नुहुन्छ । तपाईंको निमित उहाँको योजना भनेको मुक्ति तथा उहाँका आशिष्प्रहरूमा आनन्द मनाउनु हो । कुनै पनि व्यक्ति नरकमा सताइयोस् भन्ने परमेश्वरले चाहनुहुन्छ । तर सबैले अनन्त जीवन पाओस् भन्ने उहाँले चाहनुहुन्छ ।

फेरि परमेश्वरले भन्नुभयो, “मानिसलाई आफै स्वरूपमा, हामै प्रतिरूपमा बनाओ । तिनीहरूले समुद्रका माछाहरू, आकाशका पञ्चीहरू, पालिने पश्चूहरू र जमिनमा चलहल गर्ने सबै जन्तुहरूमाथि अधिकार गर्नन् ।” यसैकारण परमेश्वरले मानिसलाई आफै स्वरूपमा सृष्टि गर्नुभयो । परमेश्वरकै प्रतिरूपमा उहाँले तिनीहरूलाई सृष्टि गर्नुभयो । परमेश्वरले तिनीहरूलाई आशिष् दिनुभयो, र तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “फल्दै फुल्दै, वृद्धि हुँदै, पृथ्वीमा भरिए र त्यसलाई आफ्नो वशमा पार्देजाओ । समुद्र माछाहरू, आकाशका पञ्चीहरू तथा पृथ्वीका सबै जीवित प्राणीहरूमाथि अधिकार गर (उत्पत्ति १:२६-२८) ।”

“चोर त चोर्न मार्न र नाश पार्नमात्र आउँछ । म त तिनीहरूले जीवन पाउन्, र त्यो प्रशस्तमात्रामा पाउन् भन्ने हेतुले आएँ (यूहन्ना १०:१०) ।”

कदम २: समस्या: हामी अलग भर्यौ

परमेश्वरले सबै मानिसहरू बचाइयोस् भनेर चाहनुभए तापनि उहाँले कदापि पनि पापलाई सहन सक्नुहुन्न । उहाँ पवित्र परमेश्वर हुनुहुन्छ र उहाँको उपस्थितिमा कहिल्यै पनि पाप रहन सक्दैन र उहाँले त्यसको दण्डलाई कार्यान्वयन गराउनुहुन्छ । सबैले नै पाप

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

गरेका छन् । त्यसैकारणले सबै नै दण्डको योग्य भएका छन् र खीष्टविहीन बन्न पुगेका छन् । उनीहरू अनन्त दण्डको भागिदार बनेका छन् । सबै खीष्टविहीन मानिसहरू नरक भनेर चिनिने आगो र गन्धक बलिरहने ठाउँमा पुग्नेछन् । यस युगको अन्त्यमा मरेकाहरू तथा नरकमा भएकाहरू अनि थुमाको जीवनको पुस्तकमा नाउँ नलेखिएका मानिसहरू सबै नै आगोको समुद्र भनेर चिनिने अनन्त दण्ड पर्याँकिनेछन् र त्यहाँ अनन्तसम्म दुष्टहरूसँग उनीहरू रहनुपर्ने हुन्छ ।

“किनकि सबैले पाप गरेका छन्, र परमेश्वरको महिमासम्म पुग्नबाट चुकेका छन् (रोमी ३:२३) ।”

“एक जना मानिसद्वारा संसारमा पाप आयो, र पापबाट मृत्यु । यसरी सबै मानिसले पाप गरेका हुनाले सबै मानिसमा मृत्यु फैलियो (रोमी ५:१२) ।”

किनकि सबैले पाप गरेका छन्, र परमेश्वरको महिमासम्म पुग्नबाट चुकेका छन् (रोमी ६:२३) ।

कदम ३: परमेश्वरको पुल: क्रुस

उहाँको प्रेमको कारण, परमेश्वरले उहाँको आफ्नो पुत्रलाई हाम्रा पापको खातिर मर्नको लागि पठाउनुभयो र त्यसरी अनन्त दण्डबाट उम्हिक्ने मौका प्रदान गर्नुभयो । उहाँ कन्याबाट जन्मिनुभयो, पापरहित जीवन जिउनुभयो र हाम्रा पापको लागि क्रुसमा मर्नुभयो र गाडिनुभयो अनि मृत्तकबाट पुनःबैरिउठनुभयो । उहाँ देहधारी हुनुभएको परमेश्वर हुनुहुन्छ र अहिले हाम्रो जीवित परमेश्वर बन्नुभएको छ ।

तर परमेश्वर हाम्रा निम्ति उहाँको प्रेम यसै देखाउनुहुन्छ, कि हामी पापी छौंदै खीष्ट हाम्रा निम्ति मर्नुभयो (रोमी ५:८) ।

“किनभने परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो, कि उहाँले आफ्ना एकमात्र पुत्र दिनुभयो, ता कि उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस् तर त्यसले अनन्त जीवन पाओस् (यूहन्ना ३:१६) ।”

येशूले तिनलाई भन्नुभयो, “बाटो, सत्य र जीवन म नै हुँ। मद्वारा बाहेक कोही पनि पिताकहाँ आउन सक्दैन (यूहन्ना १४:६)।”

कदम ४: हाम्रो प्रत्युतर: खीष्टलाई स्वीकार गर्नु

खीष्टलाई हाम्रो जीवनको व्यक्तिगत मुक्तिदाता र प्रभुका रूपमा स्वीकार गर्नाले, त्यो अनन्त दण्डको सजायबाट हामीले छुटकारा पाउँछौं भने पापको दमनकारी शक्तिबाट पनि हामीले मुक्ति पाउन सक्नेछौं। हाम्रा पापहरूबाट परमेश्वरतिर फर्किंदै मुक्तिको निम्नि खीष्टमा भरोसा गर्नेछु भन्ने निर्णय हामीले लिनुपर्ने हुन्छ। परमेश्वरबाट पाएको वरदानस्वरूप, हामीलाई अनन्त जीवन दिइएको छ र हामी परमेश्वरको सन्तान बनेका छौं।

तर जतिले उहाँलाई ग्रहण गरे र उहाँको नाउँमाथि विश्वास गरे, उहाँले तिनीहरूलाई परमेश्वरका सन्तान हुने अधिकार दिनुभयो (यूहन्ना १:१२)।

किनकि यदि तिमीले येशूलाई प्रभु हो भनी आफ्नो मुखले स्वीकार गन्यौ, र परमेश्वरले उहाँलाई मरेकाहरूबाट जीवित पार्नुभयो भनी आफ्नो हृदयमा विश्वास गन्यौ भने तिम्रो उद्धार हुनेछ। किनकि मानिसले आफ्नो हृदयले विश्वास गर्छ र उ निर्दोष ठहरिन्छ, अनि उसले आफ्नो मुखले स्वीकार गर्छ र उद्धार पाउँछ (रोमी १०:९-१०)।

हेर म ढोकामा उभिएर ढकढक्याउँछु। कसैले मेरो सोर सुनेर ढोका खोलिदियो भने म त्यसकहाँ भित्र पस्नेछु र त्यससँग भोजन खानेछु, र त्यसले मसँग खानेछ (प्रकाश ३:२०)।

तपाईंको हृदयको ढोकामा येशू उभिरहनुभएको छ र भित्र आएर तपाईंसँग बास गर्न चाहनुहुन्छ। के तपाईंले उहाँलाई आफ्नो मुक्तिदाता र प्रभुका रूपमा स्वीकार गर्न चाहनुहुन्छ? आफ्नो हृदयदेखि तै निम्नलिखित प्रार्थनालाई दोहोच्याउनुहोस्:

म उठटा पापी हुँ भन्ने कुरा परमेश्वर म स्वीकार गर्दैछु।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

खोष्टविना म हरेको थिएँ । तपाईंले आफ्नौ पुत्रलाई मेरै पापको खातिर मर्न पठाउनुभएकोमा म तपाईंलाई धन्यवाद दिन्छु । मृतकबाट तपाईंले उहाँलाई पुनःजीवित पार्नुभयो भनी म विश्वास गर्नु । यैशुलाई म मेरै मुत्तिबदाता २ प्रभुको स्वप्नमा स्वीकार गर्दछु । हरेक किसिमका पापबाट पठकिलै म तपाईंलाई पछ्याउने निष्ठा गर्नु । मलाई बचाउनुभएकोमा धन्यवाद । म परमैश्वरको सन्तान हुँ भन्ने कुरा विश्वास गर्नु २ तपाईंलाई पिता भन्ने मौका दिनुभएकोमा धन्यवाद दिन्छु । यैशु प्रभुको नाउँगा । आमैन ।

आध्याय ७

जीवनशैलीबाट सुसमाचार प्रचार

“तर पवित्र आत्मा तिमीहरूमा आउनुभएपछि तिमीहरूमा आउनुभएपछि तिमीहरूले शक्ति पाउनेछौं, र तिमीहरू यरूशलेममा, सारा यहूदियामा सामरियामा र पृथ्वीको अन्तिम छेउसम्म मेरा साक्षी हुनेछौं (प्रेरित १:८) ।”

सन् ७० ताका, दक्षिणपूर्वी मिन्नेसोटामा काम गर्ने क्रममा मैले काठ कारखानामा काम गर्ने एक जना व्यक्तिलाई भेटेको थिएँ । ऊ कुनै पास्टर वा प्रचारक त थिएन, ऊ मजस्तै साधारण काम गर्ने एकजना कामदार मात्र थियो । तरै पनि उसले परमेश्वरलाई अति नै प्रेम गर्दथ्यो । “आत्माले भरिएका” इसाईहरूको सानो सङ्गति हुने उसको मण्डलीबारे उसले मलाई बताउने गर्दथ्यो । उनीहरू “आत्माले भरिएका मानिसहरू हुन्” भन्ने तिमीले कसरी थाहा पाउँछौं त भनी म उसलाई जिस्क्याउने गर्दथें । उसले मलाई आफ्नो मण्डलीमा आउने निम्तो सधैँ नै दिन्थ्यो । त्यति बेला उसले सधैँ नै मेरो अघि इसाई जीवन जिउने गर्दथ्यो र परमेश्वरले उसको आफ्नो जीवनमा गर्नुभएको महान् कार्यहरूका कथाहरू मसँग बाँड्ने गर्दथ्यो ।

एकदिन उसले म लगायत मेरी पत्नी तथा बाल्यावस्थामा रहेकी मेरी छोरीलाई बेलुकीको खाना खानलाई उसको घरमा निम्तो दियो । उसको पत्नीले मीठो भोजन तयार पारेकी थिइन् । उनीहरू दुवै नै मिलनसार तथा प्रेमिला थिए र परमेश्वरले उनीहरूका जीवनमा गर्नुभएको कतिपय कुराहरू उनीहरूले हामीसमक्ष बाँड्चूँड गरे । त्यतिबेला धेरैजसो मानिसहरू हामीजस्तै लामो कपाल राख्ने तथा

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

लागुआैषधीहरू सेवन गर्ने हिप्पी संस्कृतिबाट आएका हुने हुनाले, उनीहरू पनि त्यही पृष्ठभूमिबाट आएका रहेछन् । तर परमेश्वरको सामर्थ्यद्वारा उनीहरूका जीवन परिवर्तन भएको थियो । पुनः उक्त साँझ पनि उनीहरूले हामीलाई तिनीहरूका मण्डलीमा आउने निम्तो दिए । एउटा प्रचारक त्यस सहरमा आएका हुनाले, उक्त सहरमा हुने सभामा हाम्रो उपस्थिति राम्रो हुनेछ भनी तिनीहरूले बताए । उनीहरूले हाम्रो निम्ति धेरै राम्रो काम गरिसकेका हुनाले, अब त्यो भेलामा जान हामी बाध्य भयौं ।

त्यस भेलामा सबै इसाईहरू (अधिकांश हामीजस्तै २० वर्षभन्दा माथिकाहरू) ले शास्त्रको ताजा गराउने कोरसहरूलाई नाच्दै र उफ्रिई परमेश्वरको प्रशंसासाथ गाइरहेका थिए । साँच्ची नै उनीहरूका जीवनमा परमेश्वरको वास्तविकता देखिन्थ्यो । उक्त भेलामा, मलाई निम्तो दिने मेरो साथी प्रार्थनाको लागि अधिल्तर गयो । बाल्यावस्थामा छँदा वाथरोगको ज्वरोले गर्दा उसको मुटुको एउटा धमनी बेरूपको भएको थियो । प्रार्थनापश्चात्, उसले आफ्नो फोक्सो नै बाहिर निस्किने गरी ठूलो स्वरमा, “हालेलूयाह” भनेर करायो । परमेश्वरले आफ्नो हृदयलाई छुनुभएको र अब आफू निको भएको कुरा उसले गवाही दियो ।

भोलिपल्ट, उक्त सभा सिद्धिएपछि, ऊ आफ्नो जाँचको निम्ति अस्पताल गयो र उसको चिकित्सकले ऊ निको भएको निश्चयता उसलाई बताइदियो । त्यसरी अस्पतालबाट आफू अचम्म प्रकारले निको भएको खबर लिएर फर्किने क्रममा, संजोगवश, उसलाई भेट्ने पहिलो व्यक्ति म बन्न पुगेछु । अर्थात् उसको त्यो खबर पाउने पहिलो व्यक्ति म बन्न पुगेछु । पहिले उसको मुटु एक किसिमले कराउने गर्दथ्यो र त्यो झण्डै नै पूरा निको भएको थियो भने रक्तचाप पनि अचम्म प्रकारले ठूलो परिवर्तन साथ सामान्य भएको थियो । केही हप्तापछि ऊ पुनः आफ्नो चिकित्सकलाई भेट गर्न जान्छ र आफ्नो हृदयको त्यो अनौठो आवाज अब पूर्ण प्रकारले निको भएको खबर पाउँछ । त्यो अनुभवले हाम्रो जीवनमा एउटा ठूलो प्रभाव पारेको थियो ।

उक्त प्रचारकसँगको भेटमा, कुनै एउटा आवाजले मलाई यसरी भन्यो, “तिमीले खोजी गरिरहेको कुरा यही नै त हो ।” लागुआैषधीहरू,

सर्वोच्च ध्यान तथा पूर्वीय रहस्यवादी जस्ता कुराहरूद्वारा मैले आत्मिक शान्ति पाउने प्रयास गरिरहेको थिएँ । तर अचानक मैले कुनै साँचो कुरालाई पाएको अनुभूति मलाई भयो । उक्त साँभ हामीले हाम्रो जीवन येशूमा सुमिप्दिएनौं तर हाम्रो हृदयमा भने अवश्य नै वीजारोपणचाहिँ भएको थियो । त्यसदिनदेखि उसो हामी कहिल्यै पनि मण्डलीमा गयल भएनौं । केही महिनामा नै सुसन र मैले येशूमा हाम्रो जीवनलाई समर्पित गन्यौं र पानीको बप्तिस्मा लियौं ।

हामी न त उत्तम देखियौं न त उत्तम वास्ना नै हाम्रो जीवनबाट आउन थालेको थियो । तर उक्त सानो मण्डलीका मानिसहरूले दयालु हुनु भनेको केही हो भन्ने उदाहरण देखाए । उक्त मण्डलीबाट महिलाहरू मेरो पत्नीलाई भेट्न आउने गर्थे । उनीहरूले तिनलाई बाइबलबाट सिकाउने गर्थे । “आउनुहोस् हामी एफिसीको पुस्तकलाई खोलौं,” उनीहरूले भन्ये । अनि मेरो पत्नीलाई त्यो पुस्तक बाइबलमा भेट्याउन निकै संघर्ष गर्नुपर्दथ्यो । बाइबलबारे हामीलाई त्यति थाहा थिएन तर मानिसहरूमा हामी परमेश्वरको प्रेमलाई चाहिँ अवश्य नै देख्न सक्दथ्यौं । अनि जीवनशैलीबाट गरिने प्रचार भनेको पनि त्यही त हो ।

खीष्टको निम्ति सुसमाचार बोकेर हिँड्ने काममा हामी सफल बन्न चाहन्थ्यौं र हामीले पनि त्यही नै त गर्न आवश्यक छ । कहिलेकहीं हामी इसाईहरू आफै जीवनमामात्र यस्तो प्रकारले व्यस्त हुन्छौं कि आफ्ना वरिपरि तथा मण्डलीमा आएका हाम्रा नयाँ पाहुनाहरूसँग समेत परिचित हुन् नसकिरहेका हुन्छौं । तर यदि हामीले साँच्ची नै येशूलाई पछ्याइरहेका छौं भने त, हामीले भेट गर्ने मानिसहरूप्रति हामी सचेत हुनु आवश्यक छ र हामीले उनीहरूको वास्ता गर्नुपर्दछ ।

विश्वव्यापी रूपमा, नयाँ गरी जन्मिएका एक तिहाई इसाईहरूले मात्र महान् आज्ञासम्बन्धी केही न केही गरिरहेका छन् भन्ने आँकडा निकालिएको छ । सुसमाचार प्रचार गर्ने सबैभन्दा महान् शक्ति भनेको प्रचारकहरूमा छैन तर मानिसहरूमा । अनि सुसमाचारको यो महान् कार्य भनेको ती क्षेत्रहरूमा हुने गर्दछन् जहाँ मानिसहरूलाई दैनिक भेटघाट गर्न सकिन्छ । तसर्थ यो जीवनशैलीबाट गरिने प्रचार हो र मानिसहरू नै आफ्ना वरिपरि भएका मानिसहरूसमक्ष पुग्नुपर्दछ ।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

त्यसबारे एकैछिन् सोच्नुहोस् । यदि एकजना व्यक्तिले प्रत्येक वर्ष परमेश्वरमा एउटैमात्र व्यक्तिलाई जित्ने हो र उसलाई/उनलाई चेलापनामा हुर्काउने हो भने प्रत्येक वर्ष तै मण्डली दोब्बर भएर वृद्धि हुनेछ र येशूको निमित्त हामीले छिड्दै नै संसारलाई जित्न सफल हुनेछौं ।

खीष्टको मण्डलीलाई हुर्काउनको निमित्त उहाँले पाँच किसिमको सेवकाइहरू मण्डलीमा दिनुभएको कुरा बाइबलमा उल्लेख छ । “अनि उहाँका वरदानहरूचाहिँ यी नै थिए, कि कोही प्रेरितहरू कोही अगमवक्ताहरू, कोही प्रचारकहरू, कोही मण्डलीका पास्टरहरू र कोही शिक्षकहरू बनून्, कि खीष्टको शरीर निर्माण होस र सेवाको काम गर्न सन्तहरू सुसज्जित होउन् (एफिसी ४:११-१२) ।” यी सेवकाइहरू परमेश्वरको राज्यको कामको लागि महत्वपूर्ण छन् तर प्रेरितहरूको, अगमवक्ताहरूको, प्रचारकहरूको, पास्टरहरूको तथा शिक्षकहरूको उद्देश्य भनेको मण्डलीलाई निर्माण गर्ने कार्यमा विश्वासीहरूलाई सुसज्जित पार्नु हो । त्यसरी उनीहरूले सेवकाइका कार्यहरू गर्न सक्नेछन् । एफिसी ४:१२ लाई एम्प्लीफाइड संस्करणको बाइबलमा यसरी लेखिएको छ: “उहाँको अभिप्रेरणा भनेको सन्तहरूलाई सिद्ध पाईं पूर्ण रूपले सुसज्जित पार्नु हो ता कि उनीहरूले खीष्टको देह (मण्डली) लाई निर्माण गर्ने काम गर्न सकून् ।”

सम्पूर्ण संसारलाई खीष्टमा जित्ने काम भनेको प्रचारकहरूको मात्र होइन भन्ने कुरा कहित्यै पनि नविसनुहोस् । तपाईंको काम भनेको परमेश्वरका मानिसहरूलाई खीष्टको देह मण्डली निर्माण गर्ने काममा तथा उहाँको निमित्त सुसमाचार लिएर संसारमा पुग्ने काममा उनीहरूलाई तयार पार्नु हो । तपाईंको मण्डलीमा सधैँ आएर बस्ने मानिसहरू भनेका तपाईंको प्रचार सुन्ने मानिसहरूमात्र होइनन् । तर परमेश्वरको सेनाहरू तपाईंको अघि बसिरहेका छन् भन्ने, याद तपाईं (प्रचारकहरू) लाई रहोस् । तपाईंले उनीहरूलाई निर्देशन दिनुपर्दछ । अनि परमेश्वरको निमित्त गवाही बन्नको लागि तपाईंले उनीहरूलाई संसार रूपी मैदानमा पठाउनुपर्ने हुन्छ । अनि देहको निमित्त परमेश्वरको दर्शन भनेको त्यही नै हो । अनि यी अन्तिम दिनहरूमा हामी तिनै कुराहरूलाई देख्छौं ।

सामान्य तथा साधारण विश्वासीहरूलाई उनीहरू आफू बस्ने तथा काम गर्ने ठाउँहरूमा भएका मानिसहरूसमक्ष पुग्नको लागि बोलाइएका छन् । उनीहरू वरिपरि भएका मानिसहरूसमक्ष उदाहरणीय जीवन यापन गर्दै अरू विश्वासीहरूलाई उत्साह दिन तथा महत्व गर्नको लागि अनि पृथ्वीमा परमेश्वरको कामलाई निर्माण गर्नको लागि उनीहरू बोलाइएका छन् । शास्त्रमा यसरी लेखिएको छ: “सबै अङ्गहरू एकसाथ जोडिएर रहेका छन् र एक-अर्कालाई आवश्यक पर्ने तत्वहरू प्रदान गरिरहेका छन् ।” अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, खीष्टको देह अर्थात् मण्डलीमा भएको हरेक व्यक्ति सम्पूर्ण देहको उचित परिचालनको निमित्त अति नै महत्वपूर्ण छन् भनिएको हो । येशू खीष्टको सन्देशलाई लिएर मानिसहरूसमक्ष पुग्ने सामान्य लक्ष्यको निमित्त हामी सबै एकसाथ एकता रहेर काम गर्नुपर्दछ । प्रत्येक अङ्ग महत्वपूर्ण छन् । उदाहरणको लागि, हाम्रो यस शरीरमा भएको एउटा कुनै सानो अङ्गमासमेत चोट वा घाउ लागेको छ वा गुमाएका छौं भने त्यसले सम्पूर्ण देहलाई सुचारू प्रकारले चल्नमा बाधा दिन्छ । जसरी हामी एक-अर्कासँग सम्बन्धमा रहेर सामूहिक प्रकारले परमेश्वरको काम गर्छौं, तब हामीले परमेश्वरको कामलाई यस पृथ्वीमा पूरा भएको देखेछौं । तपाईंको अति नै आवश्यकता छ ।

सन् १९६१मा, अमेरिकी प्रचारक टोमी हिक्सलाई परमेश्वरले एउटा अलौकिक तरिकाले दर्शन दिनुभयो । यो दर्शन सुरुमा, जोन एन. तथा डोरोथिया एम. गार्डनरद्वारा लिखित पुस्तक पर्टिनेन्ट प्रोफेसिज भन्ने पुस्तकमा देखा परेको थियो । सझिक्षितमा भन्नुपर्दा, परमेश्वरले उनलाई पृथ्वीभन्दा माथि लैजानुभएको थियो । अनि जसरी उनले तल हेरे, त्यसरी नै उनले पृथ्वीमा भएका राष्ट्रहरू तथा टापुहरू भएका समुद्रहरू देखेका थिए । त्यसपछि, उनले एउटा अजडगरको प्राणीलाई देखे जसले सम्पूर्ण पृथ्वीलाई ओगटेको थियो । त्यो अजडगरको प्राणी फोहोरहरूले ढाकिएको तथा हिलोले निस्सासिएको थियो । त्यसपछि, उक्त प्राणीले आफ्ना हातहरू उचाल्दै परमेश्वरको प्रशंसा गर्न सुरु गच्यो । त्यसपछि, उक्त प्राणी पगिलएर पृथ्वीभरि फैलिएको र विश्वभरिका राष्ट्रहरूबाट बर्ने सुन र चाँदीको नदीमा परिणत हुन पुरोको थियो । त्यसपछि, हिक्सले संसारैभरि भएका सामान्य विश्वासीहरूलाई देखे । अनि प्रभु येशू खीष्टले आफ्ना हातहरू उनीहरूतिर

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

पसारिरहनुभएको र तरल आगोको रूपमा देखिने महिमा उहाँको हातहरूबाट बगिरहेको दृश्यलाई तिनले देखे । त्यसपछि, यी सामान्य विश्वासीहरूले पनि आफ्ना हातहरू त्यसरी नै फैल्याए अनि त्यही तरल आगो उनीहरूका हातहरूबाट पनि बग्न थालेको र संसारैभरि अचम्मको काम देखा पर्न थालेको देखे । यो अगमवाणीको केही अंशलाई म यहाँ बाँड्न चाहन्छु ।

“जसरी मैले त्यसलाई हेदै गएँ, म अचम्मले चकित भाएँ । उहाँले अभिषेक गर्नुभएका यी लाखौं मानिसहरू जो अफ्रिका, इङ्ग्लैण्ड, रूस, चीन तथा अमेरिका गरी संसारैभिरिबाट आएका थिए र यी मानिसहरूले परमेश्वरको नाउँमा जसरी उक्त अभिषेक अरूलाई पनि दिई गए, ती सबैले अभिषेक पाएको मैले देखें । यी पुरुष तथा स्त्रीहरू जसरी अघि बढेर जाँदै थिए, मैले त्यो कार्यलाई देखें । ती मानिसहरू बाटो खन्नेहरू, धोबीहरू, धनीहरू तथा गरिबहरू थिए । अनि पक्षधातीहरू, बिमारीहरू, अन्धोहरू तथा बहिरोहरूलाई पनि मैले देखें । अनि उनीहरूलाई अभिषेक दिनको लागि जसरी परमेश्वर अघि बढिरहनुभएको थियो, त्यसरी यी मानिसहरू एकाएक चड्गाइ भइरहेका थिए । त्यतिमात्र होइन, उनीहरू आफैं पनि अघि बढिरहेका थिए ।

“अनि उक्त दृश्यको अचम्मलागदो तथा महिमित कुरो यही हो कि जसरी ती मानिसहरूले आफ्ना हातहरू अघि बढाएर मानिसहरूलाई अभिषेक गरिरहेका थिए, त्यसरी नै उनीहरूका हातबाट उही तरल आगो आझरहेको थियो, जुन परमेश्वरको हातबाट आएको थियो । उनीहरूले आ-आफ्ना हातहरूलाई फैल्याउने क्रममा, यसरी भनिरहेका थिए, ‘मेरो वचनअनुसार नै तिमीहरू निको भएका होउन् ।’

“अनि जसरी यो अन्त्यको समयको सेवकाइलाई मानिसहरूले निरन्तरता दिइरहेका थिए, त्यो के थियो भनी मैले बुझन सकिरहेको थिइनँ र मैले परमेश्वरतिर हेदै भने ‘त्यसको अर्थ के हो प्रभु?’ अनि उहाँले भन्नुभयो, ‘यो त्यही हो जुन म अन्त्यका दिनहरूमा गर्नेछु । धमिरो तथा सलहले नाश गरेको काठहरूलाई पुनः म जस्ताको त्यस्तै बनाउने छु । यी मेरा मानिसहरू समयको अन्त्यतिर अघि बढेर जानेछन् । अनि एउटा शक्तिशाली सेनाहरूले भैं उनीहरू सम्पूर्ण

पृथ्वीभरि नै फैलिनेछन् ।”

येशूले प्रारम्भिक समयका विश्वासीहरूलाई यसरी भन्नुभयो कि जब उनीहरूले उहाँको पवित्र आत्माको शक्तिलाई पाउनेछन्, तब उनीहरू “यहूदिया, सामरिया तथा पृथ्वीको अन्त्यसम्म” मेरो गवाही हुनेछन् । तर उनीहरू आफ्नो यस्तशलेम अर्थात् आफ्नै गाउँ-घरबाट फैलिनुपर्ने छ भन्ने कुरा ध्यान रहोस् । परमेश्वरको योजना भनेको सम्पूर्ण संसारभरिको लागि हो । त्यहाँ कुनै पनि सीमा छैन । तर परमेश्वरको योजनाअनुसारको सुसमाचार प्रचार गर्ने काम भनेको तपाईं आफू बस्ने घरबाट नै सुरु हुन्छ ।

परमेश्वरको निमित्त हामी इसाईहरूले कसरी संसारलाई स्पर्श गर्न सक्छौं ? हामी पवित्र आत्माले भरिनुपर्दछ । टोमी हिक्सको दर्शनमा भै, हामीले पनि “तरल आगो” लाई प्राप्त गर्नुपर्ने हुन्छ । जसरी हामी परमेश्वरको खोजी गर्छौं र उहाँद्वारा हाम्रो जीवनलाई भिजाउने अनुमति हामीले दिन्छौं अनि उहाँको आराधना गर्दै जसरी हामी उहाँको चरणमा जिउँछौं, उहाँले हाम्रो हृदय महिमाले भरिदिनुहुनेछ । प्रत्येक दिन नै हामीले हाम्रो जीवनमा परमेश्वरको उपस्थितिलाई पाउने अपेक्षा एवम् प्रयास गर्नुपर्दछ । संसारलाई येशू खीष्टको आवश्यकता छ । अनि हाम्रो काम भनेको उहाँको उपस्थितिलाई मानिसहरूसमक्ष लिएर जानु हो ।

येशू खीष्ट शारीरिक रूपले पृथ्वीमा हुनुहुन्न तर तपाईं एउटा विश्वासी भएको नाताले खीष्टको देहको अङ्ग हुनुहुन्छ र अभिषिक्तजन हुनुहुन्छ । तपाईंमा भएको उहाँको अभिषेकले गर्दा नै तपाईंले संसारलाई स्पर्श गर्न सक्नुहुनेछ । अनि जसरी तपाईंले त्यो अभिषेकलाई आफ्नो काम गर्ने ठाउँहरूमा, पसलहरूमा, तपाईंको घरमा तथा दैनिक जीवनमा लिएर जानुहुन्छ, त्यसरी येशूले तपाईंद्वारा मानिसहरूलाई स्पर्श गर्नुहुनेछ । तसर्थ तपाईं जतासुकै पनि जान सक्नुहुन्छ । “सर्वश्रेष्ठ शक्ति हाम्रो होइन तर परमेश्वरको हो भनी प्रष्ट पार्न यो धन हामीसित माटोका भाँडाहरूमा छ (२ कोरिन्थी ४:७) ।” त्यो सम्पत्ति भनेको उहाँको महिमा, उहाँको उपस्थिति तथा उहाँको अभिषेक हो । यो पुलपिटमा सेवकाइ गर्ने मानिसहरूका लागिमात्र दिइएको वचन होइन तर सम्पूर्ण देहको लागि नै हो । “आत्माले भरिनुहोस् ।” उहाँको देहको प्रत्येक अङ्गले

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

पवित्र आत्माद्वारा भरिने चेष्टा गर्नुपर्दछ ।

येशूले चेलाहरूलाई यसरी भन्नुभयो, “किनभने यूहन्नाले त पानीले बप्तिस्मा दिए तर अबका थोरै दिनमा पवित्र आत्मामा तिमीहरूको बप्तिस्मा हुनेछ (प्रेरित १:५) ।” पानीमा डुबेर लिइने बप्तिस्मा रहेको छ, भने पवित्र आत्मामा पनि डुबेर लिइने बप्तिस्मा रहेको छ । परमेश्वरको आत्मा तपाईंमाथि आउनुहुनेछ, र डुबाउनु हुनेछ, अनि तपाईंलाई उहाँले आफ्नो नियन्त्रणमा राख्नुहुनेछ । हरेक विश्वासीसँग उसको जीवनमा परमेश्वरको आत्मा रहेको हुन्छ तर जब येशूले पवित्र आत्माद्वारा तपाईंलाई बप्तिस्मा दिनुहुनेछ, तब येशूको निमित संसारलाई स्पर्श गर्नको लागि, पवित्र आत्माको वरदानहरूलाई तपाईंबाट उहाँले बग्न दिनुहुनेछ ।

परमेश्वरसँग समय बिताउनुहोस् । परमेश्वरमा प्रतीक्षा गर्दै रहनुहोस् र उहाँको अभिषेक तपाईंलाई पठाउनुहुनेछ । पवित्र आत्माको बप्तिस्मा मिलोस् भनेर उहाँसँग अनुरोध गर्नुहोस् । त्यसपछि, तपाईं जहाँसुकै गए तापनि उहाँको पवित्र आत्मा तपाईंसँग जानुहुनेछ । तपाईं परमेश्वरको निमित घुम्ती मन्दिर हुनको लागि बोलाइनुभएको छ । पत्रुस हिँड्ने बाटोमा भएका विमारी मानिसहरू तथा दुष्टात्मा लागेको मानिसहरू उनको छायाँ पर्नासाथ निको हुने गर्दथे (प्रेरित ५:१५-१६) । त्यो किन भयो ? किनकि परमेश्वरको महिमा तिनको जीवनमा थियो । परमेश्वर सीमित हुनुहुन्न । उहाँको उपस्थितिमा रहेर उहाँको मार्गमा हिँड्नेहरूले आज पनि ती कार्यहरू गर्न सक्नेछन् जुन प्रेरितहरूले धेरै वर्ष अधि गरेका थिए ।

जीवनशैलीबाट गरिने प्रचारको लागि आज तपाईंले यही नै तस्वीर देख्नुहोस् भन्ने म चाहन्छ । तपाईंको सम्पर्कमा आउने हरेक मानिसहरू स्पर्श गर्नका परमेश्वरको आत्मा तपाईंद्वारा भएर परिचालन भइरहनुभएको छ । त्यसपछि, परमेश्वरको प्रेम तपाईंको जीवनबाट बग्नेछ । उहाँको उपस्थितिमा रहनुहोस् र तपाईंबाट उहाँको प्रेमलाई बग्न दिनुहोस् । येशूले भन्नुभयो, “तिमीहरूका जीवनबाट जीवित पानीको खोला बगेर निस्कनेछ ।”

जीवनशैलीबाट गरिने प्रचार भनेको केवल अरुलाई प्रेम गर्न सक्नु हो ।

“पिताले जसरी मलाई प्रेम गर्नुभएको छ, मैले पनि तिमीहरूलाई प्रेम गरेको छु । तिमीहरू मेरो प्रेममा रहो (यूहन्ना १५:९) ।”

मानिसहरू जे जस्तो अवस्थामा थिए, त्यही नै अवस्थामा येशूले तिनीहरूलाई प्रेम गर्नुभएको हामी उहाँको सेवकाइमा देख्न सक्छौं । पापीहरू तथा कर उठाउनेहरूसँग खाएकोमा धार्मिक अगुवाहरूले सधैं नै उहाँलाई आलोचना गरे । तर त्यो त येशूको जीवनशैली थियो । उहाँले मानिसहरूलाई प्रेम गर्नुभयो । उहाँले तिनीहरूलाई खुवाउनुभयो । उहाँ तिनीहरूप्रति दयालु हुनुभयो जसले गर्दा उनीहरूले उहाँसमक्ष आफ्ना हृदय खोल्न सके । अनि जीवनशैलीको प्रचार भनेको त्यही नै हो जसरी उक्त दम्पत्तिले म र मेरी पत्नीलाई सुसमाचारद्वारा स्पर्श गर्नको लागि विभिन्न राम्रो कुराहरू गरेका थिए । अनि दक्षिणपूर्वी मिन्नेसोटामा भएको उक्त सङ्गतिका मानिसहरूले गरेका थिए । दयालु भएर तपाईंले अवरोधका पर्खालहरूलाई भत्काउन सक्नुहुनेछ । मानिसहरूलाई प्रेम गर्नुहोस् ।

“उनीहरूले तिनीहरूका जीवनलाई धोएर सफासुग्घर गरिसकेपछि, मात्र, म तिनीहरूलाई स्वागत गर्नेछु,” भन्ने किसिमको स्वभाव कहिलेकहीं इसाईहरूमा हुने गर्दछ । तर त्यस्तो प्रकारले स्वभावले काम गर्दैन । येशूले जक्कैलाई रुखमा चढेको देख्नुभयो र उसलाई यसरी भन्नुभयो, “आऊ, म तिम्रो घरमा खाना खान जान्छु ।” त्यसरी येशू जक्कैको घरमा जानुभयो र तिनीसँग बसेर भोजन खानुभयो । येशू आफू जस्तो हुनुहुन्यो, त्यस्तै भएर जक्कैसँग खाना खानुभयो, हिँड्नुभयो र तिनलाई प्रेम गर्नुभयो । त्यसरी भोजन खाइरहँदा जक्कै एकासी यसरी धोषणा गर्दछ, “प्रभु हेर्नुहोस्, म आफ्ना सम्पत्तिको आधा भाग गरीबहरूलाई दिन्छु, र कोहीबाट अन्यायपूर्वक केही लिएको छु भने म त्यसको चार गुणा फिर्ता गरिदिनेछु (लूका १९:८) ।”

वास्तवमा उनले यसरी भनिरहेका थिए, “मजस्तो प्रकारले जिइरहेको थिएँ, अब त्यसबाट पश्चात्ताप गर्न चाहन्छु ।” मलाई

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

जहाँसम्म लाग्छ, येशूले कहिल्यै पनि डाहाको वा चोरीको सम्बन्धमा प्रचार गर्नुभएन तरै पनि येशूको प्रेमले गर्दा, जकैको जीवनमा साँच्चीकैको परिवर्तन आएको थियो । तपाईंले जब मानिसहरूलाई प्रेम गर्नुहुन्छ, तब तपाईंले त्यस्ता पर्खालहरूलाई भत्काउनुहुनेछ । परिणामस्वरूप, तपाईंले आफ्नो वरिपरि भएका मानिसहरूसँग येशूको बारेमा बताउन सक्नुहुनेछ ।

एक पटक म मिसनको यात्रामा भारततिर गइरहेको थिएँ । ११ वर्षदेखि आफ्नो पतिसँग अमेरिकामा बस्दै आएकी एउटी हिन्दू महिला मसँगै हवाइजहाजमा बसेकी थिइन् । तिनी आफ्नो परिवारलाई भेटधाट गर्नको लागि भारततिर गइरहेकी थिइन् । कुराकानी गर्ने क्रममा, तिनले मलाई मेरो कामको बारेमा सोधिन् । अनि मैले तिनलाई यसरी बताएँ, “म इसाई सेवक हुँ ।” तिनले भनिन्, “ए !” तुरुन्तै नै हामीबीचको पर्खाल अझ अग्लो भएको मैले महसुस गरेँ । फेरि तिनी हिन्दू थिइन्, त्यो हुनु स्वभाविक थियो ।

केही समयसम्म मैले बोलिनँ । म मेरो सिटमा आरामसाथ बसेँ । त्यसपछि, मैले पुनः वार्तालापलाई सुरु गरेँ । मैले तिनको परिवार बच्चाहरू, पति तथा उनको कामबारे सोधेँ । तिनी पनि एउटा मानव जाति भएको हुनाले मैले तिनलाई सम्मानपूर्वक, मैत्रीपूर्ण तरिकाले वास्ता एवम व्यवहार गरेँ । तिनको जीवनबारे मैले रुचि राखेँ र मैले पनि मेरो परिवारको बारेमा तिनलाई बताएँ । अचानक उक्त पर्खाल अब होचो भएको मैले महसुस गरेँ । अनि त्यो थाहा पाउने वित्तिकै मैले सोधेँ, “के तपाईंलाई कसैले येशूबारे तथा उहाँले कुसमा गर्नुभएको कामबारि कहिल्यै बताएको छ ?”

तिनले बताइन्, “खासै छैन ।”

यो स्त्री त्यतिबेला झण्डै ३५ वर्षभन्दा कम थिएनन् । तिनी भारतमा २५ वर्षसम्म रहेकी थिइन् । त्यसपछि उनी अमेरिकातिर आइन् र अमेरिका एउटा इसाई राष्ट्र (अनुमानित) भनेर चिनिने भए तापनि ११ वर्षसम्म तिनलाई कसैले पनि येशूको बारेमा बताएनन् ।

“येशूले तपाईंको लागि गर्नुभएको कुरा, के म तपाईंसँग बाँड्न सक्छु ?,” मैले सोयै ? तिनले भनिन्, “किन नसक्नु !” अनि म त्यो यात्राभारि तिनको नजीक बसेर येशू खीष्टको सुसमाचार तिनलाई बताइदिएँ । कसरी हामी सबै पापी थियौं र आशाविहीन अवस्थामा थियौं भन्ने कुरा बताएँ । हाम्रा पूर्वज, आदम र हब्बाले कसरी पाप गरे र कसरी परमेश्वरले आफ्नो पुत्र येशू खीष्टलाई हाम्रो निमित्त यस संसारमा पठाउनुभयो, आदि सबै कुरा तिनलाई बताएँ । त्यतिमात्र होइन, उहाँ मृतकबाट बौरि उठनुभएको र आफ्नो आत्मा खन्याइदिनुभएको र यदि हामीले अनुरोध गर्यौ भने उहाँ हाम्रो जीवनमा आउन सक्नुहुने आदि सबै कुरा बताइदिएँ । आफ्नो जीवनको मुक्तिदाता तथा प्रभुका रूपमा कसरी उहाँलाई स्वीकार गर्न सकिन्छ, भनेर पनि तिनलाई भनिदिएँ । त्यतिबेला, तिनी खीष्टलाई स्वीकार गर्न तयार थिएनन् तरै पनि सुसमाचारको बीउ छर्ने कामचाहिँ अवश्य नै भएको थियो । त्यो वार्तालापलाई एकदिन पवित्र आत्माले तिनको जीवनमा स्मरण गराइदिनुहुनेछ र त्यतिबेला तिनले येशूलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा स्वीकार गर्नेछिन् भन्ने विश्वासका साथ त्यो कुराकानी टुड्गियो ।

जीवनशैलीबाट गरिने प्रचार येशूले सिकाउनुन्छ

तब येशूले फेरी तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “तिमीहरूलाई शान्ति ! जसरी पिताले मलाई पठाउनुभयो, त्यसरी म पनि तिमीहरूलाई पठाउँदछु । अनि यति भनेर उहाँले तिनीहरूमाथि श्वास पुकेर भन्नुभयो, पवित्र आत्मा लेओ । जसका पाप तिमीहरू क्षमा गर्छौं, तिनीहरूलाई क्षमा हुन्छ र जसका पाप तिमीहरू क्षमा गर्दैनौ क्षमा हुनेछैन (यूहन्ना २०:२१-२३) ।

जीवनशैली सुसमाचार प्रचारसम्बन्धी यहाँ केही साँचो प्रकाशहरू रहेका छन् । सर्वप्रथम त येशूले यसरी भन्नुभयो, “तिमीहरूलाई शान्ति होस् ।” शान्तिको सुसमाचार लिएर अघि बढ्नुपर्दछ भनी एफिसी ६:१५ मा बताइएको छ । यदि कसैलाई तपाईंले शान्तिको बारेमा बताउन चाहनुहुन्छ भने तपाईं आफैमा त्यो शान्ति हुनुपर्दछ । परमेश्वरसँग तपाईंको सम्बन्धबाट जीवनशैली सुसमाचारको जन्म हुनेछ ।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

“जसरी मेरो पिताले मलाई पठाउनुभयो, त्यसरी नै मतिमीहरूलाई पठाउँछु ।” येशूले जे गर्नुभयो, हामी पनि त्यही कुरा गर्दछौं । जस्तै: अघि बढौदै जानु, मानिसहरूलाई मदत, चडगाई तथा प्रेम गर्नु र परमेश्वरसमक्ष कसरी जान सकिन्छ, सो बताइदिनु हो । त्यसपछि उहाँले तिनीहरूमा सास फुकिदिनुभयो र भन्नुभयो, “पवित्र आत्मालाई लेओ ।” मानिसहरूसमक्ष पुग्ने क्रममा, हामीलाई पवित्र आत्माको शक्ति तथा प्रभावकारिताको खाँचो पर्दछ ।

येशूको ओठबाट निस्किएको अर्को अचम्मलागदो कथनलाई अब यहाँ ध्यान दिनुहोस्: “जसका पाप तिमीहरू क्षमा गद्दैं, तिनीहरूलाई क्षमा हुन्छ र जसमा पाप तिमीहरू क्षमा गर्दैनै क्षमा हुनेछैन ।” कतिपय मानिसहरूले यो खण्डलाई लिएर विशेष सिद्धान्त बनाउदै यसरी भन्ने गर्दछन्: “यदि तपाईंले पाप गर्नुभयो भने विशेष पादरीकहाँ गएर उनीहरूका अघि आफ्ना पाप स्वीकार गरेको छ, भनेमात्र त्यो क्षमा गरिनेछ ।” तर येशूले यहाँ सफल जीवनशैली प्रचारको चाबी दिइरहनुभएको छ, जस्तो मलाई लाग्छ ।

यदि तपाईंले क्षमा दिनुभयो भने आफ्ना वरिपरि भएका मानिसहरूले क्षमा पाउनेछन् । तर यदि तपाईंले कसैको न्याय गर्ने काम गर्दै हुनुहुन्छ भने मानिसहरूले त्यही नै पाउनेछन् । धेरै तरिकाले, मानिसहरूको भविष्य तपाईंले उनीहरूका अघि कस्तो कुरा प्रस्तुत गर्नुभएको छ, त्यसैले नै निर्धारण गर्नेछ । महत्वपूर्ण कुराचाहिँ तपाईंको स्वभाव हो । येशूले पापीहरूलाई दयापूर्वक क्षमा दिने गर्नुहुन्थ्यो । उहाँले कहिल्यै पनि पापलाई एउटा बहानाको रूपमा स्वीकार गर्न सकिन्छ भनेर भन्नुभएन तर उहाँले अवश्य नै पापलाई क्षमा दिनुभयो । उदाहरणको लागि व्यभिचार गरिरहेको अवस्थामा नै पकिएर एउटा स्त्रीलाई शास्त्री र फरिसीहरूले उहाँकहाँ ल्याए । उनीहरूले त्यसलाई ढुङ्गाले हान्न चाहन्थे तर येशूले यसरी भन्नुभयो, “यदि कहिल्यै पनि पाप नगर्ने व्यक्ति छ भने उसले पहिले ढुङ्गाले हानोस् (यूहन्ना ८:७) ।” जब सबैले आफूहरूले पनि कुनै न कुनै समयमा त अवश्य नै पाप गरेको महसुस गरे, तब उनीहरू त्यहाँ खडा रहन सकेनन् । अनि येशूको अघि तिनी एकलै भइन् र उहाँले तिनलाई यसरी भन्नुभयो, “म पनि तिमीलाई दोषी ठहराउँदिनँ ! अब जाऊ र फेरि पाप नगर

(यूहन्ना ८:११) ।” उहाँले तिनलाई क्षमा दिनुभयो तर अबदेखि उसो परिवर्तन भएको पवित्र जीवन जिउने आज्ञा दिनुभयो ।

“तिनीहरूले दण्ड पाउनुपर्दछ,” भन्ने स्वभाव तपाईंले राख्न सक्नुहुन्न । उनीहरूले निश्चय नै दण्ड पाउनुपर्दछ र तपाईंले पनि । परमेश्वरको दयाको कारणमात्र हामी सबै बचाइएका छौं । अवश्य नै, प्रत्येक व्यक्तिले व्यक्तिगतौरमा पश्चात्ताप गर्नुपर्दछ र परमेश्वरसँग शान्तिमा रहनुपर्दछ । तर प्रेम तथा क्षमादानको तपाईंको स्वभावले दयाको त्यो ढोकालाई खोलिदिन्छ जहाँ उनीहरूले पनि दया पाउन सक्नेछन् । तपाईं परमेश्वर राजदूत हुनुहुन्छ । तपाईंको वरिपरि भएका मानिसहरूतिर उहाँको दयालु तथा प्रेमिलो हातलाई तन्काउने कामचाहिँ तपाईंको हो ।

येशूले मानिसहरूलाई स्वतन्त्रपूर्वक प्रेम गर्नुभयो । जब चड्गाइको निमित्त कोही मानिस उहाँसमक्ष आए, तब उहाँले यसरी भन्नुभएन, “के तिमीले पापीहरूले गर्ने पश्चात्तापको प्रार्थना गर्यौ ? के तिमी स्थानीय मण्डलीको सदस्य हो ? के तिमीले दशाश दिन्छौ ?” यस्ता कृने पनि कुरा उहाँले गर्नुभएन । बरु, उहाँले तिनीहरूका निमित्त प्रार्थना गरिदिनुभयो र तिनीहरू निको भए । उहाँले रोटी र माछाहरूलाई प्रशस्त बनाइदिनुभयो र पापी तथा सन्त दुवैलाई खुवाउनुभयो । अनि त्यस्तै स्वभाव आज हाम्रो पनि हुनुपर्दछ । अनि जब तपाईंले त्यो गर्नुहुनेछ, मानिसहरूले तपाईंतर तथा तपाईंले प्रचार गर्नुभएको सुसमाचारतिर आफ्नो हृदयलाई खोलेछन् । त्यातिमात्र होइन, त्यस्तो क्रियाकलापले तपाईंमा भएको परमेश्वरको जीवन, तपाईंबाट अरूपसम्म बग्नेछ ।

तपाईंले आफ्नो छिमेकीमा अचम्मको काम हुनेछ भन्ने अपेक्षा गर्नुहोस् ।

“साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले मलाई विश्वास गर्दछ, त्यसले मैले गरेका काम पनि गर्नेछ, र ती भन्दा ठूला काम गर्नेछ, किनभने म पिताकहाँ गझरहेछु (यूहन्ना १४:१२) ।”

यो अचम्मलागदो पद, “जसले उहाँलाई विश्वास गर्दछ,” त्यसमा

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

लागुहुन्छ । विश्वासी भएको हुनाले, येशूले गर्नुभएको काम तपाईंले पनि गर्नुहुनेछ भनी अपेक्षा गरिन्छ । विमारीलाई निको पार्नु । दुष्टात्मालाई निकालु । मरेकालाई जीवित पार्नु । अनि जीवनशैली प्रचार भनेको त्यही नै त हो । अचम्मको काम केवल मण्डलीमामात्र होइन तर छिमेकीमा पनि हुनेछ भनी अपेक्षा गर्नुहोस् ।

उत्तरी डेकोटा भन्ने ग्रामीण क्षेत्रमा मैले पास्टरीय सेवकाई गरिरहेको थिएँ र त्यतिबेला हामीसँग मण्डली भवन थिएन । तसर्थ एउटा सानो टुक्रा जमिन किनेर मण्डली बनाउने खोजमा हामी थियौं । अनि सहरको भण्डै नै किनारातिर एउटा सानो टुक्रा जमिन एउटा किसानले बेच्न राखेको कुरा हामीले थाहा पायौं ।

अनि म त्यो जमिन हेर्नको लागि गएँ र उक्त किसान र म उत्तरी डेकोटाको फराकिलो मैदानबाट देखिने सुन्दर सूर्यास्तको दृश्यलाई हेदै बाहिर नै खडा भएर कुराकानी गरिरह्यौं । आफ्नो शरीरमा एक किसिमको विमारी भएको कुरा उसले मलाई बतायो । अनि यस व्यक्तिको लागि येशूको दया समा जाययो र मैले भने “के म तपाईंको लागि प्रार्थना गर्न सक्छु ?” हामीले प्रार्थना गच्यौं र उसल अचम्म प्रकारले निकोदान पायो । उसको रक्तसंचारले उसको शरीरमा साँच्चीकै कुनै किसिमको समस्या रहेको देखाउँयो । रगतलाई रातो पार्ने रातो रक्तकोशिकाकोमात्रा घटेको थियो । तर हामीले प्रार्थना गरिसकेपछि, जब पुनः जाँच गच्यौं, त्यो सामान्य भइसकेको थियो । डाक्टरले भने “त्यो त सम्भव छैन ।” त्यसैले पुनः दुई पटक तिनीहरूले उनलाई जाँच गरे । प्रत्येक पटक नै त्यो सामान्य भएर देखा पर्यो । ऊ त अचम्म प्रकारले निको भएको थियो । जब तपाईंले परमेश्वरको दयालाई आफूभित्र जागेको महसुस गर्नुहुन्छ, त्यो चाहिं अरू केही नभएर परमेश्वरको पवित्र आत्माले तपाईंद्वारा काम गर्न चाहिरहनुभएको छ भन्ने संकेत हो ।

पछि, डाक्टरले उसको पेटको ठूलो आन्द्राको प्रमुख भागमा ट्यूमर अर्थात् क्यान्सर रहेको पत्तो लगायो । अनि एक दिन मैले उसलाई हातहतियार राख्ने ठाउँमा काम गरिरहेको देखे किनकि ऊ हातहतियार विभागमा काम गर्ने एउटा अधिकृत थियो । उसको घरमा आएर मैले उसलाई प्रार्थना गरिदिन सक्छु कि भनी सोधैँ । उसको पत्ती र उसको साथ म उनीहरूका बैठक कोठामा बस्यौं र एकसाथ परमेश्वरको बचनलाई अध्ययन गर्न थाल्यौं । अनि उसको

बैठक कोठामा मैले ऊमाथि हात राखे र परमेश्वरको महिमाले उक्त कोठा भरियो । अनि मैले त्यो ट्यूमरलाई येशूको नाउँमा हटेर बिलाइ जा भनी आज्ञा गरे । अनि उसले तत्कालै एक किसिमको महसुस गरेको र आफू निको भएको थाहा गरे । अनि उसले आफूमा उक्त क्यान्सर छ कि छैन भनी जाँच गरायो र त्यो ट्यूमर अब सानो भएर खुम्चिएको अवस्थामा थियो । पहिलाचाहिँ त्यो गल्फको बल जत्रो थियो भने अहिले खुम्चिएर रायोको दाना जत्रो भएको थियो । उनीहरूले त्यसलाई हटाउने काम त गरे तर त्यो गायब भएको कारणले त्यसबारे थप जाँच गर्न पाएनन् । अनि शल्यक्रियाबाट सामान्य अवस्थामा आइसकेपछि उनीहरूले तिनलाई आफ्नो घरमा जान दिए र भने “तपाईंको क्यान्सर १८ वर्ष पुरानो थियो ।” ऊ सम्पूर्ण रूपले निको भइसकेको थियो । येशू जीवित हुनुहुन्छ र उहाँका मानिसहरूद्वारा उहाँले निरन्तर आफ्नो काम गर्नुहुन्छ । विश्वास गर्नेहरूका जीवनमा त्यस्ता चिन्हहरू देखा पर्नेछन् भनी उहाँले भन्नुभयो ।

येशूमा विश्वास राख्ने अनुयायीहरू भएको हुनाले चिन्ह तथा अचम्मका कामहरूले पछ्याउने कुरा सामान्य हो । त्यस्ता अचम्मका कामहरू तथा चिन्हहरूलाई प्रस्तुत गर्न परमेश्वरले नै तपाईंलाई सामर्थ्यवान बनाउनुभएको होस् । पवित्र आत्माद्वारा भरिनुहोस् र उहाँको निमित्त सुसमाचारसाथ नयाँ मानिसहरूसमक्ष पुऱ्याउने काम उहाँले गर्नुहुनेछ भन्ने अपेक्षा गर्नुहोस् ।

परमेश्वर पिता म सुसमाचारिय जीवनशैली विकास गर्न चाहन्छु । म तपाईंलाई चिन्न २ चिनाउन चाहन्छु । मैरो जीवनमा दिनहुँ तपाईंको उपासना २ प्रशंसा गर्ने क्रममा प्रश्नु मलाई तपाईंको पवित्र आत्माले अरिदिनुहोस् । अनि तपाईंको वचन पठ्न अध्यनन तथा मनवस्ता तपाईंको वचनले मलाई अरिदिनुहोस् । म प्रत्येक दिने छार्ड तथा गवाही बन्न चाहन्छु । हरैक दिन ! हरैक दिन २ हरैक दिन । येशूले गर्नुभुको जस्तै उही काम म पनि गर्न सक्नेछु भनी म विश्वास गर्नु । परमेश्वर मैरो जीवनले तपाईंको नाउँको महिमा गरौस् २ तपाईंको महिमाले मैरो जीवनद्वारा यस पृथ्वीलाई अरिदिनुहोस् । येशू प्रश्नुको नाउँमा आमेन ।

आध्याय ८

सुसमाचारीय सन्देश प्रचार गर्ने

किनकि कुको सन्देश नष्ट भइरहेकाहरूका निम्ति मूर्खता हो तर हामी उद्धार पाइरहेकाहरूका निम्ति परेश्वरको शक्ति हो (१ कोरिन्थी ९:१८)।

एउटाले एउटालाई तथा जीवनशैली प्रचारवारे हामीले बताएको सबै कुराको साथ साथ सार्वजनिक रूपमा सुसमाचार घोषणा गर्ने कार्य पनि हिजोआजको संसारमा उत्तिकै महत्वपूर्ण तथा आवश्यक रहेको छ । हरेक विश्वासी नै खीष्टको निम्ति एउटा गवाही तथा उहाँको सुसमाचार प्रचारक हो भन्ने कुरालाई परमेश्वरले जोड दिइरहनुभएको छ । तरै पनि मानिसहरूका भीडमा उभिएर साहससाथ महिमित सुसमाचार घोषणा गर्ने परमेश्वरको अभिषक्त जनहरू पनि हामीलाई उत्तिकै खाँचो छ ।

यो अध्याय विशेष गरी त्यसरी सार्वजनिक थलोमा सुसमाचार घोषणा गर्ने सन्दर्भमा लेखिएको छ । तर यहाँ सिकाइएको सिद्धान्तहरू भनेको सुसमाचार प्रस्तुति गर्नमा कुनै पनि विश्वासीको लागि पनि उत्तिकै लाभदायक हुन सक्छ । हाम्रो माझ तथा सुसमाचारीय क्षेत्रमा हामीसँगै परिश्रम गर्ने सुसमाचारका सेवकहरूसँग सहकार्य तथा प्रार्थना गर्नको लागि पनि हरेक विश्वासीले सार्वजनिक सुसमाचार घोषणा भनेको को हो सो थाहा पाउनुपर्ने हुन्छ किनकि त्यो महत्वपूर्ण छ ।

परमेश्वरविहीन भएर यस संसारमा मरिरहेका मानिसहरूका लागि साँचो सुसमाचारीय सन्देशले उनीहरूतर्फ परमेश्वरको हृदय

कसरी व्याकुल रहेको छ भन्ने प्रकट गर्दछ । त्यसले सुसमाचारको सन्देशलाई सरल ढाँचामा प्रस्तुत गर्दछ र पुरुष तथा महिलाहरू र जवान केटा केटीहरूले त्यसप्रति प्रत्युत्तर दिँदै येशू खीष्टमाथि आफ्नो विश्वास राख्न सक्नेछन् ।

भीडलाई नै हल्लाउने गरी जोशका साथ आगो बाल्ने प्रकारले एउटा व्यक्तिले प्रचार गर्दछ भन्ने त्यो व्यक्ति प्रचारक हो भनी धेरैले भन्ने गर्दछन् । तर साँचो सुसमाचारीय प्रचार भनेको शैलीभन्दा पनि बढी त्यसमा रहेको प्रमुख तत्वहरू हुन् । प्रचारकको प्रस्तुति जगाउने तथा हल्लाउने किसिमको भए तापनि यदि उसले सुसमाचारको सन्देशलाई सजिलैसँग बुझ्ने गरी प्रस्तुत गरेको छैन र मानिसहरूले त्यसलाई स्वीकार गरेर त्यसैअनुसार चलेका छैनन् भने त्यो वास्तवमा साँच्चीकैको सुसमाचारीय प्रचार होइन ।

वरदान पाएका सेवकहरूबाट सुनिने धेरैजसो आगो बाल्ने किसिमको सन्देशहरू भनेको हराएका आत्माहरूसमक्ष पुग्ने सुसमाचारीय सन्देशभन्दा पनि बढी उनीहरूलाई दिइएको उत्साहरूमात्र हुने गर्दछन् । अनि हिजोआजका प्रख्यात प्रचारकहरूबाट सिडी, डिभिडी तथा टेलिभिजनको मार्फतबाट सुनिने प्रचारका उदाहरणहरू भनेका हराएको आत्माहरूतिर लक्षित भएका हुदैनन् । त्यस्ता सन्देशहरू भनेका विश्वासीहरूका लागि दिइएको उत्साहमूलक शिक्षाहरूमात्र हुने गर्दछन् । यसरी सुसमाचारीय सन्देश प्रचार गर्ने चाहना भएका जवान सेवकहरूले यस्ता सुसमाचारीय प्रचारकहरूका उदाहरणबाट थोरैमात्र सिक्न सक्दछन् ।

यदि हाम्रा पुलपिटबाट सुसमाचारीय सन्देशहरूलाई स्पष्टसँग प्रचार गरिन्छ भने हाम्रा मण्डलीहरूमा भएका सदस्यहरूले आफ्ना परिवारहरू तथा साथी-भाइहरूलाई सुसमाचार बाँडनमा अझ गहन प्रकारले सुसज्जित हुनेछन् भने अभिप्रेरित पनि । तर पुलपिटबाट गरिने प्रचार अधिकांश सुसमाचारभन्दा बाहेक अन्य कुराहरूतिर लक्षित हुने भएका हुनाले, धेरैजसो मण्डलीका सदस्यहरू सुसमाचारको सन्देश बाँड्ने सन्दर्भमा अशिक्षित हुन्छन् भने कार्यात्मक पक्षमा कमजोर ।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

हरेक सुसमाचार प्रचार गर्ने सेवक चाहे ऊ/उनी प्रेरित, अगमवक्ता, प्रचारक, पास्टर वा शिक्षक जेसूकै किन नहोस, उसले कसरी सुसमाचारीय शैलीमा प्रचार गर्ने हो भन्ने कुरा सिक्नुपर्दछ । ‘प्रचारको काम गर’ भनेर पावलले दिएका निर्देशनलाई हामी सबैले पछ्याउनुपर्दछ । सुसमाचारीय सन्देश प्रचार गर्ने कला तथा विज्ञान र त्यस्तो सेवकाइको निमित्त कसरी अभिषिक्त हुने हो भन्ने सन्दर्भमा, यदि बाइबल स्कूलहरूमा अझ धेरै तालिम दिइन्छ भने हामीले हाम्रा मण्डलीहरू तथा समुदायहरूमा अझ धेरै मानिसहरू परिवर्तन भएर आएको हामीले देखेछौं ।

प्रचार गर्ने कुरा शिक्षा दिने भन्दा फरक हुन्छ । प्रचार भनेको आफ्नो आवाजलाई चर्को पारेर सन्देश घोषणा गर्नु हो । अभिषिक्त प्रचारले मान्छेको आत्मालाई प्रत्यक्ष प्रहार गर्दछ किनकि प्रचार गर्ने वरदानको निमित्त उहाँमा तल्लिन भएको भाँडोद्वारा परमेश्वर स्वयम्भले बोल्नुभएको वचन त्यो हुनेछ । शिक्षा दिनु भनेको व्याख्या गर्नु हो । अनि सुसमाचारीय प्रचारमा पनि त्यो कुरा महत्वपूर्ण हुन्छ । तर प्रचारकले फरक प्रकारले आफ्नो उद्देश्यलाई पूरा गर्ने गर्दछ । त्यसले आत्मिक किल्लाहरूलाई तोड्ने गर्दछ । त्यसले भावनाहरूलाई खोल्ने गर्दछ । त्यसले विश्वस्त बनाउँछ । त्यसले बचाउनुहुने परमेश्वरको सन्देशमा श्रोताहरूलाई आनन्द दिने काम गर्दछ । अनि आज हामीलाई त्यस्तै किसिमको प्रचार चाहिएको छ ।

सुसमाचारीय तरिकाले कसरी प्रचार गर्ने हो भन्नेबारेमा सिक्कै नसिकी धेरै सेवकहरू मरेर जान्छन् भन्ने मेरो तर्क छ । आफू पास्टर वा अगमवक्ता वा शिक्षक भएको हुनाले हराएको आत्मालाई खोज्ने काम उनीहरूको होइन भन्ने भ्रममा कपितय मानिसहरू रहेका छन् । परिणामस्वरूप, धेरै मानिसहरूले नरकमा अनन्त समयलाई विताउनुपर्ने हुन्छ ।

सुसमाचारीय तरिकाले प्रचार गर्ने सम्बन्धमा एउटा व्यक्तिले सबै कुरा कक्षा कोठामा मात्र सिक्न सबदछ भन्ने सम्भव छैन । तर सबैभन्दा महान् तालिम भनेको आफ्नो कक्षा कोठावाट बाहिर निस्किँदै हराएको आत्माहरूकहाँ गएर प्रचार गर्नु हो । एउटा व्यक्तिले मण्डलीको

भवनभित्र मात्र प्रचार गरेर सुसमाचारीय प्रचार गर्न सक्छ होला जस्तो मलाई लार्दैन । यदाकदा अपवादिय प्रचारकहरू जन्मिन सक्लान् तर स्थानीय मण्डलीको सेवकाइ भनेको सामान्यतौरमा त्यहाँ भएका विश्वासीहरूमा मात्र केन्द्रित हुन्छ । भुण्डमा भएका मानिसहरूका आवश्यकताहरूले एउटा प्रचारकलाई इसाई वृद्धि, विवेकको नवीकरण, परिवार प्रार्थना आदि जस्ता विषयवस्तुहरूमा केन्द्रित गराउन बाध्य पार्दछ । त्यसैकारणले, सुसमाचारीय प्रचारको निमित उचित प्रकारको मानिसकतालाई विकास गर्न, एउटा सेवकको अनुकूलता भनेको उचित हुँदैन । ऊ प्रचारको निमित तयार हुँदा उसको विवेकी ढाँचा भनेको अधिबाटै मुक्ति पाइसकेका मानिसहरूको निर्माणतिर बढी ढाल्कएको हुन्छ ।

सुसमाचारीय प्रचारको निमित उचित प्रकारको विवेकलाई विकास गर्नको निमित, हरेक सेवकले हराएका आत्माहरू बढी हुने ठाउँतिर सेवकाइ गर्ने मौकाको खोजी गर्नुपर्दछ । जस्तै: सार्वजनिक स्थल, समुन्द्र पार रहेको मिसनहरू, जेलमा गरिने सेवकाइ, कारागार तथा मानिसहरूलाई थुन्ने ठाउँमा गरिने सेवकाइ, अस्पतालहरू तथा अन्य त्यस्ता ठाउँहरू जहाँ प्रशस्तमात्रामा मुक्ति नपाएका मानिसहरू हुने गर्दछन् । ती मानिसहरूलाई येशू खीष्टको सरल सुसन्देशलाई सुन्नु आवश्यक छ । त्यसपछिमात्र एउटा सुसमाचार नसुनेको व्यक्तिसमक्ष खीष्टको सन्देशलाई ल्याउनको निमित के कस्ता कदम चाल्नुपर्ने हो सो थाहा पाउन सकिन्छ र उसले/उनले त्यो कुरा सिक्न थाल्नेछ ।

बचाइनको निमित एउटा व्यक्तिले बुभ्नुपर्ने निश्चित आधारभूत कुराहरू रहेका छन् । कहिलेकहीं हाम्रो प्रचार वा गवाही बन्ने कुरामा हामीले “इसाईकरण” को बारेमा चर्चा गरिरहेका हुन्छौं । हामी यस्तो प्रकारले कुरा गर्दौं कि हाम्रो भाषालाई विश्वासीले त बुभ्ने गर्दछन् तर मुक्ति नपाएको आत्मालाई त्यसबारे कति पनि थाहा हुँदैन । हामीले प्रयोग गर्ने शब्दहरू तथा वाक्यहरू मानिसहरूले बुभ्नेछन् भनी हामी प्रायः निश्चित हुने गर्दछौं ।

“बचाइनु,” “येशूलाई स्वीकार गर्नु,” “पाप” तथा छुटकारा जस्ता कुनै पनि शब्दहरूको वर्णन नगरेसम्म एउटा मुक्ति नपाएको व्यक्तिले

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

कहिल्यै पनि बुझ्न सक्दैन वा उसको/उनको लागि त्यो सार्वभिक हुँदैन ।

त्यसैले उनीहरूलाई सुसमाचारको आधारभूत तत्वहरूका निम्नि क्रिष्ट्यानिटी १०१ (इसाई आधारभूत सिद्धान्तहरू) भएको पुस्तकबाट सिकाउनुपर्ने हुन्छ । त्यो पनि उनीहरूले बुझ्ने तरिकाले सिकाउनुपर्ने हुन्छ । उदाहरणको लागि, येशू नै मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर हामीले भन्न सकौला तर कुन कुरावाट मुक्ति दिइने हो भन्ने सन्दर्भमा एउटा व्यक्तिलाई सिकाइएको छैन भने उसले कहिल्यै पनि त्यो बुझ्न सक्दैन । त्यसैकारणले उनीहरूलाई न्यायको बारेमा बुझ्नाउनुपर्ने हुन्छ र त्यसको निम्नि उनीहरूले पाप, पतन, सृष्टि तथा एकमात्र जीवित तथा साँचो परमेश्वरको बारेमा थाहा पाउनुपर्ने हुन्छ ।

एउटा व्यक्तिले पर्याप्त जानकारीमा जब आफ्नो निर्णय बनाउँदछ, तब त्यसले साँचो परिवर्तनको परिणाम निकालिरहेको हुँदैन । वक्ताको अचम्मलारदो प्रचार भावनात्मक आर्कषण वा समूहमा भएका अन्य साथीहरूको दबावको कारण ऊ अधिआएर प्रार्थनामा निहाँरिएको हुन सक्छ । तर यदि उसले सुसमाचारलाई बुझ्दछ भने उसले मुक्तिदातामा आफ्नो विश्वासको अभ्यास गर्न सक्नेछ, येशूलाई आफ्नो प्रभु बनाउन सक्नेछ र साँचो गरी मुक्ति पाउनको लागि एउटा व्यक्तिलाई आवश्यक पर्ने कुराहरू तिनै हुन्, होइन र ?

आउनुहोस् हामी सुसमाचारीय सन्देशको केही आधारभूत तत्वहरूलाई हेरौँ:

- परमेश्वरले सबै कुरा असल बनाउनुभयो । स्वर्ग र पृथ्वी तथा त्यसमा भएका सबै कुराहरूलाई बनाउने परमेश्वर एउटैमात्र हुनुहुन्छ । उहाँले चन्द्र, सूर्य, तारा तथा रूख पात तथा घाँसहरूलाई पनि बनाउनुभयो भने पशुहरू तथा तपाईंलाई पनि उहाँले नै बनाउनुभयो । जब उहाँले सबै कुरा बनाउनुभयो, तब ती असल भएको उहाँले देख्नुभयो । तर जब उहाँले मानिसहरूलाई बनाउनुभयो, तब उनीहरू त भनै राम्रो भएको देख्नुभयो । दुखित जीवन विताउनको लागि उहाँले मानिसहरूलाई सृष्टि गर्नुभएको थिएन । पाप, रोग, विमारी,

गरिबी, अपराध तथा सामाजिक समस्याहरूमा रहनको लागि उहाँले मानिसलाई बनाउनुभएको थिएन । उहाँले हामीलाई उहाँको आफै स्वरूपमा उहाँको उद्देश्यसाथ सबै कुराहरूमाथि अधिकार जमाउँदै प्रतिष्ठापूर्वक शासन गर्नको लागि सृष्टि गर्नुभएको थियो ।

२. **पाप र मृत्युमा मानिस पतन भए ।** संसारका धेरै जसो संस्कृतिहरूमा र आज हामी जिइरहेका पश्चिमी संस्कृतिमा पनि पापसम्बन्धी सचेत थोरैमात्रामा रहेको छ भने परमेश्वर तथा उहाँको न्यायको सम्बन्धमा पनि थोरैमात्र रहेको छ । त्यसैकारणले, सुसमाचारीय प्रचार गर्नको लागि, मान्छेको पतनसम्बन्धी बुझाईको आधारभूत जगलाई हामीले खनिसकेको हुनुपर्दछ । आदमद्वारा, पाप तथा मृत्यु जस्ता कुराहरूले मानिसमा प्रवेश पायो र त्यसले अनन्त न्याय तथा श्रापलाई पनि ल्यायो । जसरी यी कुराहरू प्रचार गरिन्छ, तब पवित्र आत्माले सन्देश सुन्नेहरूका हृदयलाई कायल पार्नुहुन्छ भने उनीहरूका जीवनमा परिवर्तन कितिको आवश्यक छ, भन्ने प्रकाश पनि उनीहरूलाई दिनुहुन्छ ।
३. **येशू खीष्ट तपाईंलाई बचाउनको लागि आउनुभयो ।** कहिलेकहीं हाम्रो लागि त्यो कुरा स्वभाविक जस्तो देखिए तापनि मानिसहरूका द्विविधाप्रति खीष्ट तथा उहाँ कुसमा चढ्नुभएको परमेश्वरको उत्तरलाई प्रस्तुत नै नगरी हामी सुसमाचारप्रति मानिसहरूलाई प्रत्युत्तर दिन लगाउने कोसिस गछौं । एक पटक हराएको आत्मालाई खीष्टमा जित्तको लागि विल्ली ग्राह्मले सारै जाने गरी प्रचार गरेका थिए तर उनको सन्देश परिणामविना नै त्यतिकै गयो । येशू खीष्टको कुसचाहिँ उत्तर हो भन्ने कुरा प्रस्तुत गर्न नसकेको हुनाले नै त्यसो भएको थियो भनी कुनै एउटा व्यापारीले पछिबाट तिनलाई बताइदिए । मानिसहरूका द्विविधा तथा उनीहरूले भोग्नुपर्ने दण्ड नै उनीहरूका समस्या हो भनेर हामीले प्रस्तुत गरिसकेपछि, त्यसबाट उम्मिकने एउटैमात्र उपाय भनेको येशू खीष्ट नै हुनुहुन्छ भनेर हामीले मानिसहरूलाई बताउन सक्नुपर्ने हुन्छ ।

येशू खीष्टको जीवनको छोटो रूपरेखालाई प्रस्तुत गरेर हामीले त्यो गर्न सक्नेछौं । जस्तै: उहाँ कन्याबाट जन्मिनुभयो, उहाँले

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

पापरहित जीवन यापन गर्नुभयो, उहाँका शिक्षाहरू, अचम्मका कामहरू, हाम्रो पापको सट्टामा कल्वरीमा भएको उहाँको मृत्यु तथा उहाँको बौरिउठाइ आदि । अवश्य नै यी कुराहरूले मण्डलीमा उपस्थित भएका विश्वासीहरूका लागि एउटा सुन्दर तथा अभिप्रेरणायुक्त प्रचार बनाउँदछ भने त्यति नै प्रभाव अविश्वासीहरूका हृदयहरूमा पनि पार्दछ । यो चाहि परमेश्वरको प्रेम, दया तथा उहाँको भलाइ प्रस्तुत गर्ने एउटा ठूलो मौका हो किनकि उहाँले हाम्रा पापहरूका लागि आफ्नो एकमात्र सन्तानलाई मर्नको निमित्त पठाउनुभयो ।

४. तपाईंले खीष्टलाई स्वीकार गर्नुपर्ने हुन्छ । जब तपाईंले येशूलाई एउटा मुक्तिदाताको रूपमा प्रस्तुत गर्नुहुन्छ, तब उहाँचाहिँ सम्पूर्ण जगतको पनि मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर प्रस्तुत गर्नु राम्रो हुन्छ । परमेश्वरको दयालु योजनाबाट कुनै पनि व्यक्तिलाई वञ्चित गराइदैन । तर अनन्त जीवनको वरदानलाई व्यक्तिगततौरमा हामीले स्वीकार गर्न आवश्यक हुन्छ भन्ने कुरा पनि उत्तिकै महत्वपूर्ण तथा आवश्यक हुन्छ । अनि सन्देशचाहिँ प्रयेक व्यक्तिको निमित्त व्यक्तिगत चासोको विषय बन्नुपर्दछ ।

परमेश्वरले अब तपाईंको प्रत्युत्तरलाई खोजिरहनुभएको छ भनी निष्कर्षमा ल्याउनु असल हुन्छ । तपाईंलाई उहाँले आफ्नो राजदूत बनाएर नै तपाईंसमक्ष उहाँको प्रेमको सन्देश बाँडनलाई पठाउनुभएको र उहाँले तपाईंबाट त्यसबारेमा प्रत्युत्तर चाहनुहुन्छ भन्ने कुरा स्पष्टसँग बताउनु राम्रो हुन्छ । यूहन्ना १:१२ जस्ता शास्त्र खण्डहरूलाई तपाईंले प्रभावकारी तरिकाले प्रयोग गर्न सक्नुहुनेछ । “तर जतिले उहाँलाई ग्रहण गरे र उहाँको नाउँमाथि विश्वास गरे, उहाँले तिनीहरूलाई परमेश्वरका सन्तान हुने अधिकार दिनुभयो (यूहन्ना १:१२) ।”

मुक्तिको अनुभवबारे अलौकिक तत्वको अनुभव, मानिसहरूका हृदयलाई परिवर्तन गर्नको लागि परमेश्वरको शक्ति तथा उनीहरूले कसरी खीष्टमा नयाँ जन्म तथा जीवन आदि जस्ता कुरालाई अनुभव गर्न सक्नेछन्, बताउनुहोस् । उनीहरूका सबै पापहरूलाई परमेश्वरले क्षमा दिनुहुने र येशू खीष्टद्वारा उहाँको धार्मिकतालाई उपहारस्वरूप

दिनुहुने र त्यसपछि उनीहरू पनि परमेश्वरको लागि जिउन चाहने हृदयले भरिन सक्ने कुरा उनीहरूलाई बताइदिनुहोस् ।

अनि त्यो निर्णयको चरणमा कसरी आउन सकिन्छ भन्नेवारेमा पनि स्पष्ट जानकारी उनीहरूलाई दिनुपर्दछ । त्यतिबेला, दुईओटा कुराहरू अति नै महत्वपूर्ण हुनेछन् । पहिलो, उनीहरूले पश्चात्ताप साथ सुसमाचारमा विश्वास गरेको हुनुपर्दछ । “अब यूहन्ना पकाउमा परेपछि परमेश्वरको सुसमाचार प्रचार गर्दै येशू गालिलमा आउनुभयो । उहाँले भन्नुभयो, “समय पूरा भएको छ, र परमेश्वरको राज्य नजिक आइपुगेको छ । पश्चात्ताप गर र सुसमाचारमा विश्वार गर (मर्कूस ९:१४,१५) ।”

पश्चात्ताप । उनीहरूले पश्चात्ताप भनेको के हो सो स्पष्टसँग बुझेको हुनुपर्दछ । आफ्ना पापहरूबाट खीष्टलाई एकमात्र परमेश्वर तथा प्रभुको रूपमा स्वीकार गरेर उनीहरूले जीवनमा ठूलो परिवर्तनमय कदमलाई चालेका छन् भन्ने कुरा राम्रोसँग बुझेको हुनुपर्दछ । त्यसको अर्थ आफ्नो विचार तथा आफ्ना हृदयहरू परिवर्तन गर्नु हो भन्ने कुरा उनीहरूले बुझेको हुनुपर्दछ । अनि यो कुरालाई राम्रोसँग बुझाउनको लागि उदाहरण तथा व्यक्तिगत गवाही अति नै प्रयोगकारी हुन सक्नेछन् । यदि खीष्टमा आउनुभन्दा अधिउनीहरू मूर्तिपूजकहरू थिए भने खीष्टमा उद्धार अनि मुक्ति पाइसकेपछि उनीहरूले आफ्ना घर तथा हृदयहरूबाट सबै मूर्तिहरूलाई फ्याँकिदिनुपर्नेछ भन्ने कुरालाई पनि राम्रोसँग बुझाउनुहोस् । त्यो चाहि हृदयमा देखिने परिवर्तन हो र त्यो उनीहरूका आफ्ना कुनै पनि कर्म वा धर्मले होइन भन्ने कुरा उनीहरूलाई थाहा गराउनुहोस् । तरै पनि आफ्ना पापहरूबाट अब परमेश्वरतर्फ अरूबाट अब परमेश्वरतर्फ आफ्नो दिशा मोडिएको छ भन्ने कुरालाई चाहिँ उनीहरूले निश्चित गराउनुपर्ने हुन्छ ।

सुसमाचारमा विश्वास गर्नु । कुसमा गर्नुभएको खीष्टको कार्यलाई विश्वास गर्दै सुसमाचारको सामर्थ्यलाई जोड दिने यो एउटा सुन्दर मौका हो । खीष्टमा परमेश्वरले उनीहरूका लागि गर्नुभएको महान् कार्यलाई विश्वास गर्दै उनीहरूले सुसमाचारबाट लाभ अर्थात् अनन्त

तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ

जीवनलाई प्राप्त गर्न सक्नेछन् ।

सुसमाचार प्रचारको लागि मद्दतकारी सुभावहरू

खीष्टको सुसमाचारलाई मानिसहरूसमक्ष लिएर जानको लागि तपाईंसँग जे जस्तो वरदानहरू तथा ज्ञानहरू छन्, परमेश्वरले ती प्रयोग गर्न सक्नुहुनेछ । तर सुसमाचारीय प्रचारको निम्नि बलियो बाइबलीय ज्ञान भनेको एउटा ठूलो औजार हुन सक्नेछ । बाइबलको कथा तथा खीष्टले दिनहुने मुक्तिको वारेमा स्पष्ट जानकारी हासिल गर्नु भनेको मद्दतकारी हुनेछ । अनि प्रचारकको हृदयमा यी कुराहरू वास्तविक तथा स्पष्ट भएको हुनुपर्दछ । अनि सन्देश प्रचार गर्ने समयमा शास्त्रलाई आफ्नो स्मरण शक्तिबाट उदृत गर्नु भनेको अति नै मद्दतकारी हुने हुनाले, यदि तपाईंले बाइबल मनन् तथा अध्ययनको समयमा त्यसलाई धेरै भन्दा धेरै कण्ठ गर्नुभएको छ भने धेरै राम्रो हुनेछ । मुक्तिको सम्बन्धमा रोमी १-५ अध्याय, अनि यूहन्नाको विशेष गरी १, ३ र १४ अध्यायलाई तथा उत्पत्तिको पहिलो तीनओटा अध्यायहरूलाई तपाईंले प्रयोग गर्न सक्नुहुनेछ । त्यसरी नै खीष्टको वारेमा अगमवाणी गरिएको यशैया तथा अन्य पुस्तकहरूलाई तपाईंले प्रयोग गर्न सक्नुहुनेछ । यस सम्बन्धमा यशैया ५३ विशेष मद्दतकारी भएको पाउनुहुनेछ । विश्वासको आधारभूत सरल कुराहरूलाई तपाईंले प्रचार गर्ने भए तापनि एउटा सुसमाचारीय प्रचारकको निम्नि, आफ्नो सन्देशलाई निर्माण गर्नको लागि ऊसँग परमेश्वरको वचनको गहिरो बाइबलीय सैद्धान्तिक ज्ञान हुन अत्यावश्यक हुन्छ ।

एक पटक तपाईंले यी आधारभूत कुराहरूमा आफ्नो बलियो जग बसालिसकेपछि तथा चाहेको बेलामा निकाल्नको लागि उचित शास्त्र खण्डहरूलाई हृदयमा साँचेर राखिसकेपछि, तपाईंले आफ्नो प्रचारमा बढो स्वतन्त्रतासाथ पवित्र आत्माको अगुवाइमा बग्न सक्नुहुनेछ । अनि निश्चित दर्शकहरूका लागि सन्देशको कुन खण्ड वा तत्वलाई जोड दिनुपर्ने हो, सो पवित्र आत्माले नै देखाइदिनुहुनेछ, तथा जोड दिन लगाउनुहुनेछ ।

तपाईंलाई नचिन्ने दर्शकहरूका अघि प्रचार गर्ने क्रममा,

सर्वप्रथम तपाईंले आफ्नो सङ्केत परिचय दिनुहोस् । इमानदाररूपक प्रेमसाथ प्रचार गर्नुहोस् ता कि मानिसहरूले तपाईंसँग व्यक्तिगत रूपले सम्बन्धित पार्न सक्नु । यदि उनीहरूले पहिलो चरणमा प्रचारकसँग आफ्ना हृदय खोल्न सके भने उनीहरूले अवश्य नै तपाईंको सन्देशप्रति पनि आफ्ना हृदयलाई खोल्न सक्नेछन् ।

आफ्ना दर्शकहरूका लागि कृपालु साथीको रूपमा आफ्नो हृदयदेखि नै प्रत्यक्ष प्रचार गर्नुहोस् । आफ्नो सन्देशको निमित आधार रहेको शास्त्र खण्डहरूलाई प्रयोग गर्नुहोस् । ती खण्डहरूलाई सुरुमा नै पढिदिनुहोस् र त्यसपछि हृदयदेखि नै प्रचार गर्नुहोस् । तपाईंले आफ्नो हृदयबाट गरेको २० मिनेटको प्रचार भनेको तपाईंले आफ्नो टिपोट पुस्तकबाट पढनुभएको अप्रेरणायुक्त तथा उराठलागदो एक घण्टाको प्रचारभन्दा धेरै राम्रो हो । तपाईं जहाँ हुनुहुन्छ, त्यहीबाट सुरु गर्नुहोस् र परमेश्वरको महिमाका साथ अघि बढनुहोस् । अनि कुसको फेदीमा मानिसहरूलाई पश्चातापको निमित निम्तो दिनुहोस् ।

प्रभावकारी सुसमाचार प्रचारक हुने सम्बन्धमा, कस्तो किसिमको स्वभाव हामीमा हुनुपर्दछ, भन्नेबारेमा कुनै समय मैले एउटा कथा सुनेको थिएँ र त्यो कथाले मलाई स्वभावसम्बन्धी धेरै कुरा सिकाएको थियो । ह्वाटन कलेजमा सुसमाचार प्रचारसम्बन्धी अध्ययन तथा अनुसन्धान गरिरहेको एउटा जवान व्यक्तिको बारेमा कसैले बिल्ली ग्राह्मलाई भनेका थिए । त्यसपछि, श्रीमान् ग्राह्मले यसरी सोधे, “मेरो सुसमाचार प्रस्तुतिमा सुधाररूपी मदत गर्नको लागि के उसले मलाई भेटेर कुराकानी गर्न चाहन्छ होला ?” संसारको सबैभन्दा ठूलो प्रचारक भनेर धेरैले चिन्ने यस व्यक्तिले, आफ्नो सुसमाचार प्रस्तुतिको लागि कसैबाट मदतको यहाँ खोजी गरिरहेका छन् । त्यसो हो भने बाँकी रहेका हामीजस्ता प्रचारकले के भन्नुपर्छ होला त ?

प्रभावकारी रूपले आत्मा जित्नको लागि, हामीले निरन्तर हाम्रो काँडलाई तिर्खाउनुपर्दछ, भने सीपलाई सुधार गर्दै जानुपर्दछ । मानिसहरूका अनन्त आत्मालाई बचाउनको निमित रहेको एउटैमात्र सन्देशलाई हामीले बोकेर हिँडिरहेका छौं । आत्मिक रूपले सहाराविहीन यस संसारमा सुसमाचारको सन्देशलाई प्रभावकारी रूपले ल्याउनमा

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

तपाईं र मलाई परमेश्वरले सहायता गरून् ।

मुतिङ्को तपाईंको सञ्जैशलाई मैलै मैरो हृदयमा सौचिराख्नको लागि परमेश्वर मलाई सहायता गर्नुहोस् । आगि सुसमाचारको खाँचौ परेको व्यक्तिगताई मैलै त्यो र्पष्टसँग प्रस्तुत गर्नु सकौँ । तपाईंको सुसमाचारलाई र्पष्टतामा निःरतापूर्वक धोषणा गर्न, प्रभु मलाई सहायता गर्नुहोस् । यैथू प्रभुको नाडैमा आमैन ।

आध्याय ८

प्रचारकको सेवकाइ

फिलिपचाहिं सामरियाको एउटा सहरमा गएर तिनीहरूलाई खीष्ट प्रचार गरे (प्रेरित ८:५) ।

धेरैको लागि, एउटा प्रचारक भनेको त्यो व्यक्ति हो जसले टेलिभिजनमा सेतो सुट लगाएर प्रचार गर्ने काम गर्दछ । अरुका लागि सधैँ यात्रामा रहने र कपाल पनि कोर्न नभ्याएर सर्लक्क पछाडितर पारेर हिँडेको व्यक्तिको तस्वीर आउँछ । “प्रचारक” शब्दको अर्थ के हो ? भनी जब ठूलो पेन्टेकोष्टल मण्डलीको अगुवाहरूलाई सोधियो, तब उनीहरूले यसरी जवाफ दिए, “कुनै पनि व्यक्ति जसले यात्रा गर्दै एकपछि अर्को मण्डलीमा गएर प्रचार गर्ने तथा शिक्षा दिने काम गर्दछ ।”

“टेलिभिजन वक्ता” भन्ने शब्द हिजोआजको संसारमा एकदमै प्रख्यात रहेको छ र टेलिभिजनको माध्यमलाई प्रयोग गर्दै प्रचार गर्ने वा सिकाउने वा आर्थिक सङ्कलन गर्ने व्यक्तिलाई त्यसले बुझाउँछ । मानिसहरूका खल्ती ताक्ने कपटीहरू नै प्रचारकहरू हुन् भन्ने कतिपय मानिसहरूका बुझाइ रहेको छ ।

तर सरल भाषामा भन्नुपर्दा, प्रचारक भनेको त्यो व्यक्ति हो जसलाई परमेश्वरले सुसमाचार घोषणा गर्ने सेवकाइमा बोलाउनुभएको छ । मानिसहरूले क्षमादान, पापबाट स्वतन्त्रता तथा परमेश्वरसँग शान्तिमा रहेको देख्ने लक्ष्यसाथ उनले/तिनले प्रचार गर्ने काम गरेको हुन्छ । प्रचारक भन्ने शब्दको बाइबलीय अर्थ “असल सन्देशवहाक” भन्ने रहेको छ । अनि यसको मूल शब्द “खुसीको सन्देशलाई घोषणा

तपाईंले संसारलाई छुन सत्त्वनुहुन्छ

गर्नु” भन्ने अर्थबाट नै यो आएको छ ।

एफिसीको लागि पावलले लेखेको पत्रमा वर्णन गरिएको पाँच किसिमका सेवकहरूमध्ये एउटा प्रचारक पनि हो । “अनि उहाँका वरदानहरूचाहिँ यी नै थिए, कि कोही प्रेरितहरू, कोही अगमवत्ताहरू, कोही प्रचारकहरू कोही मण्डलीका पास्टरहरू र कोही शिक्षकहरू बनून्, कि खीष्टको शरीर निर्माण होस् र सेवाको काम गर्न सन्तहरू सुसज्जित होउन्, (एफिसी ४:११, १२) ।”

खीष्टको मण्डलीलाई परिपक्वता तथा परिपूर्णतामा ल्याउनको निमित्त, परमेश्वरले मण्डलीलाई यी सेवकहरू (प्रेरितहरू, अगमवत्ताहरू, प्रचारकहरू, पास्टरहरू तथा शिक्षकहरू) दिनुभएको हुनाले, उनीहरूलाई चाहिने वरदानहरू अलौकिक तरिकाले उनीहरूमा खन्याइएको तथा दिइएको छ । अनि यस संसारमा मण्डलीको आफ्नो गन्तव्यलाई पूरा गर्नको लागि, आज मण्डलीमा यी वरदानहरूलाई पुर्नस्थापना गर्न आवश्यक छ । तसर्थ यी कुनै पनि वरदानहरू हराएर गएका छैनन् । खीष्टको परिपूर्णतामा नआऊञ्जेलसम्म, ती सबै वरदानहरू कार्यरत तथा संचालित भएर रहनेछन् । यी वरदानहरू मण्डलीमा दिइएका छन् ता कि, “हामी सबैले विश्वासको र परमेश्वरका पुत्रको ज्ञानको एकता प्राप्त गर्दैनौ, र परिपक्व मानिस बनी खीष्टका पूर्णताको नापसम्म पुर्गदैनौ (एफिसी ४:१३) ।” अन्तिम पटक जब मैले जाँच गरेको थिएँ, तब खीष्टको पूर्णता अझैसम्म नआएको मैले देखे र आजको मण्डलीमा यी सबै वरदानहरू उत्तिकै आवश्यक तथा परिचालित हुनुपर्दछ भन्ने मेरो विश्वास रहेको छ ।

आउनुहोस् हामी यी पाँच सेवकाइहरूलाई छोटकारीमा हेरौं र त्यसपछि हामी प्रचारकको सेवकाइमा विशेष प्रकारले केन्द्रित हुनेछौं ।

१. प्रेरित भनेको “पठाइएको व्यक्ति” हो । एउटा निश्चित क्षेत्रमा रहेका मानिसहरूसमक्ष सुसमाचार प्रचार गर्ने, मण्डली स्थापना गर्ने तथा परमेश्वरको इच्छालाई स्थापित गर्ने लक्ष्यसाथ उसलाई परमेश्वरद्वारा पठाइएको हुन्छ । धेरैजसो मिसनेरीहरू प्रेरितहरू हुन् । वास्तवमा भन्नुपर्दा, (मिसनेरी तथा प्रेरित) दुवै शब्दहरूका अर्थ

“पठाइनु” भन्ने हुन्छ । प्रेरित भनेको ग्रीक शब्दबाट आएको हो । मिसनेरी भनेको लैटिन शब्दबाट आएको हो ।

२. अगमवक्ता भनेको प्रकाश पार्ने वरदानद्वारा विशेष प्रकारले अभिषेक भएको व्यक्ति हो र ईश्वरीय उद्देश्य तथा शुद्धताको सम्बन्धमा उसले चासो देखाउने गर्दछ ।
३. प्रचारक भनेको सुसमाचार घोषणा गर्ने व्यक्ति हो । प्रचारकले मण्डलीभित्र तथा बाहिर सेवकाइ गर्दछ र खीष्टको देह मण्डलीलाई उत्साह तथा प्रेरणा दिई संसारभरि नै सुसमाचार सुनाउने काम उसले गर्दछ ।
४. पास्टर भनेको भेडाको गोठालो हो । खीष्टको देहमा भएका सदस्यहरूलाई सिकाउने तथा रेखदेख गर्ने जिम्मा उसले बहन गरेको हुन्छ ।
५. शिक्षक भनेको बाइबलीय सत्यतामा निर्देशन दिने व्यक्ति हो । पास्टरहरू सबै नै शिक्षकहरू हुन् तर शिक्षकहरू सबै पास्टरहरू होइनन् । कतिपय शिक्षकहरू घुमन्ते सेवकहरू हुन् । अन्य कतिपय शिक्षकहरूले बाइबल कलेज वा स्कूलहरूमा पढाउने वा सम्मेलनहरू गर्ने आदि गर्दछन् ।

यी पाँच किसिमका सेवकहरू भनेको सबै नै सुसमाचारका सेवकहरू हुन् । प्रत्येकले परमेश्वरको वचनको सेवकाइ गर्दछन् र “सेवकाइको निमित्त सन्तहरूलाई सुसज्जित पार्ने” भूमिका निभाउँदछन् । परमेश्वरले मण्डलीलाई दिनुभएको पाँचौओटा वरदानहरूमा केवल पास्टरहरूमात्र मण्डलीको सेवकाइमा सीमित रहन्छन् । तर परमेश्वरको कामलाई यस पृथ्वीमा पूरा गर्नको लागि, यी पाँचौओटा वरदानहरू आवश्यक हुन्छन् ।

खीष्टको देहमा भएका सबै मानिसहरू यी पाँच सेवकाइहरूमध्ये कुनै न कुनैमा बोलाइएका हुन्छन् भन्ने जरुरी छैन तरै पनि खीष्टको देहमा भएका प्रत्येकको भूमिका भने अवश्य नै रहेको हुन्छ ।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

मण्डलीमा भएको बाल सङ्गति वा विभागमा, स्वागत गर्ने वा अन्य जिम्मेवारीमा । सायद त्यो प्रार्थना गर्ने र दिने पनि हुन सक्छ । अनि हाम्रो दैनिक जीवनमा सबैलाई नै खीष्टको गवाही बन्ने बोलावट दिइएको छ । पुलपिटको सेवकाइमात्र सेवकाइ हो भन्ने भ्रममा कहिलेकहीं हामी रहेका हुन्छौं । तर परमेश्वरको सेवा गर्ने उत्तम तरिका भनेको उहाँले हामीलाई राख्नुभएको स्थान पत्तो लगाउदै त्यसमा रहेर विश्वसनीयतापूर्वक सेवा गर्नु हो ।

यी पाँचौटा वरदानहरू भनेका वचनको सेवकाइहरू हुन् । अनि यी मध्ये कसैले पनि पुलपिटमा उभिएर परमेश्वरको वचनको सेवकाइ गरेको सायद तपाईंले देख्न सक्नुहुनेछ । उनीहरू सबैले समय समयमा प्रचार गर्ने, शिक्षा दिने, मानिसहरूका आवश्यकताको निम्नि प्रार्थना गरिदिने तथा सामान्यतौरमा मानिसहरूका आत्मक आवश्यकताहरूका लागि सेवा गर्ने काम गरेको देख्नुहुनेछ । थुप्रै तरिकाबाट हेर्ने हो भने ती उस्ताउस्तै भएको थाहा लाग्नेछ ।

पृथकताचाहिँ उनीहरूले जोडिने तथा बढी केन्द्रित हुने कुरामा पाउनुहुनेछ । प्रेरितीय सेवकाइ विशेष गरी विभिन्न राष्ट्रहरूमा तथा विश्वभरिका क्षेत्रहरूमा मण्डली स्थापना गर्नेतिर केन्द्रित हुन्छ । एउटा अगमवक्ताको सेवकाइ भनेको परमेश्वरको आत्माको अगुवाइलाई बुझ्दै मण्डलीको लागि चाहिने शुद्धता तथा अलौकिक प्रकाशलाई ल्याउनु हो । प्रचारकको ध्यान भनेको सुसमाचार घोषणा गर्दै आत्माहरू जित्नु हो । पास्टरको ध्यान भनेको आफ्नो बगालको वास्ता गर्नु हो । एउटा शिक्षकको ध्यान भनेको मण्डलीलाई शिक्षा दिई सैद्धान्तिक रूपले प्रबल बनाएर स्थापित गर्नु हो ।

तसर्थ प्रत्येक सेवकले आफूले पाएको बोलावटलाई ध्यान दिई निर्दिष्ट क्षेत्रमा रहेर काम गर्नुपर्ने हुन्छ । अनि हामी सबैले गर्नुपर्ने कुराचाहिँ यी सबै क्षेत्रहरूमा परमेश्वरको उद्देश्यलाई नै पूरा गरिरहेका छौं भन्ने पक्का गर्नु हो । त्यसैकारणले पास्टर तिमोथीलाई प्रेरित पावलले यसरी भने “प्रचारको काम गर (२ तिमोथी ४:५) ।”

कतिपय सेवकहरूले ख्यालै नगरी धेरै आत्मा बचाएका हुन्छन् भने कतिपय सेवकहरूले उद्देश्यपूर्ण तरिकाले काम गरेर। उदाहरणको लागि, एउटा शिक्षकले परमेश्वरको शुद्ध वचनलाई सिकाउदै धेरै सन्तहरूलाई सिकाउने काम गरेको हुन्छ भने उसले हराएका आत्माहरूलाई पनि खीष्टमा आएर बाँचोस् भन्ने निम्तो दिन सक्छ। किन? किनकि उसले आफू नियुक्त भएको सेवामा रहेर काम गरिरहेको हुन्छ भने त्यसरी नै हराएका आत्माप्रति पनि ऊ सचेत भएको हुन्छ। प्रत्येक वरदान आवश्यक छ। त्यसैकारणले परमेश्वरले विशेष उद्देश्यसाथ मानिसहरूलाई अभिषेक गर्ने काम गर्नुहुन्छ। अन्त्यमा, येशूको निम्ति, हराएको संसारमा पुग्नु नै त हाम्रो लक्ष्य हो, होइन र?

मेरो एकजना साथी छ जसको सेवकाइ भनेको मानिसहरूलाई उनीहरूका काममा अझ प्रभावकारी बनाउनु, आफ्ना कामलाई एउटा बोलावटको रूपमा देख्नमा तथा त्यसलाई इमानदारिता तथा लगनशीलतापूर्वक गराउनमा सहायता गर्नु हो। यसले विभिन्न किसिमका पृष्ठभूमिबाट आएका मानिसहरूबीच घुलमिल गर्ने मौका उसलाई मिल्दछ। तसर्थ नास्तिकदेखि कट्टर आस्तिक र ती बीच भएका मानिसहरूसम्म। यसरी उसले गर्ने बेला-बेलाको सम्मेलनमा धेरै मानिसहरूले मुक्ति पाउने गरेका छन्। तसर्थ आ-आफ्नो बोलावट तथा वरदानमा रहेर नै आफ्नो स्थानमा परिचालित हुनुहोस् भन्ने उत्साह म तपाईंलाई दिन्छु। तर हराएका आत्माप्रति सचेत हुन कहिल्यै पनि नभुल्नु होला।

प्रेरित पावलको सेवकाइमा हामी यो उदाहरणलाई देख्दैँ। “भाइ हो, म तिमीहरूकहाँ आउँदा, तूला-तूला कुराहरू र बुद्धिमा परमेश्वरका गवाहीको घोषणा गर्दै आइनँ। किनकि तिमीहरूसँग हुँदा येशू खीष्ट र उहाँलाई कूसमा टाँगेका कुराबाहेक अरू केही नजान्ने नै मैले निश्चय गरेको थिएँ। म तिमीहरूकहाँ दुर्बलतामा र ज्यादै डर र कम्पसाथ आएँ। मेरो उपदेश र सन्देश घतलाग्दो र बुद्धिपूर्ण शब्दमा थिएन तर पवित्र आत्माको र शक्तिको प्रदर्शनमा थियो, ता कि तिमीहरूको विश्वास मानिसको बुद्धिमा होइन तर परमेश्वरको शक्तिमा आधारित होस् (१ कोरिन्थी २:१-५)।”

पावलले कोरिन्थ्यलाई लेखेको यस पत्रमा, पहिलो पटक उनीहरूकहाँ आएर परमेश्वरको वचनबाट उनीहरूसमक्ष गरेको सेवकाइलाई उनले यहाँ सम्भन्ना गर्दछन् । उनीहरूलाई परमेश्वरको बारेमा केही पनि थाहा नहुँदा कसरी उनले तिनीहरूका माझमा काम गरेका थिए र “खीष्ट तथा उहाँ कूसिकरण हुनुभएको कुराभन्दा बाहेक अन्य कुनै पनि कुरालाई ध्यान नदिने निधो” उनले गरेका थिए भनी उनले बताउँछन् । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, सरल सुसमाचार प्रचार गर्ने सोच बनाएका थिए भनिएको हो । पावललाई अन्य कुराहरू पनि थाहा छ । विभिन्न किसिमका विषयवस्तुहरूमा सेवकाइ गर्न पावल सक्षम थिए तर त्यतिबेला उनीहरूलाई आवश्यक कुरा भनेको खीष्टको सरल सुसमाचार थियो भन्ने उनलाई थाहा थियो । त्यसरी उनीहरू नयाँ गरी जन्मिन सक्ने थिए । त्यसपछि, र केवल त्यसपछिमात्र उनी गहिरो सत्यताहरूमा अधि बढ्न सक्ने थिए ।

एउटा प्रेरितको रूपमा पावलको ध्यान भनेको परमेश्वरको राज्यको विस्तार तथा येशु खीष्टको मण्डलीको स्थापना थियो । तर कोरिन्थीको मण्डलीमा उनले मण्डली स्थापना गर्नुभन्दा पहिले उनले “प्रचारकको काम गर्नुपर्ने थियो” भन्ने उनलाई थाहा थियो । उनले आत्माहरू जित्नु आवश्यक थियो । अनि उनीहरूमध्ये भएका परिपक्व मानिसहरूलाई चाहिँ उनले “रहस्यमा लुकेको परमेश्वरको बुद्धि, लुकेको बुद्धि पनि तथा परमेश्वरको गहिरो कुरा बताए (१ कोरिन्थी २:७, १०) ।” तर नबचाइएका मानिसहरूसमक्ष सेवा गर्नको लागि, हाम्रा पापहरूको निमित्त कल्वरीको कुसमा मर्नुभएको तथा बौरिउठनुभएको खीष्ट हाम्रो मुक्तिदाताको सत्यतालाई सरल भाषामा घोषणा गर्न “दृढ सङ्कल्पित” थिए । हरेक परमेश्वरको जनले खीष्टको निमित्त आत्मा जित्ने कामलाई प्राथमिकता दिनुपर्दछ । तसर्थ प्रचार गर्ने काममात्र होइन । पावलले आफैलाई प्रचारक (घोषणाकर्ता) भनेर भने तापनि शास्त्रको कतै पनि उनले आफैलाई सुसमाचार प्रचारक भनी भनेका छैनन् । उनी प्रेरित हुनका लागि बोलाइएका थिए तर उक्त सेवकाइको एउटा अंशस्वरूपमा, आत्मा जित्ने काम पनि पर्दथ्यो र त्यो आज हाम्रा सेवकाइहरूमा पनि हुनु उत्तिकै जरुरी छ ।

अब प्रचारकहरूका बारेमा

“फिलिपचाहि॑ सामरियाको एउटा सहरमा गएर तिनीहरूलाई खीष्ट प्रचार गरे” प्रेरित ८:५ ।

अब आउनुहोस, प्रचारकको कामलाई अभ नजीकबाट हेरौं । प्रचारकको निस्ति दिइएको सन्देश भनेको “खीष्ट तथा उहाँको कूसिकरण” हो । संसारको मुक्तिदाता तथा मसीहाको सन्देश भनेको नै त्यही हो । “परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो कि उहाँको एकमात्र पुत्र दिनुभयो...” भन्ने सन्देश हो । अनि एउटा प्रचारकको सबैभन्दा प्रबल सन्देश भनेको त्यही नै हो । अनि यही नै आधारभूत कुरामा उसको सेवकाइ प्रचुरमात्रामा प्रभावकारी भएर परिचालित भएको हुन्छ ।

प्रचारक भनेको विशेषज्ञ हो । असल सन्देशलाई घोषणा गर्न यो उसको लागि दिइएको विशेष वरदानको क्षेत्र हो । अन्य प्रचारकहरूले सरल सन्देशलाई प्रचार गर्नुहुन्न वा गर्न पाउँदैनन् भनेर भनिएको चाहिँ अवश्य नै होइन । वास्तवमा भन्नुपर्दा, उनीहरूले पनि प्रचार गर्नुपर्दछ । त्यसरी नै कुनै पनि परमेश्वरको जन सरल सन्देशबाट टाढिनु हुँदैन । त्यो हामीले गर्ने सबै कुराहरूका आधार वा जग हो । तर प्रचारकको लागि चाहिँ त्यो उसको मुटुको धड्कन तथा प्राण हो । ऊ असल सन्देश प्रचार गर्नको लागि बाँचेको हुन्छ ।

फिलिपको प्रचारको परिणामलाई ध्यान दिनुहोस्: “फिलिपले भनेका वचन सुनेर अनि तिनले गरेका चिन्हहरू देखेर भीडले एक मनका भई तिनका कुरामा ध्यान दिए । किनकि धेरै जनाबाट अशुद्ध आत्माहरू ठूलो सोरले चिच्च्याउँदै निस्कन लागे, र धेरै जना पक्षाधातका रोगीहरू र लङ्गडाहरू पनि निको पारिए । यसरी त्यस सहरमा ज्यादै आनन्द भयो (प्रेरित ८:६-८) ।”

असल सन्देशले ठूलो आनन्द ल्याउँदछ । जसरी शास्त्रले भनेको छ, “शान्तिको सुसमाचार प्रचार गर्ने तथा आनन्दको खबर ल्याउने व्यक्तिका पाउहरू कति सुन्दर !” यदि तपाईं प्रचारक हुनुहुन्छ र कुनै मान्छेसमक्ष पुग्नुभयो भने उसको लागि त्यो खुसीको क्षण भयो किनकि

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

तपाईंले अनन्त गन्तव्यको बारेमा असल खबर त्यस व्यक्तिको जीवनमा ल्याउनुहुन्छ । उनीहरूलाई प्रेम गर्ने, क्षमा दिने तथा चडाइ गर्ने परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरा तपाईंले तिनीहरूमाझ सुनाउनुहुनेछ । अहो ! त्यो कतिको खुसीयाली दिन हुनेछ, होला जब प्रचारक सहरमा आइरहेको छ, भन्ने थाहा पाइन्छ ।

मण्डलीको मानिसहरूलाईसमेत यस किसिमको सेवकाइ आवश्यक पर्दछ । कहिलेकहाँ परमेश्वरका मानिसहरूलाई सिकाउँदा सिकाउदै र चेलापनामा हुक्काउँदा हुक्काउदै हामी थाक्छौं । इसाई जीवन कसरी जिउनुपर्दछ, भन्ने बारेमा पनि बताइरहेका हुन्छौं । तर उनीहरूलाई कसैले असल सन्देशमात्र प्रचार गर्न आवश्यक हुन्छ । त्यसलाई पुनः सुनेर ताजा हुँदै सत्यतामा आनन्दले ढल्किएर सुसमाचारको फाइदाहरूलाई पुनः एक पटक समझना गर्नुभन्दा ठूलो रमणीय कुरो के कुनै अरू होला र ? वास्तवमा भन्नुपर्दा, हामीले अघि नै चर्चा गरेभैं, ती पाँचै किसिमका सेवकाइका वरदानहरू हामीलाई दिइएका छन् ता कि सन्तहरू सिद्ध हुँदै खीष्टको देह निर्माण गर्ने कार्यमा सकिय भएर रहन सक्नूँ । तसर्थ मण्डलीभित्र तथा बाहिर दुवै क्षेत्रमा प्रचारको वरदानको खाँचो छ । एउटा प्रचारकको काम भनेको प्रचार गर्ने काममा मानिसहरूलाई प्रेरणा दिनु, उत्साह दिनु, तालिम दिनु तथा प्रचारकको नमूना प्रस्तुत गर्नु हो ता कि खीष्टको सम्पूर्ण देह संसारमा हराएका आत्माहरूको खोजी गर्ने कार्यमा उचित प्रकारले एउटै धारमा रहन सक्नूँ ।

जब फिलिप सामरियामा आएका थिए, तब मानिसहरूले उनको कुरालाई कसरी सुनेका थिए त भन्ने कुरालाई ध्यान दिनुहोस् । “उनले गरेका अचम्मको कामहरूलाई हेँ उनलाई सुने ।” परमेश्वरले आफ्नो वचनलाई अचम्मका चिन्हहरूका साथ सुदृढ पानुहुन्छ, भन्ने शास्त्रले बताएको छ । बौरिउठनुभएको मुक्तिदाताको असल सन्देशलाई प्रचार गर्दै जब हामी अघि बढ्छौं, तब येशूले आफू जीवित परमेश्वर भएको कुरा प्रदर्शन गर्दै हामीमा काम गर्नुहुन्छ । यी अचम्मका कामहरू तथा चिन्हहरू भनेका प्रचारकलाई परमेश्वरले दिनुभएको आत्मिक औजाहरू हुन् । अनि यिनै कुराहरूका सहायताले ऊ सुसमाचार नपुगेको तथा मुक्ति नपाएका मानिसहरूसमक्ष जान सक्दछ ।

सामरियामा फिलिपले आफ्नो अभियानलाई थालनी गरिसकेपछि, यस्तश्लेमबाट प्रेरितहरू आए र मानिसहरूलाई थप सेवा प्रदान गरे, “सामरियाका मानिसहरूले परमेश्वरको वचन ग्रहण गरे भन्ने सुनेर यस्तश्लेममा रहेका प्रेरितहरूले पत्रुस र यूहन्नालाई तिनीहरूकहाँ पठाए । उनीहरू त्यहाँ आएर तिनीहरूले पवित्र आत्मा पाउन् भनेर तिनीहरूका निम्ति प्रार्थना गरे । किनकि त्यतिज्जेलसम्म तिनीहरूमध्ये कुनैमाथि पनि उहाँ आउनुभएको थिएन । तिनीहरूको बप्तिस्मा प्रभु येशूको नाउँगामात्र भएको थियो । तब उनीहरूले आफ्ना हात तिनीहरूमाथि राखे, र तिनीहरूले पवित्र आत्मा पाए (प्रेरित ८:१४-१७) ।”

त्यसरी फिलिपले खीष्टको सन्देशलाई प्रचार गरे । उनले अचम्मलागदो कामहरू गरेका थिए भने दुष्टात्माहरूलाई निकाल्ने काम पनि गरेका थिए । उनले धेरै मानिसहरूलाई बप्तिस्मा दिएका थिए, तरै पनि प्रेरितहरू आए र ती मानिसहरूलाई थप सेवा प्रदान गरे ता कि उनीहरूले पवित्र आत्माको बप्तिस्मा पाउन सकून् ।

पवित्र आत्माको बप्तिस्माको सम्बन्धमा शिक्षा दिनको लागि फिलिपले विशेष वरदान पाएका थिएनन् भन्ने कुरा यहाँ स्पष्ट हुन्छ । अथवा, पवित्र आत्माको बप्तिस्माको लागि प्रार्थना गर्ने कुरामा उनले विशेष प्रकारले वरदान पाएका व्यक्ति थिएनन् । उनी आफै पवित्र आत्माको बप्तिस्मा पाएका व्यक्ति थिए भन्ने कुरामा कुनै शंका छैन किनकि अचम्मका कामहरू तथा चिन्हहरू रूपी उनको सेवकाइमा त्यो स्पष्ट देखिन्थ्यो । तरै पनि पवित्र आत्माको बप्तिस्मा सम्बन्धी सेवकाइ गर्ने कुरामा उनी विशेष प्रकारले वरदान पाएका व्यक्ति थिएनन् ।

एउटा प्रचारकमा बिमारीहरूलाई निको पार्ने वरदान त छ तर पवित्र आत्माको बप्तिस्मासम्बन्धी सेवकाइ गर्ने वरदान त छैन भनेर सुन्दा हामी अचम्मले चकित हुँदै आफैलाई कुनै ऐउटै मात्र क्षेत्रमा सीमित पारेर राख्ने खतरामा हुन सकौला । तर धेरै यस्ता प्रचारकहरूले पवित्र आत्माको वरदान सम्बन्धी सेवकाइ गरेको पनि हामी देख्न सक्छौ । तसर्थ यस सन्दर्भमा हाम्रो लागि बाइबलमा उल्लेख गरेको विवरणबाट नै हामीले सत्यताहरूलाई निकाल्न सक्यौ भने सायद धेरै राम्रो हुनेछ । जस्तै सबै सेवकहरूले सबै किसिमका वरदानहरू

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

पाएका हुन्छन् भन्ने जरुरी छैन । त्यसैकारणले त हामीलाई एक-अर्काको खाँचो परेको । एकल मान्छेको प्रदर्शनीभन्दा सामूहिक प्रयासले नै सेवकाइ गर्नु आवश्यक छ ।

सामरियामा फिलिपले भव्य सुसमाचारीय कुसेड गरेका थिए र धेरै मानिसहरू खीष्टमा आएका थिए । उनले आफूले गरेको सेवकाइको परिश्रमको फल तथा प्रशंसालाई बढ़ाव्दै उनी त्यही नै आनन्दले बस्न सक्दथे । तर परमेश्वरको योजना अकै थियो । त्यसपछि प्रभुका एउटा दूतले फिलिपलाई भने “उठेर दक्षिणतिर यस्तलेमबाट गाजातर्फ जाने बाटोमा जाऊ । त्यहाँ मरुभूमिको बाटो छ ।” अनि फिलिप उठेर गए र एक जना इथियोपियाली नपुंसकलाई भेटे, जो इथियोपिया देशकी महारानी कन्दाकीका ठूला पदाधिकारी र समस्त सम्पत्तिका कोषध्यक्ष थिए । उनी यस्तलेममा आराधना गर्न गएका थिए । उनी फर्किरहेका थिए, र आफ्नो रथमा बसी यशैया अगमवक्ताको पुस्तक पढिरहेका थिए (प्रेरित ८:२६-२८) ।

तसर्थ इथियोपियाली नपुंसकलाई सेवा गर्नको निमित्त, उनले सामरियातिर भएको भव्य तथा महान् सेवकाइलाई छोडेर मरुभूमितिर आए । एउटैमात्र उदाहरणबाट निष्कर्षलाई निकाल्नु हुँदैन भन्ने कुरा पुनः एक पटक यहाँ हामीले ध्यान दिनुपर्ने हुन्छ । प्रचारक भनेको प्रायः “अघि बढ्ने कममा” रहेको हुन्छ । उनीहरूका बोलावट भनेको प्रायः सुसमाचार सुन्न आवश्यक भएका मानिसहरूकहाँ जानु र सुसमाचार सुनाउनु तथा फसल पाकेको ठाउँमा गएर त्यसलाई सङ्कलन गर्नु हुन्छ । अनि प्रायः जसो प्रचारकको सेवकाइ भनेको एउटा पास्टरको भै एउटै ठाउँमा रहेर गर्ने सेवकाइ होइन । परमेश्वरद्वारा नै तिनीहरूका सेवकाइलाई निर्धारित तथा नियुक्त गरिएको हुन्छ । तसर्थ उसले भीडहरूका माझमा प्रचार गरेको होस् वा नपुंसकजस्तो एउटै व्यक्तिको लागि, उसको प्रमुख मिसन भनेको सुसमाचारलाई लिएर हिँड्नु हो । (यो पुस्तकमा मैले सम्पादकीय हैसियतले सर्वनाम “ऊ” भन्ने प्रयोग गरेको छु । परमेश्वरलाई धन्यवाद होस् कि स्त्री प्रचारकहरू पनि उहाँले दिनुभएको छ ।)

आउनुहोस् हामी फिलिपले कसरी इथियोपियाली नपुंसकलाई

भेट गर्दछन्, हेरौं । “तब पवित्र आत्माले फिलिपलाई भन्नुभयो, “जाऊ र त्यस रथको साथ लाग ।” फिलिप तिनीकहाँ दौडेर गए, र तिनलाई यशैया अगमवक्ताको पुस्तक पढिरहेको सुनेर उनले सोधे, “तपाईंले पढिरहनुभएको कुरा बुझ्नुहुन्छ ?” तब तिनले भने “कसैले नबताईकन म करी बुझ्न सक्छु र ?” अनि तिनले फिलिपलाई रथमा चढी तिनको साथमा बस्ने अनुरोध गरे । अब तिनले पढिरहेका धर्मशास्त्रको खण्ड यो थियो, “जसरी भेडा काटिनलाई लगिन्छ, वा थुमा ऊन कत्रनेको सामु चूप रहन्छ, त्यसरी नै उसले आफ्नो मुख खोलेन । उसको अपमानित अवस्थामा उसलाई न्याय मिलेन । उसको पुस्ताको बयान कसले गर्ने ? किनभने उसको जीवन पृथ्वीबाट हरण भयो ।” तब ती नपुंसकले फिलिपलाई भने “कृपा गरी भन्नुहोस्, अगमवक्ताले यो कसको विषयमा भनेका हुन्, उनले आफ्नै विषयमा कि अरू कसैको विषयमा ?” तब फिलिपले आफ्नो मुख खोलेर धर्मशास्त्रको यसै खण्डबाट तिनलाई येशूको सुसमाचार सुनाए (प्रेरित ८:२९-३५) ।

यहाँ पनि पुनः एक पटक फिलिपको सन्देश भनेको येशू भएको हामी देख्छौं । नपुंसकले यशैयाको पुस्तक पढिरहेका थिए र फिलिपले त्यही नै खण्डबाट येशूको बारेमा प्रचार गरे । चाहे जुनसुकै ठाउँबाट सुरु गरेको किन नहोस्, एउटा प्रचारकको सन्देश भनेको खीष्ट तथा उहाँको क्रूसिकरण नै हो र त्यही नै ऊ आएको हुन्छ ।

यो प्रचारकहरूको समय हो

यो प्रचारकहरूको समय हो भन्ने कुरा थोरैलेमात्र महसुस गरे तापनि वास्तवमा त्यही नै सत्य हो । प्रचारकको सेवकाइ प्रबल प्रकारले सञ्चालन भएको मण्डलीलाई हिजोआज थोरैमात्र देखिन्छ । अनि मण्डलीहरूले पनि यो वरदानको सम्बन्धमा त्यति रुचि राखेको देखिन्दैन । तर सुसमाचार प्रचारको वरदानलाई अङ्गाल्ने समय भनेको अहिले नै हो । यो वरदान महान् आज्ञासँग एकदमै मिल्दोजुल्दो रहेको छ । अनि यी अन्तिम दिनहरूमा यस पृथ्वीमा परमेश्वरको अभियानलाई पूरा गर्ने हो भने यो वरदानलाई हामीले अङ्गाल्नुपर्ने हुन्छ । यसलाई आज हामीले जोड दिनुपर्ने हुन्छ । यसलाई हामीले प्रयोग गर्नुपर्ने हुन्छ । सेवकाइको सबै वरदानहरूलाई परिचालन नगरेसम्म परमेश्वरको

उद्देश्यहरू पूर्ण प्रकारले पूरा हुने छैनन् ।

हालसालकै वर्षहरूमा हामीले प्रेरित तथा अगमवत्ताहरूका सेवकाइलाई पुनर्स्थापित गरेको हामी देख्छौं । तर तस्वीरलाई पूरा गर्ने भने हामीले परमेश्वरद्वारा बोलाइएको प्रचारकहरूको सेवकाइलाई पनि पुनर्स्थापित गर्नुपर्ने हुन्छ । इतिहासको चरमविन्दुलाई पूरा गर्नको लागि प्रत्येक वरदानले आ-आफ्नो भूमिकालाई निभाउनुपर्ने हुन्छ । प्रभु येशू खीष्ट फर्किनुभन्दा पहिले, सेवकाइका यी पाँचौओटा वरदानहरूलाई पुनर्स्थापित गर्नुपर्दछ भने खीष्टको देह मण्डलीमा ती दिनुपर्ने हुन्छ । हाम्रा मण्डलीहरू तथा बाइबल स्कूलहरूमा प्रचारकको वरदानलगायत सेवकाइका यी वरदानहरूलाई हामीले हुर्काउने तथा मजबुत पार्ने काम गर्नुपर्दछ । यदि हराएको आत्माहरूसमक्ष पुग्ने तथा प्रचारकको सेवकाइ गर्ने जल्दोबल्दो उत्कट इच्छा छ भने त्यो चाहना वा इच्छालाई हामीले उत्साह दिई हुर्काउने गर्नुपर्दछ ।

प्रचारक तथा स्थानीय मण्डली

हराएका आत्माहरूसमक्ष पुग्ने सुसमाचार प्रचारकको सेवकाइलाई स्थानीय मण्डलीहरूको सेवकाइसँग जोड्नु हुदैन भनी कतिपय मानिसहरूले भन्ने गर्दछन् । त्यसरी त्यस्ता प्रचारकहरूले हराएका आत्माको खोजीको क्रममा, बाटोहरूतिर नै आफ्नो जीवन निर्वाह गर्नुपर्दछ भनी ठान्ने गर्दछन् । तरै पनि यदि एफिसी ४ लाई हेर्ने हो भने प्रचारक भनेको खीष्टको देहलाई परिपक्वतामा हुर्काउनको लागि मण्डलीलाई दिइएको स्पष्ट देखिन्छ । तसर्थ प्रभावकारी सेवकाइको लागि, सबै वरदानहरू भनेको येशू खीष्टको दृश्य मण्डलीमा एक-अर्कासँग सम्बन्धित हुनुपर्ने छ । फसललाई भित्र ल्याउन तथा सुसमाचारीय काममा परमेश्वरको मानिसहरूलाई प्रेरणासाथ तालिम दिनको लागि, एउटा प्रचारकले स्थानीय मण्डलीसँग मिलेर नै एकसाथ काम गर्नुपर्ने हुन्छ ।

खीष्टको देहमा परमेश्वरको सन्देश दिनको लागि एउटा प्रचारकसँग पनि त्यो अभिषेक रहेको हुन्छ । मण्डलीले आफ्नो मिसनलाई पूरा गर्दै आफ्नो गन्तव्यलाई हासिल गर्नको लागि, एउटा

प्रचारकको उत्कट इच्छा, वरदानहरू तथा सन्देशलाई मण्डलीमा उसले दिनुपर्ने हुन्छ । खीष्टको देहलाई निर्माण गर्दै सन्तहरूलाई सुसज्जित पार्नको लागि, बाँकी रहेका वरदानहरूभैं प्रचारकको सेवकाइलाई पनि मण्डलीमा खन्याउनुपर्ने हुन्छ ।

जब प्रचारक सहरमा आउँछ, तब त्यो फसल कट्नीको समय हुन्छ । त्यसबेला सबै रोकिएर रहेका बन्धनहरूलाई फुकाउदै जतिसक्दो आत्माहरूलाई तानेर मण्डलीमा ल्याउनुपर्ने हुन्छ । प्रचारकसँग त्यो सन्देश रहेको हुन्छ जुन मण्डलीमा भएका सदस्यहरूका साथीहरू, छिमेकीहरू तथा आफन्तहरूले सुन्न आवश्यक छ । खीष्टको देहले आफू वरिपरि भएका तथा आफूले चिनजान गरेका मानिसहरूलाई निम्तो दिने समय त्यो हो । अनि आफ्नो समुदायमा भएका मानिसहरू सबैलाई सुसमाचार सुनाउनको लागि सबैले नै भरमगदूर प्रयास गर्नुपर्दछ । अर्थात् त्यो कार्यक्रमलाई प्रबद्धन गर्नुपर्दछ । अनि जब प्रचारक सहरमा आउदै गरेको हुन्छ, तब विश्वासीहरूचाहिँ हराएको आत्माको लागि विलाप गर्दै प्रार्थनामा रहनुपर्ने हुन्छ । अनि सुसमाचार आएर सुनोस् भन्नको लागि उनीहरूले सम्भव भएसम्म सबै मानिसहरूलाई निम्तो दिन सक्नुपर्दछ । अनावश्यक कार्यक्रमहरूलाई रद् गर्दै त्यतिबेला मण्डलीको सबै विभाग तथा मानिसहरू सुसमाचार प्रचारको काममा केन्द्रित हुनुपर्दछ । खीष्टको निम्ति समुदायलाई नै प्रभाव पार्नको लागि, सबै जना प्रचारकसँग एक्येबद्धतामा रहनुपर्ने हुन्छ ।

मण्डलीभन्दा बाहिर रहेका मानिसहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि प्रचारकलाई प्रयोग गर्नुहोस् । जब ऊ तपाईंको सहरमा आएको हुन्छ, त्यतिबेला तपाईंले जतिसक्दो धेरै भन्दा धेरै ठाउँमा उसलाई लिएर सुसमाचार प्रचार गर्न जानुहोस् । जस्तै: जेलमा, अस्पतालमा, बन्दी अवस्थामा रहेका ठाउँहरूमा तथा मानिसहरूका भीडहरू हुने कुनै पनि ठाउँहरूमा । अनि सम्भव भएमा, समुदायमा रहेका अन्य मण्डलीहरूका साथ मिलेर कुसेडको आयोजना गर्नुहोस् । परमेश्वरबाट टाढा गएका तथा हराएका आत्मालाई परमेश्वरको घरमा फर्काएर ल्याउने सामुदायिक प्रयत्न त्यसलाई बनाउनुहोस् ।

प्रचारकको सेवकाइले मण्डलीमा जागृति ल्याउनको लागि

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

मद्दत मिल्न सक्नेछ । प्रचारकहरूले प्रचार गर्ने मुक्तिसम्बन्धी प्रमुख विषयवस्तुहरू जस्तैः विश्वास, पश्चात्ताप, पुनर्मिलन, चडगाइ आदि जस्ता कुराहरू हिजोआजका मण्डलीहरूमा अत्याधिक खाँचो छन् । सुसमाचारको औषधिलाई च्यापेर धेरै निरुत्साहित सन्ताहरूले छोटो मीठो रामो तारो हान्न सक्नेछन् । एउटा पास्टरको सेवकाइमा प्रचारकको सेवकाइले शक्तिशाली तथा बहुमूल्य पूरकको काम गर्न सक्दछ । अनि आफ्ना वरिपरि भएका मानिसहरूसमक्ष परमेश्वरको सन्देशलाई पोखाउनको निमित्त एउटा उत्साहबर्द्धक मार्ग बन्न सक्नेछ । भुण्डमा जोश तथा जीवन खन्याउने परमेश्वरको अभिषिक्त प्रचारकलाई ल्याउनु भनेको एउटा महत्वपूर्ण कुरो हो । यस पृथ्वीमा परमेश्वरको इच्छालाई पूरा गर्नको लागि, विभिन्न किसिमका सेवकाइ वरदानहरूले एक-अर्कालाई परिपूर्ण पारोस् भन्ने परमेश्वरको अभिप्रेरणा हो ।

महान् आज्ञालाई पूरा गर्नको लागि स्थानीय मण्डली तथा प्रचारकले एकसाथ काम गर्न सक्ने केही तरिकाहरू निम्नअनुसार छन् । जस्तैः

मण्डलीले सुसमाचारीय भेलाहरू आयोजना गर्न सक्नेछ । प्राथमिकतौरमा अधिकांश मण्डलीको सन्देशहरू भनेका विश्वासीहरूको आत्मिक उन्नतिको लागि हुने गर्दछन् । हराएका आत्माहरूसमक्ष पुग्ने तथा परमेश्वरसँगको सङ्घर्तिलाई पुनर्स्थापित गर्ने उद्देश्यसाथ स्थानीय मण्डलीले विशेष भेला गराएर प्रचारकहरूलाई बोलाउन सक्नेछन् । त्यो मण्डली भेला हुने सामान्य ठाउँमा नै भेटघाट हुने किसिमको मण्डली कुसेड वा सबैलाई पायक पर्ने स्थानमा भेला हुने कुसेड वा कुनै निश्चित क्षेत्रमा भएको मण्डलीहरू सबै मिलेर एकसाथ सहकार्य गरी आयोजना गरेको कुसेड पनि हुन सक्छ । स्थानीय मण्डलीले आफ्नो छोरी वा उपमण्डलीलाई स्थापना गर्न चाहेको नजीकैको समुदायमा सुसमाचार लिएर जाने विशेष कार्यक्रमको रूपमा मण्डलीको आफै खर्चमा पनि त्यसलाई आयोजना गर्न सक्छ । अनि जेलमा, कारागारमा तथा अस्पतालहरूमा राखिने विशेष प्रकारको सेवकाइ पनि त्यो हुन सक्छ । सृजनात्मक अवधारणाहरूलाई दिइयोस् भन्ने प्रार्थनाद्वारा परमेश्वरको मार्गानिर्देशनलाई खोज्दै स्थानीय मण्डली तथा प्रचारकले एकसाथ नयाँ आत्माहरूलाई मण्डलीमा ल्याउने प्रयास गर्दै खीष्टको

देह निर्माण गर्ने काम पनि त्यो हुन सक्छ ।

प्रचारकले मण्डलीलाई प्रेरणा दिने तथा उत्साह दिने काम गर्न सक्छ ।

संसारलाई जिल्को लागि परमेश्वरको महान् कार्यमा सबै जना संलग्न हुनुहोस् भन्ने सन्देशसाथ, गवाहीहरू बाँडेर मिसनको प्रतिवेदनहरू बाँडेर तथा आफ्नो बोझलाई बाँडेर पनि प्रचारकले उत्साह एवम प्रेरणा दिन सक्छ । आत्माहरू जित्ने सन्दर्भमा जसरी एउटा प्रचारकले आफ्नो अनुभवहरू, अचम्मका कामहरू तथा परिवर्तन भएका जीवनको बारेमा बाँडूचूँड गर्दछ, तब परमेश्वरको पहिलो नम्बरमा पर्ने सुसमाचार प्रचार गर्ने काम कतिको महत्वपूर्ण तथा गर्न आतुरी भएको काम रहेछ भन्ने कुरामा मानिसहरूलाई ताजा पार्ने तथा जगाउने काम पनि गर्न सक्छ ।

प्रचारकले भुण्डलाई तालिम दिन सक्छ । सुसमाचार घोषणा गर्ने, गवाही बन्ने तथा सुसमाचार नपुगेको ठाउँमा सुसमाचार पुऱ्याउँदाको अनुभव तथा आफ्नो व्यक्तिगत बाइबल अध्ययनबाट सिकेका कुरालाई प्रचारकले विशेष कक्षाहरू लिएर सम्मेलनहरूको आयोजना गरेर सिकाउन सक्छ । अरूलाई तालिम दिएर आफ्नो सेवकाइलाई गुणात्मक प्रकारले विस्तार गर्ने दर्शन परमेश्वरले प्रचारकहरूलाई प्रायः दिइरहनुहुन्छ । उदाहरणको लागि, बिल्ली ग्राहमले “क्रिश्चियन लाईफ एण्ड विटनेस” कोर्शलाई आफ्नो क्रुसेडका साथमा प्रयोग गर्ने गर्दछन् । उनको क्रुसेडले भन्दा पनि उक्त कोर्शका कक्षाहरूले गर्दा धैरै फल फलाएको कुरा कतिपय मानिसहरू भन्ने गरेका छन् ।

दिने र लिने काममा पनि स्थानीय मण्डलीले प्रचारकसँग एक्येबद्धता देखाउन सक्छ । स्थानीय मण्डलीको मिसनअन्तर्गत सुसमाचार प्रचारको कामलाई निरन्तरता दिनको लागि प्रार्थनामा, आर्थिक सहयोगमा, भित्रतामा तथा पारस्पारिक उत्साहमा सहायता गर्न सकिन्छ । सुसमाचार प्रचारको काम निरन्तर अघि बढिरहोस् भन्ने हृदयको कामनाअनुसार छरेको बीउले स्थानीय मण्डलीमा प्रशस्त फल फल्ने तथा गुणात्मक प्रकारले मण्डली वृद्धि हुने कुराको अपेक्षा गर्न सकिन्छ । अनि यसले साँच्ची नै प्रचारकलाई आफ्नो

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

सेवकाइको निम्ति आवश्यक पर्ने कुराको चिन त नगरी मण्डलीहरू तथा व्यक्तिहरूसँगको साभेदारितामा आफ्नो दर्शनमा केन्द्रित हुनको लागि ठूलो मदत मिल्नेछ । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, सुसमाचार नपुगेको ठाउँमा सुसमाचार पुऱ्याउने कार्यमा केन्द्रित हुन सहायता गर्नेछ । यात्रा गर्दै ठाउँ ठाउँमा पुगेर सुसमाचार प्रचार गर्ने प्रचारकहरूलाई एउटा मिसेनरीलाई भैं नै सहायता गर्नुपर्दछ भन्ने दर्शनलाई आजका धेरै मण्डलीहरूले देख्न थालिसकेका छन् ।

यी अन्त्यका समयहरूमा, सुसमाचार प्रचारकको सेवकाइलाई मण्डलीमा पुनः पूर्ण प्रकारले पुनर्स्थापित गर्न आवश्यक छ र त्यो गरिनेछ । येशूले भन्नुभयो, “अनि राज्यको यो सुसमाचार सारा संसार मा सबै जातिहरूका लागि गवाहीको निम्ति प्रचार गरिनेछ, त्यसपछि, अन्त्य आउनेछ (मत्ती २४:१४) ।” अनि यो अगमवाणी पूरा हुवाईमा प्रचारको सेवकाइले ठूलो तथा प्रमुख भूमिका निभाउनेछ । तसर्थ त्यसको निम्ति प्रचारक आफै नै सुसमाचार नपुगेको ठाउँमा प्रत्यक्ष गएर सेवा गर्न सक्नेछ भन्ने त्यसरी नै उसले सुसमाचार लिएर जाने काममा अरूलाई पनि प्रेरणा तथा तालिम दिन सक्नेछ । उहाँलाई नचिनेका तथा उहाँको बारेमा सुन्न नपाएका मानिसहरूसमक्ष सुसमाचार लिएर जाने उत्कट जोशलाई हाम्रो प्रभुले हामी सबैका हृदयमा ज्वलन्त पारिरहनुभएको छ ।

प्यारै परमेश्वर पिता सुसमाचार प्रचारकको वरदान लगायत तपाईंले आफ्नो मण्डलीलाई दिनुप्रायको सबै सेवकाङ्ग वरदानहरूका लागि धन्यवाद । अनि यी नै सेवकाङ्ग वरदानहरूका सहायताका साथ तपाईंको मण्डलीलाई परिपक्व विश्वासमा बलियो विश्वसनीय गवाही बन्दै विकास हुनमा तपाईंको योजनामा सहकार्यता जनाउनको लागि मलाई सहायता गर्नुहोस् । यैशूको सुसमाचारलाई लिएर यस संसारमा पुञ्चको निम्ति मलाई तपाईंको प्रचारकराँहौं सहकार्य गर्न सहायता गर्नुहोस् । यैशू प्रभुको नाउँमा आमैन ।

अध्याय १०

तेरो पैसा त्यहाँ राख जहाँ तेरो मुख छ

“किनकि जहाँ तिम्रो धन हुन्छ, त्यहाँ तिम्रो मन पनि हुन्छ (मत्ती ६:२१)।”

कुनै व्यक्ति, परिवार, व्यवसाय वा संस्थालाई साँच्ची नै सबैभन्दा महत्वपूर्ण कुरा के लागदछ भन्ने कुरा तपाईंले पत्तो लगाउन चाहनुहुन्छ भने उनीहरूका खर्च गर्ने ढाँचालाई हेरेर तपाईंले त्यो पत्तो लगाउन सक्नुहुनेछ ।

उदाहरणको लागि, यदि एउटा व्यक्तिले मासिक २,५०,००० रुपैयाँ आफ्नो खेलप्रतिको शोखमा खर्च गर्दछ भने उक्त खेल भनेको उसको जीवनको सबैभन्दा प्राथमिक महत्वको कुरो रहेछ भन्ने कुरा स्पष्ट हुन्छ । यदि एउटा व्यक्तिले ३० प्रतिशत रकम अवकाशको समयमा खर्च गर्नको लागि जम्मा गरेर राख्दछ भने आर्थिक सुरक्षा भनेको उसको जीवनको लागि सबैभन्दा महत्वपूर्ण प्राथमिकता भएको तपाईंले देख्नुहुनेछ ।

त्यसरी नै व्यापारिक जगतमा पनि हामी कम्पनीको धड्कन तथा उद्देश्यलाई उनीहरूले आफ्ना पैसालाई कुन क्षेत्रमा खर्च गरेका छन् त्यसबाट थाहा पाउन सकिन्छ । उदाहरणको लागि यदि कम्पनीको बजेटको ठूलो रकमलाई विज्ञापनमा खर्च गरेको छ भने उक्त कम्पनीको लागि त्यसको छावि चाहिँ सबैभन्दा प्राथमिकताको कुरा भएको तपाईंले सजिलैसँग देख्न सक्नुहुनेछ । हामीले हाम्रो रुपैयाँ पैसालाई जुन ठाउँमा खर्च गरेका छौं, सायद त्यसैबाट हाम्रो हृदयहरू स्पष्टसँग

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

भलिक्न्छ होला ।

मेरो स्थानीय मण्डलीमा दशांश दिने सम्बन्धमा एक दिन म परमेश्वरसँग कुराकानी गरिरहेको थिएँ । परमेश्वरको आत्माले मसँग यसरी बोल्नुभयो, “तेरो पैसा त्यहाँ राख जहाँ तेरो मुख छ ।” मैले के गर्नुपर्ने थियो त भन्ने कुरा तुरुन्तै मलाई अवगत भयो । अनि स्थानीय मण्डलीमा नै त्यो दिनुपर्दछ भनी पूर्ण रूपले म विश्वस्त भएँ । यस पृथ्वीमा परमेश्वरको काम तथा उहाँको योजनालाई कार्यान्वयन गराउने प्रमुख ठाउँ जहाँ परमेश्वरको हृदय रहेको छ, त्यो अन्यत्र कतै नभई परमेश्वरको स्थानीय मण्डलीमा नै हो भन्ने कुरा मैले विश्वास गरेँ । मानिसहरूको सेवा गर्ने क्रममा, म उनीहरूलाई यसरी भन्ने गर्दछु, “बाइबल प्रचार गर्ने स्थानीय मण्डलीमा संलग्न हुनुहोस् ।” त्यसैले “तेरो पैसा त्यहाँ राख जहाँ तेरो मुख छ,” भनी परमेश्वरले मलाई बताउनुहुँदा उहाँले के भन्न चाहनुभएको थियो भनी मैले बुझेको थिएँ । मेरो दशांश भनेको स्थानीय मण्डलीको हो ।

त्यसरी नै सुसमाचार प्रचार पनि उत्तिकै महत्वपूर्ण छ भनी धेरैले भन्ने गर्दछन् । हराएको आत्मालाई खोज्नु भनेको परमेश्वरको सबैभन्दा प्राथमिक काम हो भन्ने मलाई लाग्छ । तरै पनि हाम्रो दिने कार्यमा सधै नै त्यो निश्चयता प्रतिविम्ब भएको पाउदैनौं । परमेश्वरले भन्नुहुन्छ, “तेरो पैसा त्यहाँ राख जहाँ तेरो मुख छ ।” यदि सुसमाचार प्रचारमा विश्वास राख्नुहुन्छ भने त्यसमा लगानी गर्ने गर्नुहोस् ।

अनि स्थानीय मण्डलीहरूको लागि पनि त्यो कुरा सत्य हुन्छ । स्वदेशी तथा विदेशी मिसन्स्परिसमा आजको मण्डलीहरूले लगानी गर्नुपर्दछ । अनि भौतिक तथा स्वभाविक आवश्यकताहरूलाई परिपूर्ति गर्ने कुराहरूमामात्र नभई, सुसमाचार प्रचार तथा चेलापनजस्ता क्रियाकलापहरूमा उनीहरूले लगानी गरिरहेका छन् भन्ने निश्चित गर्नुपर्दछ । “संसारभरि नै जाओ र सुसमाचार प्रचार गर” भन्ने महान् आज्ञासाथ येशूले यस पृथ्वीलाई छोडेर जानुभयो भने हामीले मानिसहरूका भौतिक आवश्यकताहरूलाई मात्र परिपूर्ति गर्ने हिसाबले हाम्रा सबै स्रोतहरूलाई कदापि पनि खर्च गर्नुहुने छैन । अवश्य नै मानिसहरूका आवश्यकतालाई परिपूर्ति गर्नुहोस् तर सुसमाचार दिन

नभुल्नु होला किनकि सुसमाचारलेमात्र मानिसहरूका जीवनलाई परिवर्तन गर्न सक्छ र अनन्ततासम्म पुऱ्याउन सक्छ ।

हराएका आत्माहरूसमक्ष सुसमाचार लिएर जाने तथा सन्देश नसुनेका मानिसहरूलाई सन्देश सुनाउने सन्दर्भमा कुराकानी गर्ने हो भने अमेरिकामा भएका लगभग सबै मण्डलीहरूको प्राथमिकता जे हुनुपर्ने हो, त्यो भइरहेको छैन । उदाहरणको लागि, विश्व मिसन्स अन्तर्गत धेरैजसो आर्थिक सहयोगहरू ती देशहरूमा गढ़रहेका छन् जहाँ अधिकांश क्षेत्रहरूमा सुसमाचार सुनाउने काम भइसकेको छ । विश्व सुसमाचार अनुसन्धान केन्द्रका अनुसार ९१% इसाई सुसमाचार अभियान तथा सुसमाचार प्रचार प्रयत्न केन्द्रहरूले गैरिसाईहरूलाई लक्षित गरिरहेका छैनन् । तर अधिबाटै सुसमाचार पुऱ्याउने काम भइसकेका राष्ट्रहरू, सहरहरू, मानिसहरू, जातिहरू, परिस्थितिहरू तथा अन्य इसाईहरूलाई लक्षित गर्दछन् । यी क्षेत्रहरूमा सेवकाइलाई निरन्तरता दिनुपैदैन भनेर भन्न खोजिएको होइन तर सुसमाचार नपुगेको राष्ट्रहरू यसको चपेटोमा परेर नराम्रोसँग हेलचेक्राईको शिकार भइरहेका छन् भनेर भन्न खोजिएको हो । त्यसैकारणले हाम्रो दिने कार्यको प्राथमिकतालाई पुनःसंशोधन गर्न आवश्यक भएको छ । ओस्वाल्ड चेम्बरले यसरी भने “येशू खीष्टलाई मुक्तिदाता भनेर नचिनेको व्यक्ति भएसम्म, उसलाई सुसमाचार पुऱ्याउने जिम्माको ऋणी म भएको हुनेछु ।”

९९ ओटा भेडाहरूलाई छोडेर एउटैमात्र भेडाको खोजी गर्दै हिँड्ने गोठालोको बारेमा येशूले बताउनुभयो । “तिमीहरूमध्ये कुन मानिस होला, जसको एक सय भेडामध्ये एउटा हराउँदा उनान्सयलाई वनमै छोडेर हराएको भेडा नपाउँजेल त्यसको खोजी गर्दैन ? हराएको भेडा भेट्टाएपछि रमाउँदै त्यसलाई आफ्नो काँधमा राख्छ, र घरमा आएर उसले आफ्ना मित्रहरू र छिमेकीहरूलाई बोलाउँछ, र तिनीहरूलाई भन्छ, ‘मसँग रमाओ, किनभने मैले आफ्नो हराएको भेडा पाएको छु । ‘म तिमीहरूलाई भन्दछु, यसरी पश्चात्ताप गर्नुनपर्ने उनान्सय धार्मिक जनहरूका लागि भन्दा पश्चात्ताप गर्ने एक जना पापीको लागि स्वर्गमा अङ्ग बढी आनन्द हुनेछ (लूका १५:४-७) ।”

पश्चात्ताप गर्न आवश्यक नभएको ९९ सँग भन्दा, पश्चात्ताप

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

गर्ने एउटै पापीसँग स्वर्गमा रमाहट हुनेछ भन्ने कुरा थाहा हुँदाहुँदै पनि, प्रायः हामी त्यस एक जना व्यक्तिको खोजीमा भन्दा १९ को हेरचाहमा नै हाम्रो सबै स्रोतहरूलाई खर्च गर्ने गर्दछौं । अर्थात्, थोरैमात्र हराएको आत्माको खोजीमा लगानी गछौं । यदि सुसमाचार प्रचार भनेको परमेश्वरको सबैभन्दा महत्वपूर्ण पहिलो प्राथमिकताको काम हो भने हाम्रो आर्थिक स्तर तथा आयआर्जनको प्रतिष्ठा जस्तोसुकै भए तापनि हामी प्रत्येकले हाम्रो सम्पत्तिलाई कतातिर लगाइरहेका छौं, सो ध्यान दिनुपर्ने हुन्छ । के हामीले दिने कुरामा हराएका आत्माको खोजी गर्ने हृदय प्रतिविम्ब हुन्छ? दिने कुरामा तथा परमेश्वरले दिनुभएको स्रोतहरूलाई उचित व्यवस्थापन गर्नमा के हामी बाइबलीय तथा आत्माले डोच्याएका व्यक्तिहरू बनी रहेका छौं?

हामीले डोरीलाई पक्रिराख्न आवश्यक छ

किनकि “प्रभुको नाउँ पुकार्न हरेकले उद्धार पाउनेछ” तर जसलाई विश्वास गरेकै छैनन् उहाँलाई मानिसहरूले कसरी पुकार्ने? जसको विषयमा सुनेकै छैनन् उहाँमाथि तिनीहरूले कसरी विश्वास गर्न र प्रचारकविना तिनीहरूले कसरी सुन्ने? र कसैले नपठाईकन मानिसहरूले कसरी प्रचार गर्ने? जस्तो लेखिएको छ, “सुसमाचार प्रचार गर्नेहरूका पाउ कति सुन्दर (रोमी १०:१३-१५)!”

तसर्थ विशेष गरी प्रचारकहरू तथा मिसनेरीहरू पठाउने काम गर्नुपर्दछ । मण्डलीले उनीहरूलाई फसलको कट्नी गर्नको लागि खेतहरूमा पठाउनुपर्दछ । अधिकांश समयमा, सेवा पाइरहेका मानिसहरूले सेवा प्रदान गर्नेका आवश्यकताहरूलाई पूरा गरिरहेका हुँदैनन् । त्यसैले परमेश्वरका जनहरूले नै त्यस्ता क्षेत्रहरूमा गएका परमेश्वरका खेतालाहरूका आवश्यकताहरूलाई परिपूर्ति गरिदिनुपर्ने हुन्छ । फसलको परमेश्वरसँग सहकार्य गर्ने हामी सबैको लागि यो एउटा ठूलो अवसर तथा मौका हो ।

सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि आधुनिक समयको मिसनेरी अभियानका संस्थापक विलियम क्यारी जसरी भारततिर हिँडै लागेका थिए, त्यतिबेला उनलाई पठाउने मिसनेरी समाजसँग उनले यसरी भने:

“बहुमूल्यको रत्नहरूको खोजी गर्नको लागि म एकदमै गहिरोभन्दा पनि गहिरो खानीतिर गाइरहेको छु । अनि म निरन्तर गहिराइमा गाइरहने छु, यदि तपाईंहरूले मेरो निमित्त डोरीलाई पक्रिराख्नुहुन्छ भने ।”

सुसमाचारको कार्य गर्ने खेतालाहरूका लागि आर्थिक, भौतिक तथा आत्मिक उत्साहजस्ता सबै कुराहरूको खाँचो पर्दछ । चाहे सेवकहरू अति नै समृद्धिशाली राष्ट्रबाट पठाइएका होउन् वा गरिब, बहुमूल्य आत्माहरूको खोजी गर्न खानीमा पस्नेहरूका डोरीलाई घरमा बस्नेहरू समातेर राख्नुपर्नेछ र निरन्तर यी सबै कुराहरूद्वारा सहायता गरिरहनुपर्ने छु । सुसमाचार प्रचारको सेवकाइअन्तर्गत दिनु भनेको सबै विश्वासीहरूको लागि एउटा ठूलो अवसर हो र त्यसले उनीहरूलाई अनन्त इनामको भागिदार बनाउने छु ।

मिन्न त ल्याउने शर्ति तपाईंमा छ

अमेरिकास्थिति नेस्नल बास्केटबल एसोसियसनको चर्चित खेलाडी आफ्नो ८ अर्ब ५० करोडको सम्भौतामा खुसी नभएको खेलकुद समाचार छापियो । कसरी कुनै एउटा व्यक्ति त्यति धेरै र कमको सम्भौतामा वेखुसी रहन सक्छ, म छ्ककै परेँ । यदि एक अर्बमात्र रूपैयाँ हामीसँग भयो भने पनि हामीले कति धेरै काम गर्न सक्ने थियौं होला भन्ने चिन्तन नगरी म बस्न सकिनँ । सुसमाचार नपुरोका कति धेरै ठाउँहरूमा पुगेर हामीले सुसमाचार सुनाउन सक्ने छौं होला त ? कतिओटा मण्डलीहरू हामीले बनाउन सक्नेछौं होला त ? अनि कति धेरै मिसनेरीहरूलाई हामीले मद्दत गर्न सक्ने छौं होला त ?

हामीमध्ये धेरैसँग साँढे आठ अरबको सम्भौता छैन तर सत्यता यही हो कि हामीसँग जे जति छ, त्यसैबाट परमेश्वरले महान् तथा अचम्मको काम गर्न सक्नुहुनेछ । हामी के गर्न सक्छौं त ? यहाँ केही तर्कहरू छन्:

आफूसँग भएको कुरालाई प्रयोग गर्नुहोस् । बीउ छर्नेलाई नै उहाँले बीउ दिनुहुन्छ भनी परमेश्वरको वचनले बताएको छ । तपाईंको जीवनमा परमेश्वरले केही बीउ त अवश्य नै छर्नुभएको छ ।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

भेटी उठाउने भाँडोमा आफ्नो सटको बटनहरू हालिदिएको गवाहीबारे मैले कतै सुनेको थिएँ । अब त्यो व्यक्तिले परमेश्वरको सेवकाइमा; विशेष गरी मिसन्स तथा सुसमाचार प्रचारको काममा, हजारौ रूपैयाँ दिई आइरहेको छ । आफूसँग नभएको कुरामा चिन्तन नगर्नुहोस् । आफूसँग भएको कुरालाई नै प्रयोग गर्नुहोस् र त्यसलाई गुणात्मक तरिकाले वृद्धि गर्नुहोस् भनी उहाँसँग अनुरोध गर्नुहोस् ।

के कुराको लागि दिने हो त ? परमेश्वरको मार्गनिर्देशनलाई खोज्नुहोस् । “इसाई” अभियानको लागि दिइने सबै आर्थिक सहयोगहरू सही प्रकारले उचित ठाउँहरूमा खर्च हुँदैनन् र त्यो एकदमै दुःखलागदो कुरो हो । यस्ता करिपय सहयोगहरू अनैतिक मानिसहरूका हातमा पनि जाने गर्नेन् । अनि करिपय सहयोगहरू त्यस्ता हातहरूमा जान्छन् जसले सुसमाचार प्रबर्द्धन गर्ने काम गर्दैनन् । मानिसहरूका आवश्यकतामा मद्दत गर्नु राम्रो हुन्छ, तर सबैभन्दा ठूलो आवश्यकता भनेको अनन्त जीवन हो । सुसमाचार नपुगेको राष्ट्रहरू तथा ठाउँहरूमा भएका मानिसहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने कार्यमा लागेका मानिसहरूमा खर्च गर्नुहोस् । आफ्नो राष्ट्र तथा अन्य राष्ट्रहरूमा सुसमाचार घोषणा गर्ने काम गरिरहेको सेवकाइहरूलाई सहायता गर्न आफ्नो रूपैयाँ पैसा लगानी गर्नुहोस् । यदि दया केन्द्र तथा छुटकारा केन्द्र जस्ता संस्थाहरू छन् भने त्यहाँ भएका मानिसहरूका भुँडी भर्नेमात्र होइन तर उनीहरूका आत्मालाई बचाउने काम पनि भएको पक्का गर्नुहोस् । परमेश्वरको राज्यमा एउटा ठूलो प्रभाव पार्नको लागि, आउनुहोस् हाम्रो दिने कुरामा हामी सचेत बनौं । परमेश्वरलाई सम्मान दिने प्रकारले परमेश्वरको राज्य विस्तार गर्ने सेवकाइ गरिरहेको सेवकाइहरूलाई नै हामीले सहायता गर्नुपर्दछ । आउनुहोस् हाम्रो एक-एक पैसाको उचित प्रयोग भएको पक्का गरौं ।

सम्पत्ति हस्तान्तरण गर्ने सम्बन्धमा प्रार्थना गरौं । बाइबलले यसरी भनेको छ: “असल मानिसले आफ्ना नाति-नातिनाहरूका निम्ति पैतृक-सम्पत्ति छोडिराख्छ तर पापीहरूको धन धर्मीहरूका लागि थुपारिन्छ (हितोपदेश १३:२२) ।” अन्धकारको राज्यबाट ज्योतिको राज्यतिर हाम्रो आफ्नो सम्पत्तिलाई हस्तान्तरण भएको होस् भन्ने विश्वाससाथ हामीले प्रार्थना गर्नुपर्दछ । वास्तवमा भन्नुपर्दा, पैसाको कमी छैन । बेकारका

कुराहरूमा खर्च भइरहेको पैसाहरू सही प्रकारले सही परमेश्वरको जनहरूका हातमा गएको होस् भनी हामीले प्रार्थना गर्नुपर्दछ, र आउनुहोस् त्यो सुरु गरौं । त्यसरी हराएका आत्माहरू भएका मानिसहरूसमक्ष सजिलैसँग पुग्न सकियोस् । अनि परमेश्वरका मानिसहरू जसरी समृद्धिशाली र धनी बन्दै जान्छन्, तब उनीहरू यस संसारको तथा धनको भ्रममा नपरेका होऊन तर परमेश्वरले दिनुभएको कुराले उहाँको राज्यलाई नै विस्तार गर्ने काममा खर्च गरून भनी, आउनुहोस् हामी प्रार्थना गर्न सुरु गरौं ।

हराएका तथा चोट पाइरहेका मानिसहरूसमक्ष पुग्ने स्थानीय मण्डलीमा जानुहोस् । धेरै इसाईहरूले आफ्ना स्थानीय मण्डलीमा नै आफ्नो धेरैजसो भेटीहरू दिने गर्दछन् । यदि त्यस्ता स्थानीय मण्डलीहरू आफ्ना वरिपरि भएका मानिसहरूसमक्ष, मिसन्समा तथा सुसमाचार प्रचारको काममा संलग्न भएका छन् भने त्यो ठीकै हुन्छ । तर यदि स्थानीय मण्डली केवल भुण्डको देखभाल र संरक्षणमात्र केन्द्रित हुन्छ भने तपाईंले आफ्नो सम्पत्ति र समयलाई त्याहाँ बेकारमा फालिरहनुभएको हुनेछ । संसारमा भिन्न त ल्याउने काम गरिरहेको सेवकाइमा आफैलाई संलग्न गराउनुहोस् । असल सन्देश प्रचार गर्ने, नयाँ गरी जन्मिने कुरामा मानिसहरूलाई जोड दिने, चेलाहरू निर्माण गर्ने तथा संसारमा हराइरहेका र मरिरहेका मानिसहरूसमक्ष पुग्ने मण्डलीको खोजी गर्नुहोस् र त्यसैमा जानुहोस् । स्थानीय मण्डलीको मान्यतालाई त्यसको आकारले होइन तर त्यसको पठाउन सक्ने क्षमताले निर्धारण गर्दछ ।

आफैलाई प्रार्थनामा लगाउनुहोस् । तपाईंको आफ्नो आर्थिक स्रोतहरू सीमित भएको हुनाले तपाईंसँग दिनलाई केही पनि छैन भनी नठान्नुहोस् । तपाईंको प्रार्थनाले धेरै कुरा हासिल गर्न सक्छ । शास्त्र अध्ययन गर्नुहोस् । अन्यकारको शक्तिमाथि तपाईंको अखिलयार रहेको कुरालाई प्रार्थनाद्वारा थाहा गर्नुहोस् । विश्व सुसमाचार अभियानमा लागेका मानिसहरूलाई निरन्तर प्रार्थनाद्वारा सहायता गर्नुहोस् । परमेश्वरले भन्नुहुन्छ, “मर्सँग माग, र म जातिहरूलाई तिम्रो उत्तराधिकार तुल्याइदिनेछु, र समस्त पृथ्वी तिम्रो निजी सम्पत्ति तुल्याइदिनेछु (भजन २:८) ।” प्रेरित पावलले निरन्तर प्रार्थनाको अनुरोध गरे । अनि मिसनेरिहरू

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

तथा प्रचारकहरूले आफ्नो लक्ष्यलाई पूरा गर्नको लागि, तपाईंको प्रार्थनाको अति नै जरुरी हुन्छ । उत्साहको, सहासको, अभिषेकपूर्ण वचन प्रचारको आत्माको लागि अनुरोध गर्नुहोस् । ढोकाहरू खोलिउन र त्यहाँ जाँदा चाहिने स्रोतहरू जुटाइदेउन भनी प्रार्थना गर्नुहोस् । उनीहरूका दम्पत्तिहरू, बच्चाहरू, जीवन, भावना तथा स्वास्थ्यको लागि प्रार्थना गरिरिदृनुहोस् । अनि यी सबै नै “उक्त डोरीलाई समातेर राख्ने” कुराहरू नै हुन् ।

तपाईंको आर्थिक, प्रार्थना तथा उत्साहरूपी सहयोगको आवश्यकता ठान्ने थुपै इमानदार मिसेनरिहरू तथा प्रचारकहरू छन् । तपाईंको प्रार्थना तथा आर्थिक कुराहरूले कसलाई सहयोग गरेको परमेश्वरले चाहनुहुन्छ, सो देखाइदिनुहोस् भनी तपाईंले प्रार्थना गर्न सक्नुहुन्छ । तपाईंले आफैलाई प्रार्थनामा समर्पित गर्नुहोस् र त्यसपछि तपाईंले अनन्त परिणाम देख्नुहुनेछ । परमेश्वरको राज्यमा तपाईंको संलग्न तको पनि अपेक्षा रहेको हुन्छ भन्ने स्मरण रहोस् । अनि जसरी हामी एकसाथ आउनेछौं र परमेश्वरको आवाज सुन्नै उहाँको आज्ञाकारी रहनेछौं, त्यसरी नै हामी अन्धकारको शक्तिमार्थि विजय हुनेछौं ।

परमेश्वर पिता, मेरा सबै आवश्यकताहरूलाई प्रबन्ध गारिदिनुअउकोमा तपाईंलाई धन्यवाद । तपाईंले रेपाई गर्ने मानिसलाई बीठ २ खानेलाई भौजन दिनुहुन्छ । अनि मलाई पनि तपाईंले छर्नको लागि बीठ दिनुअउकोमा धन्यवाद । तपाईंको सुसमाचारिय कार्यमा जसरी म यी बीउहरूलाई छर्द्यू मैलै प्रश्नस्तमात्रामा फूसल उब्जाउनेछु २ वृद्धि गर्नेछु अनी म विश्वास गर्नु । मेरै सम्पत्ति अनेको तपाईं तथा तपाईंको झानन्त राज्यमा रहेको छ, त्यसैलै तपाईंलाई धन्यवाद । येशु प्रभुको नाउँमा आमैन ।

अध्याय ११

संसारभरि पुङ्नको लागि आउनुहोस् हामी एकीकृत हाँ ।

“दाजु-भाइहरू एकतामा बस्नु कति भलो र मनोहर कुरा हुन्छ । यो त शिरमा लगाइएको मुल्यवान् तेलजस्तो हुन्छ, जो हारूनको दाहीसम्म बणिआउँछ, जो तिनका पोशाकको कठालोसम्मै बगेर जान्छ । त्यो हेर्मान डाँडाको शीत सियोन पर्वतमा परेजस्तै हुन्छ । किनकि त्यहाँ परमप्रभुले सदाकाल जीवनको आशिष् खन्याउनुहुन्छ (भजन १३३:१-३) ।”

भजन १३३ भनेको एकतासम्बन्धी आराधनाको गीत हो । “दाजुभाइहरू एकसाथ मिलेर एकतामा बसेको देख्नु भनेको, भलो र मनोहर कुरा हो” भनी शास्त्रले बताउँछ । अनि त्यस्तो किसिमको एकताले परमेश्वरको अभिषेकरूपी पवित्र आत्माको आशिष् पाउने कुरा, “मूल्यवान् तेल” भन्ने अभिव्यक्तिले दर्शाएको छ । लामो समयसम्मको विभाजन तथा अलग्याईपश्चात् दाऊदको नेतृत्वमा सबै इसाएलीहरू त्यसरी एकतामा आउने क्रममा, यस भजनलाई लेखिएको थियो । अनि यो त्यो अवधि थियो जतिबेला परमेश्वरका मानिसहरू एकतामा आउन सकेका थिए र सबै जना खुसी तथा उत्साहित हुँदै विजय मनाउन सकेका थिए ।

यो अभिषेक तथा आशिष् हिजोआजको संसारमा भएका मण्डलीहरूले एकदमै गुमाइरहेका छन् । यसरी एकता र प्रेम देखिनुको सद्गमा, प्रायः कलह, विभाजन तथा भ्रमलाई देख्नौ र परिणामस्वरूप, परमेश्वरले हाम्रो लागि राखिदिनुभएको अधिकांश कुराहरूलाई हामीले गुमाइरहेका छौं । हामी एकलतौरमा अभिषिक्त छौं होला तर सामूहिक एकतामा रहँदा परमेश्वरबाट पाइने अभिषेक तथा त्यसबाट निस्कने

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

शक्ति र आशिष्लाई चाहिँ हामीले गुमाइरहेका छौं ।

संसारसमक्ष पुग्ने परमेश्वरको दर्शनलाई जब हामीले पक्रिन थाल्छौं, तब हाम्रा धेरैजसो संघर्षहरू तथा विभाजनहरू हराउदै जानेछन् भन्ने म विश्वास गर्दूँ । उहाँको उत्कट चाहना के हो र कसरी उहाँको बगैँचामा त्यो उत्कटतासाथ एकसाथ हामी काम गर्न आएको उहाँले चाहनुहुन्छ भन्ने कुरालाई जब हामीले बुझन थाल्नेछौं, तब हामीले पहिले कहिल्यै पनि नदेखेको समृद्धिलाई मण्डलीमा देख्न थाल्नेछौं । मैले साँच्चीकैको जागृतिको बारेमा चर्चा गरिरहेको छु । आत्माद्वारा जन्माइएको एकता तथा धार्मिकताको साँचो जागृति जसले हाम्रो अलरायाईवादी सिद्धान्तहरूलाई बेकार साबित गरिदिनेछ ।

जब सुलेमान राजाले तयार पारेका मन्दिरको अर्पण गर्ने समय भएको थियो, तब “सबै लेवीहरूले एकसाथ मिलेर परमेश्वरको प्रशंसा र आराधना गर्दै धन्यावद चढाएका थिए किनकि त्यो आवाजलाई धेरै टाढाका मानिसहरूलेसमेत सुनेका थिए,” भनी बाइबलले बताउँछ । उनीहरूले एकसाथ मिलेर यसरी भने “किनकि उहाँ असल हुनुहुन्छ र उहाँको दया सदासर्वदा रहिरन्छ ।” अनि उनीहरूका त्यस्तो एकतामय आराधनाले परमेश्वरको मन्दिर महिमाको बादलले भरिएको र उहाँको उपस्थितिको शक्तिले गर्दा पूजाहारीहरू उभिन नसकेको कुरा बाइबलले बताउँछ (२ इतिहास ५:११-१४) ।

अनि पेन्तेकोसको दिनमा पनि त्यसरी नै जब विश्वासीहरू “एक एकसाथ एक ठाउँमा भेला भएका थिए,” तब अचानक पवित्र आत्मा आउनुभयो र उनीहरू सबैमाथि रहनुभएको थियो (प्रेरित २:१-४) । त्यस दिन तीन हजार मानिसहरूले मुक्ति पाएका थिए । अनि त्यसरी एकसाथ एकतामा आउने क्रममा, हामीले परमेश्वरको शक्ति तथा उपस्थितिलाई महसुस गर्न सक्छौं ।

एकल अभिषेकले भन्दा सामूहिक अभिषेकले हामीले धेरै कुराहरू पूरा गर्न सक्नेछौं । अनि त्यसरी नै यदि समूहमा बेमेल तथा एकता हुँदैन भने त्यसले एकल व्यक्तिमा भएको अभिषेकलाई पनि हटाइदिन सक्छ । अनि यो कुरा हाम्रो एकल मण्डलीहरू तथा खीष्टको व्यापक

देहमा पनि हुन सक्नेछ ।

दाऊदले लेखेको यो सुन्दर गीतमा हामी यसरी पढ्छौं, “यो त शिरमा लगाइएको मूल्यवान् तेलजस्तो हुन्छ, जो हारूनको दाहीसम्म बगिआउँछ, जो तिनका पोशाकको कठालोसम्म बगेर जान्छ ।” अब तपाईंको बारेमा मलाई थाहा छैन तर जब म पुरानो नियमलाई पढ्छु, तब म नयाँ नियमको दृष्टिकोणबाट त्यसलाई हेने गर्दु । सुरुवातमा, त्यो त्यतिबेलाको इस्पाएलीहरूका लागि शाब्दिक अर्थमा लेखिएको थियो भन्ने कुरा साँचो हो । तर त्यो खीष्टको मनका साथ पवित्र आत्माद्वारा प्रेरित भएको हुनाले तथा परमेश्वरले हामीलाई साँच्ची नै इस्पाएलको सार्वजनिक सम्पत्तिको रूपमा हेनुहुने भएको हुनाले, त्यो हाम्रो लागि पनि हो । शास्त्रअनुसार हामी यहूदीहरू नभए तापनि आत्मिक तौरमा उहाँमा कलमी लगाइएका हुनाले उनीहरूका वंशका हाँ (एफिसी २:१२ र रोमी २:२९) ।

देहको शिरचाहिं येशू खीष्ट हाम्रो प्रभु हुनुहुन्छ भन्ने कुरा हामी सबैलाई थाहा छ । अनि शिरबाट बग्ने तेल भनेको मण्डलीको शिर खीष्टबाट दिइने पवित्र आत्माको अभिषेक हो । अनि संसारमा सबै भन्दा ठूलो अभिषेक भनेको यही नै हो किनकि “परमेश्वरको आनन्दको ध्वनिसाथ माथि उक्लनुभएको छ, (भजन ४७:५),” भनी शास्त्रमा उल्लेख गरिएको छ । जब हामी येशूको अभिषेकमा बगेका हुन्छौं, तब हामी आनन्दले खुसी र हर्षित हुनेछौं अनि पुत्रलाई महिमा दिने थपै अचम्मका कामहरूलाई देखेछौं ।

अनि हारूनको दाहीसम्म त्यो अभिषेक बगेर आउँछ, भनी शास्त्रमा बताइएको हामी पाउँछौं । दाहीले परिपक्वतालाई देखाउँछ । अनि यस्तो परिपक्वता भनेको यस अभिषेकलाई बोक्न तथा यस पृथ्वीमा परिचालन गर्नको लागि आवश्यक हुन्छ । पुरानो नियममा हारून उच्च पूजाहारी थिए । हामी नयाँ नियमका मानिसहरूका लागि, यसले हाम्रो उच्च पूजाहारी येशू खीष्टको अभिषेकलाई बुझाउँछ । अनि यो अभिषेक अब सेवकाइका वरदानहरू तथा खीष्टको देहलाई दिइएको छ । यो “उच्च पूजाहारिय” अभिषेक भनेको उहाँको वस्त्रको तल्लो भागसम्म पुग्ने गरी बग्ने किसिमले दिइनेछ, किनकि उहाँको देहदेखि सम्पूर्ण जगतलाई

तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ

त्यसले छुनुपर्दछ ।

यो अभिषेकको परिणाम, अवश्य नै आशिष्मा देखा पर्नेछ । परमेश्वरको उपस्थितिले मण्डली तथा संसारमा उहाँको आशिष्प्लाई त्याउँदछ । सियोन तथा हर्मोन ढाँडाको शीत भनेको यो आशिष्पको संकेत हो । त्यो बगेर तल आउँछ, अनि ताजापनको आशिष् त्याउँदछ । हर्मोन तथा सियोन दुवै नै यस्तो पर्वतहरू हुन् जहाँ सुख्खा समयमा पनि प्रशस्तमात्रामा शीतहरू जम्मा हुने गर्दछ । शीतले ताजापनाको बारेमा चर्चा गर्दछ र हृदयलाई भिजाउदै परमेश्वरको कुराहरूलाई पानी दिने काम गर्दछ, भन्ने संकेत गर्दछ ।

सियोन पर्वत भनेको मण्डलीको संकेत हो । यो यरूशलेमको प्रमुख सहरमा रहेको सबैभन्दा उच्च स्थान हो । हर्मोन पर्वतलाई पनि एउटा पवित्र स्थानको रूपमा हेरिन्छ र प्यालेष्ट्राइनको उत्तरातिर पर्ने यो पर्वतलाई लेबानन्, सिरिया तथा यर्दनवाट सजिलैसँग देख्न सकिन्छ । हर्मोन पर्वतमा भएको शीतले विश्वासीहरूको एकतामा सबै राष्ट्रमा खन्याइने परमेश्वरको आशिष्प्लाई संकेत गर्दछ ।

अनि एकताको यो स्थानमा नै परमेश्वरले उहाँको आशिष्प्लाई खन्याउने आज्ञा दिनुहुन्छ, र त्यो सदासर्वदा जीवनभरि नै बगिरहने छ । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, जब दाजुभाइहरू एकसाथ एकतामा रहन्छन्, तब त्यहाँ सामूहिक आशिष् आउँछ, र त्यसैको परिणामस्वरूप, मण्डलीमा पनि आशिष् पर्नेछ, र मानिसहरू बचाइनेछन् । मानिसहरू बचाइनु भनेको मण्डलीको मिसन अर्थात् लक्ष्य हो । त्यसैकारणले हामी यस पृथ्वीमा रहेका छौं । अनि परमेश्वरको लागि सबैभन्दा महत्वपूर्ण कुरा भनेको पनि यही नै हो । तसर्थ यदि विश्वासी दाजुभाइदिदीबहिनीहरूसँग एकतामा हिँडेका छौं भने हामीले मानिसहरू बचाइने कार्यमा योगदान दिइरहेका हुन्छौं । यदि हामी एकतामा हिँडैनौं भने हामीले उनीहरूका पतनको कारण भइरहेका हुनेछौं ।

एकताद्वारा नै हामी संसारलाई छुन सक्न्ति

उहाँको मण्डलीहरूको एकताले संसारलाई छुन सकिन्छ भनी

येशूले भन्नुभयो । यूहन्नाको १७ अध्यायमा, उहाँले पितासमक्ष यसरी प्रार्थना गर्नुभयो, "कि तिनीहरू सबै एक होऊन । हे पिता, जसरी तपाईं ममा हुनुहुन्छ, र म तपाईंमा, त्यसरी तिनीहरू पनि हामीमा होऊन, र तपाईंले मलाई पठाउनुभयो भनी संसारले विश्वास गरोस् (यूहन्ना १७:२१) ।" येशूले यसरी पनि भन्नुभयो, "यदि तिमीहरूले एक-अर्कालाई प्रेम गन्यौ भने, यसैबाट सबैले जान्नेछन्, कि तिमीहरू मेरा चेलाहरू हौं (यूहन्ना १३:३५) ।"

उहाँका मानिसहरूले आफ्नो परमेश्वरप्रति तथा एक-अर्काप्रति देखाएका प्रेमद्वारा नै म परमेश्वरतिर आकर्षित भएको थिएँ । साँचो इसाई प्रेम भनेको आत्मा जित्ने काममा हामीसँग हुने सबैभन्दा ठूलो साधन तथा औजार हो । यदि परमेश्वरको प्रेममा मण्डली व्यापक प्रकारले बगेको छ, भने हाम्रो स्थानीय मण्डली भरिने छ र संसार नै हामीले खीष्टको निमित्त जित्न सक्ने छौं । तसर्थ प्रेममा रहेर हिँड्नु भनेको हाम्रो जीवनको लागि सबैभन्दा ठूलो जिज्ञासाको विषय हुनुपर्दछ ।

छुट्टिको समयमा वा सङ्गति गर्ने स्थानको खोजी गर्दै के तपाईं कहिल्यै कुनै स्थानीय मण्डलीमा जानुभएको छ ? अनि त्यहाँ पुगेर उनीहरूका माभमा बेमेल रहेको र उनीहरू त मरेको माछाभन्दा पनि चिसो भएर रहेको देख्नुभएको छ ? यदि एउटा अविश्वासी त्यस्तो मण्डलीमा पुगेछ भने कस्तो हुन्छ होला ? कल्पना गर्नुहोस् । त्यस्ता दृश्यहरू देखेर धेरैले अब उसो कहिल्यै पनि कुनै मण्डलीहरूमा नजाने प्रतिज्ञासाथ धेरै मानिसहरू भाग्नेछन् । अरूका आवश्यकताहरूप्रति सचेत नभएको कारण त्यस्तो सुन्दर मौकाहरूलाई गुमाएर भित्र आएका मानिसहरूलाई गुमाउनु भनेको कति दुखलागदो दृश्य हुन्छ होला ?

ईश्वरीय सम्पर्कलाई नगुमाउनुहोस्

"यसपछि प्रभुले अरू सतरी जनालाई नियुक्त गर्नुभयो, र आफुजान लाग्नुभएको हरेक शहर र गाउँमा आफुभन्दा अगाडि तिनीहरूलाई दुई-दुई गरी पठाउनुभयो (लुका १०:१) ।"

येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई पठाउने क्रममा, दुई दुईजना

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

गरी पठाउनुभयो । हराएको, मरिरहेको, थाकिरहेको तथा रोइरहेको मानिसहरूसमक्ष जाने क्रममा, उनीहरूलाई एक-अर्काको आवश्यकता पर्नेछ, भन्ने येशूलाई थाहा थियो । उनीहरूलाई दिइएको लक्ष्यलाई पूरा गर्नको लागि उनीहरूलाई एक-अर्काको उत्साह, सहायता तथा प्रार्थनाको आवश्यकता पर्ने थियो । अनि आफ्नो समूहमा कुनै व्यक्तिको उनीहरूलाई खाँचो पर्ने थियो ।

यसरी दुई जनाको संख्यामा पठाउने क्रममा, उहाँलाई राम्रोसँग छन्नोट गर्नु परेको थियो भन्ने अनुमान मेरो रहेको छ । उहाँले बुद्धि तथा आत्मिक कुरालाई छुट्ट्याउन सक्ने मानिसहरूको जोडा बनाउनुभएको थियो । कस्तो किसिमको व्यक्तित्व र आत्मिक वरदान, एक-अर्काको सम्पूरक बन्न सक्दछ र पठाइएको लक्ष्यलाई सफलतापूर्वक हासिल गर्नमा टेवा पुरदछ भन्ने उहाँलाई थाहा थियो ।

उहाँको उद्देश्यहरूलाई बढौती दिनको लागि परमेश्वरले आत्मिक साभेदारिता वा आत्मिक सम्पर्कहरूलाई प्रयोग गर्नुभएको कुरा बाइबलभरि नै देख्छौं । यी सम्बन्धहरूले परमेश्वरको योजनामा सफलताहरूमात्र ल्याएनन् तर साभेदारितामा रहेकाहरूलाई सान्त्वना दिने तथा प्रबल पार्ने काम पनि गरेको थियो ।

जोनाथनविना दाऊद कहाँ हुने थिए होलान, यदि मित्रताको करारको खातिर उनले शाऊलको प्रहारबाट दाऊदलाई नबचाएका भए ? ईश्वरीय सम्पर्कको परिणामस्वरूप यदि बर्नाबासले पावललाई एन्टिओक्षियामा भएका विश्वासीहरूलाई सिकाउनको निम्नि नल्याएका भए, सायद पावलले कहिल्लै पनि आफ्नो गन्तव्यलाई पूरा गर्न पाउने थिएनन् होला । त्यसरी नै मण्डली स्थापना गर्ने, पत्तो लागेको अधिकांश देशहरूमा गएर सुसमाचार सुनाउने तथा नयाँ नियमको अधिकांश पुस्तकहरू लेख्ने आदि कुराहरू सायद अधुरो रहने थियो होला । अक्वीला र प्रिस्क्वीला पति र पत्नीमात्र थिएनन् तर ईश्वरीय सम्पर्कद्वारा भेट गराइएका हुनाले, उनीहरूका घरमा भेला हुने मण्डलीको उनीहरू सह-पास्टरहरू पनि भएका थिए । परमेश्वरको कुराहरू सिकाउने क्रममा, परमेश्वरले अपोल्लसजस्तो अगुवालाई तयार पार्नको लागि तिनीहरूलाई प्रयोग गर्नुभयो ।

पति र पत्नीको सम्पर्क भनेको अति नै शक्तिशाली सम्बन्ध हो । यी सम्बन्धहरूले काम गर्ने तरिका भनेको एउटा दम्पत्तिवाट अर्कोमा फरक हुन सक्छ । कतिपय दम्पत्तिहरू दुवै नै सेवकाइमा सक्रिय हुन सक्छन् भने अन्य कतिपयचाहिँ अलग प्रकारले परिचालित हुन सक्छन् । मेरो आफ्नै सम्बन्धमा कुरो गर्ने हो भने मेरो प्रबल ईश्वरीय सम्पर्क भनेको मेरो पत्नी हुन् । यात्रामा प्रायः उनी मसँग नरहने भए तापनि म तिनीसँग सधैँ नै एकतामा रहेको महसुस गर्दू । कुनै पनि सभाहरूमा जानुभन्दा पहिले प्रायः सधैँ नै मेरो पत्नी र म उक्त भेलामो निमित प्रार्थना गर्ने गढ्हौं । अनि उनले प्रायः जसो पवित्र आत्माको शक्तिमा नै प्रार्थना गर्ने गर्दिन् र उक्त भेलामा मैले गर्नुपर्ने सेवकाइको निमित त्यो प्रमुख कुरा बन्न जान्छ । अपरिचित मानिसहरूका माझमा मैले सेवा गरिरहेको हुन सक्छ तर म एक्तो हुने छैन । शारीरिक रूपमा हामी प्रायः अलग देखिए तापनि आत्मिक तौरमा सधैँ नै एकसाथ हुने गर्दछौं ।

हाम्रो जीवनको लागि राखिदिनुभएको उहाँको उद्देश्यलाई पूरा गर्नको निमित, परमेश्वरले हामीलाई जस्तो सम्बन्धहरूमा राख्नुभएको छ, त्यसलाई हामीले पत्तो लगाउनु आवश्यक हुन्छ र त्यसको संरचनालाई कस्तो प्रकारले राख्नुपर्दछ भन्ने कुरा पनि हामीले थाहा गर्नुपर्ने हुन्छ । अनि महत्वपूर्ण ईश्वरीय यी सम्पर्कहरूमा उचित प्रकारले परिचालित हुनवाट प्रायः हामीलाई हाम्रा पक्षपाती धारणाले, भावनात्मक प्रतिक्रियाहरूले, स्वाभाविक चिन्तनहरू तथा शारीरिक बुद्धिले रोक्ने गर्दछ । यीचाहिँ पति र पत्नीबीचको, सेवकहरूबीचको, मण्डली तथा सदस्यहरूबीचको आत्मिक सम्पर्कहरू हुन् । हिजोआज यी राम्रोसँग पूरा भइरहेका छैनन् । परिणामस्वरूप, खीष्टको देह संसारलाई स्पर्श गर्नको लागि कमजोर तथा असक्षम हुँदै गइरहेको छ । सहकार्यको सेवकाइहरू छन् र परमेश्वरले त्यसको निमित बोलाहट दिइरहनुभएको छ । अनि त्यस्ता मण्डलीहरू छन् जसलाई परमेश्वरले एकतामा रहनको लागि बोलाइरहनुभएको छ । अनि विभिन्न किसिमको सेकवाइहरूसँग ईश्वरीय साभेदारिता गर्नको लागि व्यापारीहरूलाई बोलाइरहनुभएको छ । आदर वा सम्मान नगरेको तथा असचेत भएको कारणले अलग भएका मित्रताहरू रहेका छन् । जब यी ईश्वरीय सम्पर्कहरू टुट्छन्, तब परमेश्वरको काममा बाधा आउँछ ।

तपाईंले संसारलाई छुन सत्त्वनुहुन्छ

यी ईश्वरीय सम्पर्कहरूलाई फेरबदल गर्ने काम वा आविष्कार गर्ने काम गर्नु हुँदैन । यी साभेदारिताहरूमा हामी परमेश्वरले जस्तो प्रकारले जोडनुभएको छ र जस्तो प्रकारले नियुक्त गर्नुभएको छ अनि जुन मानिसहरूसँग सम्पर्क गराउनुभएको छ, त्यसमा सन्तुष्ट रहैदै उहाँको उद्देश्यअनुसार आत्माको अगुवाइमा बग्न सक्नुपर्दछ ।

एकतामा नआउञ्जेलसम्म एकतालाई कायम राख्नुहोस्

“यसकारण, म प्रभुको निम्नि एक कैदी, तिमीहरूलाई आग्रहपुर्वक बिन्ती गर्दछु, कि जुन बोलावटमा तिमीहरू बोलाइएका छौ त्यही योग्यको जीवन यापन गर । सारा दीन त, नम्रता र धैर्यसँग एउटाले अर्कालाई प्रममा सहेर शान्तिको बन्धनमा पवित्र आत्माको एकता कायम राख्न प्रयत्न गर (एफिसी ४:९-३) ।”

खीष्टको देहमा एकताको विषयलाई एफिसीको पुस्तकले बढो रोचक प्रकाश दिएको छ । पहिलो तीनओटा अध्यायहरूले खीष्टमा रहेको हाम्रो स्थानलाई वर्णन गरेको छ । हामी को हौं, हामीसँग के छ र हामी के गर्न सक्छौं भन्ने तस्वीरलाई प्रभुसँगको आत्मिक एकताबाट निकिल्ने परिणामस्वरूप देखाइएको छ । त्यसपछि एफिसी ४मा, इसाई भएर हामी आत्मिक जीवनमा हिँड्न थालिसकेपछि त्यसको व्यवहारिक परिणाम के हुन्छ भन्ने बारेमा पावलले चर्चा गरेका छन् ।

यी पदहरूका बारेमा चर्चा गर्नुभन्दा पहिले, एफिसी ४:१३ मा पावलले के भनेका छन्, आउनुहोस् हामी हेरौं, “जबसम्म हामी सबैले विश्वासको र परमेश्वरका पुत्रको ज्ञानको एकता प्राप्त गर्दैनौं, र परिपक्व मानिस बनी खीष्टका पूर्णताको नापसम्म पुग्दैनौं ।” पद ३ मा उनले “एकतालाई कायम राख” भनी बताएका छन् । अनि १३ पदमा चाहिँ “एकतालाई प्राप्त नगरुञ्जेलसम्म” भनी बताइएको छ । पावल कतै भ्रमित त भएका थिएनन् भनी हामी सोचौला । प्रथम त उनले एकतालाई कायम राख्ने कुरा बताउँछन् र त्यसबाट के देखिन्छ, भने हामीमा अधिबाट नै त्यो एकता रहेको छ र त्यसलाई कायम राख्नेमात्र हाम्रो जिम्मेवारी हो । त्यसपछि, भविष्यमा त्यो एकतामा हामी आइपुग्ने कुरा उनले बताउँछन् ।

वास्तवमा, उनले दुई किसिमका एकताको बारेमा चर्चा गरिरहेका छन् । “आत्माको एकता” तथा “विश्वासको एकता ।” यी दुई एकदमै फरक कुराहरु हुन् ।

अहिले हामी आत्माको एकतामा रहेका छौं किनकि “शरीर एउटै छ, र पवित्र आत्मा एउटै हुनुहुन्छ- जसरी तिमीहरू बोलाइँदा एउटै आशामा बोलाइएका थियौ, जुन आशा तिमीहरूको बोलावटसँग गाभिएको छ- एउटै प्रभु ,एउटै विश्वास र एउटै बप्तिस्मा, हामी सबैका एउटै परमेश्वर र पिता, जो सबैका मध्ये र सबैमा हुनुहुन्छ (एफिसी ४:४-६) ।” हरेक नयाँ गरी जन्मिएको इसाईको एउटै पिता हुनुहुन्छ । हाम्रो सम्प्रदाय, जाति तथा लिङ्ग जस्तोसुकै भए तापनि हामी सबै नै उही देहका हाँ । अनि एउटै आत्माबाट हामी सबैले पाउने गर्दछौं । हामी सबैको लागि एउटै प्रभु मर्नुभएको छ र एउटै मात्र बप्तिस्मा हामीलाई दिइएको छ । अनि परमेश्वरको सोचमा हामी एक हाँ ।

त्यसैकारणले हामीले एकतालाई कायम राख्नुपर्दछ भनी उनले भनेका हुन् । हामीले एकता गठन गर्नुपर्दैन । हामी अघि नै एकतामा रहेका छौं । शान्तिको गठबन्धनमा रहेर हामीले उक्त एकतालाई कायम राख्ने भरमग्दूर प्रयास गर्नुपर्दछ । हामी जस्तोसुकै पृष्ठभूमिबाट आएका भए तापनि हामी एक-अर्कामा एकतामा रहनुपर्दछ ।

अनि हामी यही नै प्रायः चुक्ने गर्दछौं । यदि कोही मानिसहरू हाम्रा ईश्वरशास्त्र तथा पद्धतिमा सहमत हुँदैनन् भने प्रायः हामी छिड्दै नै श्रापित होस् भनेर घोषणा गर्ने गर्दछौं । अनि उनीहरूसँग आफ्नो सङ्गतिलाई तोड्नमा तत्कालै तयार हुन्छौं । विश्वासको एकतामा नआऊञ्जेलसम्म आत्मिक एकतालाई कायम राख्नको निमित्त हामी सबैले भरमग्दूर प्रयास गर्नुपर्दछ भनी बाइबलले बताउँछ ।

“ध्यानसित सुन् । तेरा पहरादारहरू आफ्नो सोर उचालेर एकसाथ आनन्दले कराउँछन् । जब परमप्रभु सियोनमा आउनुहुन्छ, तब तिनीहरूले त्यो आफ्नै औँखाले देखेछन् (यशैया ५२:८) ।” हामी सबैले एकसाथ हाम्रो प्रभुलाई आमनेसामने देख्ने समय आइरहेको छ । परमेश्वरले

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

हामीलाई विश्वासको एकतामा ल्याउनुहुनेछ । परमेश्वरले हामीलाई विश्वासको एकतामा ल्याउदै हुनुहुन्छ । त्यतिबेलासम्मको लागि हामीले आत्मिक एकतालाई कायम राख्ने प्रचुर प्रयास गर्नुपर्दछ । हामीले एक-अर्कालाई प्रेममा सहनुपर्ने हुन्छ । परमेश्वरको दिनको बारेमा कसैको धारणा मेरो भन्दा फरक हुन सक्छ तर त्यसको मतलब ऊ मेरो खीष्टिय भाइ होइन भन्नेचाहिँ अवश्य नै होइन । आत्मिक वरदानहरूका बारेमा कसैको अवधारणा हाम्रो भन्दा फरक हुन सक्ता तर त्यसको अर्थ उनीहरूका पिता र हामीहरूका पिता एउटै होइनन् भन्ने कदापि पनि होइन । संसारमा कसरी पुग्ने हो भन्ने सन्दर्भमा अरूपका धारणा मेरो भन्दा फरक होला तर अन्तिममा, हामी सबै नै उही दिशातिर अघि बढिरहेका हुन्छौं ।

एक-अर्कालाई न्याय गर्ने नगरौ

तिमी किन आफ्नो भाइको इन्साफ गर्छौं ? अथवा तिमी आफ्नो भाइलाई किन तुच्छ ठान्छौं ? किनभने हामी सबै परमेश्वरका न्याय-आसनको सामने खडा हुनेछौं । किनकि लेखिएको छ, “प्रभु भन्नुहुन्छ, जस्तो म जीवित छु, प्रत्यक धुँडा मेरो सामने टेकिनेछन्, र हरेक जिब्रोले परमेश्वरको प्रशंसा गर्नेछ ।” यसैले हामी हरेकले परमेश्वरलाई आफ्नो लेखा दिनेछौं । यसैकारण हामी एउटाले अर्कालाई अब उसो इन्साफ नगरौं । बरू आफ्नो भाइको बाटोमा ठेस लाग्ने कुरो अथवा बाधा पार्ने कुरो कहिल्यै नराख्ने अठोट गरौं (रोमी १४:१०-१३) ।

सैद्धान्तिक भिन्न त वा असफलतालाई महसुस गरेको कारण हामी हाम्रा भाइहरूको तुरुन्तै न्याय गरिहाल्दैन् । उसको हामी नाउँ काढेर बद्नामी गर्ने, पछाडि कुरा काट्ने तथा ऊसँग सङ्गतिसम्म गर्न छोड्ने हामी हुन्छौं । यस्तो गर्नाले, हामीले उसको लागि तथा अरूपको लागि बाधा तेस्याइरहेका हुन्छौं । अनि परमेश्वरको कामलाई ठूलो बाधा दिइरहेका हुन्छौं । इसाईहरू भएका हुनाले हामी परमेश्वरको परिवारका सदस्यहरू हाँ । हामी एक-अर्कालाई प्रेम गर्ने तथा सहायता गर्ने कामको लागि बोलाइएका छौं ।

यूहन्नाले उहाँलाई भने “गुरुज्यू एक जना मान्छेले तपाईंको

नाउँमा भूतहरू निकालिरहेको हामीले देख्यौं । हामिले त्यसलाई त्यसो गर्न मनाही गन्याँ, किनकि त्यो हामीलाई पछ्याउने मान्छे होइन । तर येशुले भन्नुभयो, “त्यसलाई मनाही नगर किनकि मेरो नाउँमा शक्तिको काम गर्नेले तुरुन्तै मेरो विरुद्धमा खराब बोल्नेछैन । किनकि जो हाम्रो विरुद्धमा छैन, त्यो हम्रो पक्षमा छ (मर्क्स ९:३८-४०) ।”

“आफूहरूलाई त्यस मान्छेले नपछ्याएको हुनाले,” चेलाहरूले त्यसलाई येशुको नाउँ लिन दिएनन् । येशु त्यो व्यक्ति त हाम्रो सम्प्रदायमा छैन । हाम्रो संस्थासँग ऊ आबद्ध भएको कुनै पत्र पनि छैन । हामी उसललाई तपाईंको नाउँमा कुनै पनि सेवकाइ गर्ने अनुमति दिईनौं । अनि विभिन्न ठाउँहरूमा उहाँको सेवकहरू रहेका कुरा येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई स्पष्ट पारिदिनुभयो । विभिन्न सम्प्रदायहरू, धारहरू तथा अभियानहरूका विश्वासीहरूसँग सङ्गति गर्न पाउँदा मैले आफैलाई आशिषित् व्यक्ति भएको ठान्दछु । हरेक उपाधिहरू तथा विन्दुहरूमा हामी सधैँ नै सहमत हुदैनौं तर जहाँ परमेश्वर र आत्माहरूका लागि प्रेम रहेको हुन्छ, त्यहाँ प्रायः हामी एकतामा रहेदै सहकार्य गर्न सकिरहेका हुन्छौं ।

वास्तवमा भन्नुपर्दा, हाम्रो विविधिताले नै हामीलाई खीष्टमा नयाँ आयामसम्म वृद्धि हुनलाई मद्दत एवम शक्ति मिल्दछ । सम्पूर्ण तस्वीरलाई हेर्नको लागि हामीलाई विभिन्न किसिमका दृष्टिकोणको आवश्यकता पर्दछ । जब हामी कसैको दृष्टिकोणलाई गुमाउँछौं, तब हामीले तुरुन्तै उसको त्यो दृष्टिकोणलाई गुमाउँछौं भने उसले हाम्रो । “एउटा नदी छ, जसका प्रवाहले परमेश्वरको नगर अर्थात् सर्वोच्च वास गर्नुहुने पवित्र स्थानलाई हर्षित तुल्याउँछ (भजन ४६:४) ।” ध्यान रहोस् कि सबै नदीहरू एकसाथ बगेर नै परमेश्वरको नदीलाई तयार पार्दछ ।

तर त्यस्ता किसिमका भूटा शिक्षाहरू पनि रहेका छन् जुन हामीले प्रकट गरिदिनुपर्दछ भन्ने कुरामा निश्चय नै म सहमत छु । यस्ता भूटा शिक्षाहरू तथा पापहरूलाई सूक्ष्म प्रकारले शैतानले मण्डलीमा प्रवेश गराउने कुरामा हामी सचेत हुनुपर्दछ । तर त्यसको अर्थ असहमत भएका हरेक कुरालाई नै “भूटा शिक्षा” को

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

दर्जा दिन आत्मी देखाउनुचाहिँ अवश्य नै राम्रो कुरा हो जस्तो मलाई लाग्दैन । तपाईंको आफ्नो भूटा सिद्धान्तहरूका बारेमा चाहिँ के भन्नुहुन्छ होला त ? तपाईंले जुन कुरालाई विश्वास गर्नुभएको छ, त्यो पूर्ण रूपले सत्य रहेको छ तर परमेश्वरले सबै कुराहरूलाई पूर्ण रूपले प्रकट नहोऊञ्जेलसम्म त्यो अपूरो नै रहेको छ भनेचाहिँ के भन्नुहुन्छ नी ? हामी कोही पनि पूर्ण सिद्धतामा आइसकेका छैनौं । हामी सबै नै सिक्ने प्रक्रियामा अधिक बढिरहेका छौं र हुर्किरहेका छौं । त्यसैले गर्दा, हाम्रो क्रमिक यात्रामा कुनै कुरालाई हामीले बढी जोड दिइरहेका हुन्छौं भने कुनै कुरालाई थोरै । तर यदि हाम्रा हृदयहरू सही छन् र हामीले सत्यताको खोजी गरिरहेका छौं भने हामी सबै नै विस्तारै विस्तारै त्यही गन्तव्यतिर अधिक बढिरहेका हुन्छौं । तर त्यसैबेलामा, आउनुहोस् हामी एकसाथ भात्तप्रेममा अधिक बढ़दै जाओ र सबैले एकसाथ मिलेर यस पृथ्वीमा परमेश्वरको इच्छालाई पूरा गर्न सकेका हाँ ।

हाम्रो वरदानहरूले नै हाम्रो दर्शनलाई रड़गाउने काम गर्दछ

“तर खीष्टको वरदानको नापअनुसार हामी हरेकलाई अनुग्रह दिइएको छ (एफिसी ४:७) ।”

विभाजनको अर्को स्रोत भनेको खीष्टको देहमा निश्चित क्षेत्रमा सेवकाई गर्न पाइएको बोलावट तथा हाम्रा वरदानहरू हुन् । आत्मिक कुराहरूलाई हेर्ने हाम्रो दृष्टिकोण भनेको हाम्रा वरदानहरू तथा बोलावटहरूमा आधारित हुन्छन् । जसरी हामी सबैको एउटै पिता, एउटै आत्मा, एउटै येशू तथा एउटै देह रहेको छ, त्यसरी नै हामी फरक पनि छौं किनकि येशूले हामीलाई त्यसरी नै बनाउनुभएको छ । हामी प्रत्येकसँग फरक वरदानहरू रहेका छन् । खीष्टको देहमा भएका प्रत्येक सदस्यको दृष्टिकोण फरक रहेको छ र त्यो हामीलाई दिइएको वरदानअनुसार रहेको छ भन्ने कुरा वरदानहरूका बारेमा अध्ययन गर्नाले थाहा हुन्छ ।

उदाहरणको लागि, अगमवाणीको वरदान पाएको व्यक्तिले

परिस्थितिलाई जुन प्रकारले हेर्दछ, त्यो दयाको वरदान पाएको व्यक्तिले भन्दा फरक हुन्छ । अनि समस्यालाई समाधान गर्ने सन्दर्भमा दुवैले हेर्ने दृष्टिकोण पूर्ण रूपले फरक हुन सक्छ । त्यसैकारणले उनीहरू दुवैले एक-अर्कालाई नमिल्दो प्रकारले प्रस्तुत भएको देख्न सक्छन् । तर वास्तवमा भन्नुपर्दा, दुवै दृष्टिकोणहरू मान्यजन र आवश्यक हुन सक्छन् । परमेश्वरले प्रत्येक व्यक्तिलाई फरक प्रकारले बनाउनुभएको छ र मानिसहरूको सेवामा उहाँले सबैलाई फरक तरिकाले चलाउनुहुनेछ ।

त्यसरी नै कुनै कुरालाई पास्टर तथा प्रचारकले हेर्ने दृष्टिकोण फरक हुन सक्छ । पास्टरको नजर भनेको स्थानीय मण्डली तथा त्यसमा भएको सन्तहरूको भलोतिर केन्द्रित भएको हुन्छ भने एउटा प्रचारकले हराएका तथा परमेश्वरविहीन भएर बाँचिरहेका आत्मालाई संसारभरि नै देखिरहेको हुन सक्छ । प्रचारकलाई पास्टरको दृष्टिकोणको खाँचो पर्दछ भने पास्टरलाई प्रचारकको । अनि एकसाथ उनीहरूले परमेश्वरको राज्यलाई निर्माण गर्न सक्नेछन् । अनि खीष्टको देहमा आज हामीलाई अत्याधिक आवश्यक पर्ने कुरा त्यही नै हो र त्यसैलाई हामी ईश्वरीय सम्पर्क भनेर भन्ने गर्दछौं ।

त्यसैले प्रायः हाम्रो वरदानहरूले नै हामीलाई फरक पारिरहेको हुन्छ । त्यसका साथै हाम्रो धार्मिक तथा साँस्कृतिक पृष्ठभूमि जहाँवाट हामी आएका हुन्छौं, त्यसले पनि हामीलाई फरक बनाएको हुन सक्छ । त्यसरी नै हाम्रो लिङ्ग, उमेर तथा राष्ट्रियताले पनि हामीलाई फरक बनाएको हुन सक्छ । कहिलेकहाँ स्वभाविक कुराहरूले त्यस्तो पारेको हुन सक्छ । तर फरक हुनु ठीकै छ, भनी यदि हामीले महसुस गर्दछौं र एक-अर्काको विविधतालाई सामान्य हो भनेर स्वीकार गर्दछौं भने त्यसपछि हामी एकसाथ निर्माण हुन सक्नेछौं ।

सेवकहरू एकसाथ बग्ने गर्नुपर्दछ

“अनि उहाँका वरदानहरूचाहिँ यी नै थिए, कि कोही प्रेरितहरू, कोही अगमवक्ताहरू, कोही प्रचारकहरू, कोही मण्डलीका पास्टरहरू र कोही शिक्षकहरू बनून्, कि खीष्टको शरीर निर्माण होस् र सेवाको काम गर्न सन्तहरू सुसज्जित होऊन्, जबसम्म हामी सबैले विश्वासको

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

र परमेश्वरका पुत्रको ज्ञानको एकता प्राप्त गर्दैनौं, र परिपक्व मानिस बनी खीष्टका पूर्णताको नापसम्म पुग्दैनौं । यसरी हमी छालले अगि-पछि हुत्याइएका, धार्मिक-सिद्धान्तको प्रत्येक बतासले र मानिसहरूका जालफेल, धुर्तता र फट्याइँले यताउता उडाइएका बालकहरूजस्ता नहोआौं । बरु प्रेमसित सत्य बोल्दै हरेक कुरामा हामी उहाँसमै, अर्थात् खीष्टसमै बढ्दैजाआौं, जो शिर हुनुहुन्छ । उहाँबाट नै सारा शरीर प्रत्येक जोरीद्वारा जोडिएको र बाँधिएको भई प्रत्येक भागले ठीक-ठीक काम गरी सुगठित हुनेछ र प्रेममा वृद्धि हुँदैजानेछ (एफिसी ४:११-१६) ।"

खीष्टको देहमा विभिन्न किसिमको सेवकाइहरूको भूमिका भनेको आत्माको एकता, खीष्टको देहको परिपक्वता, विश्वासमा एकता तथा येशू खीष्टको निमित्त संसारमा पुग्ने प्रयत्नको लागि अति नै महत्वपूर्ण हुन्छ । प्रेरितहरू, अगमवत्ताहरू, पास्टरहरू तथा शिक्षकहरू लगायतका यी पाँच विभागीय सेवकाइका वरदानहरू हुन् । यिनीहरूका उद्देश्य भनेको सन्तहरू (परमेश्वरका मानिसहरू) लाई सिद्ध वा परिपक्व बनाउनु हो ता कि येशूजस्तै भएर पूर्ण परिपक्वतामा परमेश्वरको पुत्रबारे ज्ञान हासिल नहोउञ्जेलसम्म र विश्वासको एकतामा नआउञ्जेलसम्म, यी सन्तहरूले खीष्टको देहलाई नभत्काइकन निर्माण गर्न सक्न् । अनि त्यतैतर हामी अधि बढिरहेका छौं र त्यतातिर हामी पुग्न सक्नै भनेर नै सेवकाइको यी पाँच वरदानहरू हामीलाई दिइएको छ ।

उहाँको मण्डलीलाई तिनको आफ्नो गन्तव्यमा पुच्चाउनको लागि, परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको यो अति नै राम्रो जिम्मेवारी हो, होइन र ? अनि हामीमध्ये सबै नै शिक्षक बन्ने चेष्टा नगरौं किनकि शिक्षकहरूको न्याय कठोर हुनेछ भनेर याकूबले भनेका कुरा यहाँ आएर एकदमै सान्दर्भिक देखिन्छ (याकूब ३:१) ।

परमेश्वरले दिनुभएको सेवकाइको वरदानसम्बन्धी यस बुझाइले, हामीले ती वरदानहरूलाई कस्तो प्रकारले लिइरहेका छौं भन्ने गम्भीर चेतावनीलाई पनि बुझ्नमा हामीलाई मद्दत गर्दछ । "तिमीहरूलाई ग्रहण गर्नेले मलाई ग्रहण गर्दछ, र मलाई ग्रहण गर्नेले मलाई पठाउनुहोलाई ग्रहण गर्दछ (मत्ती १०:४०) ।" उहाँले पठाउनुभएको परमेश्वरको

भाँडोलाई हामीले सम्मान गर्न सिक्तुपर्ने छ । उनीहरूलाई हामीले जस्तो प्रकारले व्यवहार गर्दछौं, त्यस्तै प्रकारले हामीले परमेश्वरलाई पनि व्यवहार गरिरहेका हुनेछौं । कहिलेकहाँ मानिसहरू सुसमाचारका सेवकहरूलाई आक्रमण गर्न, होच्याउन तथा आलोचना गर्न हत्तार गर्दैन् । त्यस्तो प्रकारको व्यवहार गरेर उनीहरू परमेश्वरको विरुद्धमा गइहरेका छन् भन्ने कुरा महसुस नै नगरी, उनीहरूले आफैले आफैलाई बहादुर तथा सहासिक ठान्ने गर्दछन् । जसरी परमेश्वरको वचनमा लेखिएको छ, “अर्काको चाकरलाई इन्साफ गर्ने तिमी को हौ ? त्यो त आफ्नै मालिकको सामु खडा हुन्छ वा पतित हुन्छ । त्यो खडा गराइनेछ, किनभने त्यसका मालिकले त्सलाई खडा गराउन सक्छ (रोमी १४:४) ।”

त्यसरी नै हामीले विभिन्न सेवकाइका वरदान पाएका मानिसहरूलाई पनि सम्मान तथा आदर गर्दै एकसाथ सहकार्य गर्नुपर्ने हुन्छ । विश्वासको एकतामा ल्याउनको निमित्त यदि प्रेरितहरू, अगमवक्ताहरू, प्रचारकहरू, पास्टरहरू तथा शिक्षकहरू येशू खीष्टद्वारा दिइएको प्रमुख चावीहरू हुन् भन्ने सेवकहरूले मण्डलीमा दिइएको अन्य वरदानहरूलाई चलाउँदै उहाँको सेवकाइ गरिरहेका मानिसहरूसँग शान्तिको आत्मक बन्धनलाई कायम राख्दै त्यही एकतार्फ मानिसहरूलाई डोच्याउने काममा प्रोत्साहन दिनुपर्दछ । अर्थात् उनीहरू त्यसका प्रबर्द्धक हुनुपर्दछ । अवश्य नै त्यसको निमित्त उनीहरूले सत्यतालाई प्रेमको भाषाद्वारा अभिव्यक्त गरेर आफ्नो कदम चाल्नुपर्ने हुन्छ । मण्डलीमा परमेश्वरको इच्छालाई पूरा गर्नको लागि, सेवकहरूले एकसाथ मिलेर सहकार्य गर्नुपर्ने हुन्छ ।

हामीबीच परमेश्वरले नियुक्त गर्नुभएको ईश्वरीय सम्पर्कहरू कुन होलान् भन्ने हामीले थाहा गर्नुपर्दछ । भाइहरूबीच एकतामा रहनको लागि हामीले हाम्रा पक्षपाती कुराहरू, भावनात्मक गठबन्धनहरू तथा बाधाहरूलाई हटाउनुपर्ने हुन्छ । मण्डलीको शिर खीष्ट येशू तथा संसारसमक्ष सुसमाचार लिएर जाने उहाँको अभियानको लागि नै हामी एकतामा आउनुपर्दछ । तसर्थ मानिसहरूले बनाएका उनीहरूका आफ्नै उद्देश्यलाई, संकुचित भावनारूपी दोष्याउने कुराको लागि वा वरदानहरूअनुकूलन पक्षपाती कारणहरूका लागि हामीले सन्धी वा एकतामा आउने होइन । हामीबीच रहेको मध्येस्थकर्ता येशू नै हाम्रो

तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ

एकताको कारण हो र उहाँलाई नै यस संसारमा हामीले उचाल्ने काम गर्नुपर्दछ ।

यदि सेवकहरू हुर्किएका छन् भने अवस्य नै खीष्टको देह पनि हुर्किने छ । त्यसपछि परमेश्वरले देहमा भएका सबै ईश्वरीय सम्पर्कद्वारा काम गर्न सक्नुहुनेछ । अनि प्रत्येक “जोर्नी” (परमेश्वर-नियुक्त सम्बन्ध) बाट आत्मा सुचारू रूपले बरने छ र त्यसपछि खीष्टको देह निर्माण हुनेछ अनि येशूको निमित त्यो देह संसारसमक्ष पुग्न सक्नेछ ।

तसर्थ त्यो एकताको लागि परमेश्वरलाई धन्यवाद दिनुहोस् । त्यो राम्रो तथा मनोहर छ । अनि शिरबाट त्यो वास्ना आउने किसिमको अभिषेक बरनेछ र सेवकाइका विभिन्न वरदान हुँदै सम्पूर्ण देहलाई त्यसले भिजाउनेछ । त्यसले ताजापन ल्याउने गर्दछ र मण्डली परिवर्तन हुनेछ । परिणामस्वरूप, त्यो मण्डलीले संसारलाई छुन सक्नेछ । यो स्थानमा अर्थात् एकताको स्थानमा परमेश्वरले अनन्त जीवन नियुक्त गर्नुभएको छ । त्यसमा पौडिनुहोस् र आनन्द मनाउनुहोस् अनि त्यसले वरिपरि भएका मानिहरूलाई छुन सकोस् । येशूको नाउँमा, त्यो खोलालाई बग्न दिनुहोस् ।

तपाईंको अभिभावकहरूलाई इशारा गर्नुहोस्

“बोलिसक्नुभएपछि, उहाँले सिमोनलाई भन्नुभयो, “गहिरोतिर लगेर माछा पक्नलाई आफ्ना जाल हान ।” तर सिमोनले भने ‘गुरुज्यू, हामीले रातभरि मेहेनत जरेर पनि केही फेला पारेनौ, तापनि तपाईंको वचनअनुसार म जाल हान्नेछु ।” अनि जब त्यसो गरे, तब तिनीहरूले एक थुप्रो माछा प्रके, र तिनीहरूका जाल फाट्न लागे । तिनीहरूले अर्को ढुङ्गामा भएका साफेदारहरूलाई आएर सहायता गर्ने इशारा गरे, र आएर तिनीहरूले दुवै ढुङ्गा माछाले भरे, यहाँसम्म कि ढुङ्गाहरू ढुब्न लागे (लूका ५:४-७) ।”

वर्तमान समयको महान् उद्देश्यलाई ध्यानमा राख्दै एकतामा भएका मानिसहरूको सेनालाई परमेश्वरले अघि आउँदै फसलको कटनी गर्ने निम्तो दिइरहनुभएको छ । एउटै व्यक्तिलेमात्र धेरै फसललाई

कटनी गर्न अवश्य सक्दैन । क्यानाडास्थित म गएको एउटा मण्डलीमा रहेको नारा, “सामूहिक कामले सपनालाई यथार्थ बनाउँछ,” भनेजस्तै गरी हामीले काम गर्नुपर्ने हुन्छ ।

यो सत्यतालाई पत्रुस तथा चेलाहरूका अलौकिक तरिकाले माछा मार्ने अभियानले स्पष्टसँग देखाउँछ । येशूविना आत्मा पकिने प्रयास रितो र बेकार तथा फलविहीन हुन्छ । फसललाई भित्र्याउन तथा जाललाई पूरा भर्नेको लागि, हामीलाई उहाँको सामर्थ्य र मार्गनिर्देशन चाहिन्छ । येशूले सिमोन पत्रुसलाई यसरी भन्नुभयो, “प्रशस्त माछा पकिनको लागि आफ्नो जाल हान ।” अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, “तिमीले धेरै माछा पकिनेछौं,” भनेर भनिएको हो । केवल जाल हान्नको लागि तयारमात्र हुनु पच्यो ।

पत्रुसले भने “प्रभु हामीले रातभरि माछा मार्ने प्रयास गर्याँ र केही पनि मार्न सकेनौं । अनि पुनः जाल हान्नाले पनि कुनै माछा मार्न त सकिने होइन तरै पनि यदि तपाईंले भन्नुहुन्छ भने म त्यसै गर्नेछु ।” (आफ्नै शब्दमा) । ध्यान दिनुहोस् कि येशूले “जालहरू” भनेर भन्नुभयो जबकि पत्रुसले चाहिँ “जाल”मात्र भने । येशूको दर्शन भनेको हामीले देख्ने दर्शनभन्दा सधैं नै ठूलो हुने गर्दछ । अनि उहाँको दर्शनलाई पूरा गर्नको लागि, एउटै मान्छेको प्रस्तुतिभन्दा पनि सबै मानिसहरूको संलग्न तको खाँचो पर्दछ । उनीहरू सबैले आ-आफ्ना जालहरूलाई हान्नुपर्ने थियो तर पत्रुसले केवल एउटैमात्र जाल हान्न सक्नेसम्मको विश्वासलाई देखाउन सके ।

अनि जसरी उनले जाल हाने, तब उनले जाललाई नै तान्ने कुनै कुरा परेजस्तो अनुभव गरिरहे । अनि त्यसलाई एकजनालेमात्र तान्न नसकदा, एकपछि अर्को गरी सबै चेलाहरू उक्त जाल तान्को लागि डुङ्गामा चढे । जाल यति भारी भएको थियो कि त्यो झण्डु नै च्यातिनै लागिसकेको थियो । उनीहरूका फसलको कटनी गर्ने साधन अब टुक्राटुक्रा हुने अवस्थामा थियो । त्यसपछि, उनीहरूले अन्य डुङ्गाहरूमा भएका आफ्ना साथीहरूलाई पनि बोलाए ।

अनि खीष्टको देहमा हाल साभेदारिताको ठूलो आवश्यकता

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

रहेको छ । ठूलो फसलको कट्टी गर्नको लागि, हामीलाई साथीहरू चाहिन्छ । जस्तै: प्रार्थनाका योद्धाहरू, आर्थिक सहयोगीहरू, मण्डलीका सहयोगीहरू, सेवकाइका साथीहरू इत्यादि । यसरी धेरै फसल भित्र्याउनको लागि, हामीले एकसाथ काम गर्नुपर्ने हुन्छ ।

खीष्टको देहमा अब परिवर्तनको समय रहेको छ । यो हामी एकतामा रहाई पिताको कार्यलाई गर्ने समय हो । मण्डलीको महिमाको निमित्त जब हामी परमेश्वरको दर्शनलाई देख्न थाल्छौं, हाम्रा विभाजनहरू तथा संघर्षहरू विलाएर जानेछन् ।

एकसाथ काम गरेमामात्र हामीले ठूलो फसलको आशा गर्न सक्नेछौं । एउटै कुरामा अर्थात् एउटै पिता, एउटै मुक्तिदाता तथा एउटै कारणमा हामी केन्द्रित भयौं भनेमात्र हामीले साँचो एकतालाई हासिल गर्न सक्नेछौं । जब हामी यी कुराहरूमा केन्द्रित हुन्छौं, तब अन्य कुराहरूले उचित प्रकारले आ-आफ्नो स्थानलाई लिनेछन् ।

“खेततिर हेर” येशूले भन्नुभयो, “फसलहरू कट्टीको लागि प्रशस्तसँग पाकिसकेका छन् ।” फसलको महत्व प्रमुख हो र मेरा स-साना सिद्धान्तहरू तथा व्यक्तिगत आत्मक कुराहरूलाई एकातिर राख्नु र कट्टीको लागि तयार भएको फसलतिर ध्यान दिन्छु ।

सफलताको निमित्त संगठित हुनु

यो एकता वा एकसाथ काम गरिने कुराले अवश्य नै व्यवहारिक रूपलाई लिनुपर्ने हुन्छ । स्थानीय मण्डलीभित्र, फसलको प्रार्थमिकताअनुसार पुनःसंगठित हुनु हो । मण्डलीको जीवनमा येशूले दिनुभएको महान् आज्ञा भनेको सबैभन्दा महत्वपूर्ण कुरा भएको र त्यसैअनुसार हामीले हाम्रो आर्थिक कुराहरूलाई, मेहनतलाई तथा प्रार्थनाहरूलाई प्राथामिकता दिई जानुपर्दछ । सबैजना फसललाई भित्र्याउने कुरामा केन्द्रित हुनुपर्दछ । सण्डे स्कूलका शिक्षकहरू, पास्टरहरू, स्वयसेवकहरू, डिकनहरू, एल्डरहरू, बच्चाहरू, किशोरहरू, आराधनाका अगुवाहरू, विवाहसम्बन्धी सेवकहरू, सामाजिक संयोजकहरू तथा मण्डलीका ढोकेहरू सबैले नै फसललाई भित्र्याउने कुरामा आफ्नो भूमिका रहेको छ भनी देख्नुपर्ने हुन्छ । अनि मेरो

छिमेकीले भै अन्न भित्र्याउने क्रममा सबैलाई आ-आफ्नै भूमिकाहरूमा बाँडछन् र खेतालाहरूका लागि खाजा ल्याउने मानिसहरूलाई समेत उनले जिम्मेवारी दिने गर्दछन् । सबैको भूमिका भनेको लक्ष्यलाई हासिल गर्नु हुन्छ ।

सेवाकाइको यात्राबाट घरतिर फर्किने क्रममा, एक पटक म रेडियो सुन्दै आइरहेको थिएँ । म मिन्नेपोलिसको बेसबलसम्बन्धी कार्यक्रमलाई मैले सुनिरहेको थिएँ । अनि त्यो कार्यक्रम भनेको मिन्नेसोटा ट्रीवीन्स म्यागेजिनको थियो ।

उक्त कार्यक्रममा प्रमुख पात्रको रूपमा जीम च्यान्जलाई बोलाइएको थियो र उनीचाहिँ ट्रीवीन्सअन्तर्गत स-साना खेलहरू आयोजना गर्ने निर्देशक थिए । तर हिजोआज त मिन्नेसोटा आफ्नो बेसबेल खेलको लागि अति नै प्रशिद्ध छ र उनीहरू त्यसको लागि गर्व गर्ने गर्दछन् । गर्व नगरोस् पनि किन र ? मिन्नेपोलिस सन्त पावल भन्ने ठाउँ एउटा सानो बजार हो र ट्रीवीन्स भन्ने क्लबलाई अन्य ठूला क्लबहरूका तुलनामा त्यति ध्यान दिइदैन र त्यति धेरै बजेट पनि उनीहरूले पाउँदैन । तरै पनि हरेक वर्ष उनीहरू उत्कृष्ट दर्जामा आउने गर्दछन् र सन् १९९१ मा त उनीहरूले विश्व श्रेणीलाई जित्न सकेका थिए ।

त्यस दिन मैले च्यान्जको अन्तर्वार्ता सुनिरहेको थिएँ र किन उनी त्यसरी खुसी छन् त भनी मैले तर्क गर्न थालैँ । ट्रीवीन्सले हरेक वर्ष उत्कृष्ट नतिजा ल्याउदै आफैलाई एउटा प्रतिस्पर्धी दावेदार ठान्ने गर्दथ्यो र त्यो उनीहरूले ठूलो रकमसाथ उत्कृष्ट खेलाडीहरूलाई अन्य दलबाट किनेर ल्याउने कामबाट गरिरहेका थिएनन् । बरु, आफ्ना खेतहरूमा भएका स-साना क्लबहरूबाट उत्कृष्ट खेलाडीहरूलाई निकालेर नै गरिरहेका थिए । उनीहरूले दक्षतालाई तलबाट विकास गरे र उनीहरूलाई अघि जाने हौसला दिए । अनि विभिन्न किसिमका दलालीहरूले गर्दा, यस्ता उत्कृष्ट खेलाडीहरूलाई उनीहरूले प्रायः गुमाउने भए तापनि रिक्त स्थानलाई परिपूर्ति गर्नको लागि अर्को खेलाडी उनीहरूका तयार भइसकेका हुन्थे । मिन्नेसोटा क्लब भनेको सफलताको लागि व्यवस्थित प्रकारले संगठित भएका समूह हो ।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ

अनि खेती गर्ने प्रणालीको शैलीमा च्यान्जले आफ्नो दलको वर्णन गरिरहेका थिए । उनले विभिन्न खेलाडीहरूका बारेमा बताइरहेका थिए । उनीहरूका व्याट हान्ने क्षमता, रन लिने क्षमता, उनीहरूका कौशलताको स्तर उनीहरूका मानसिक स्तर तथा उनीहरूका शक्ति आदि । अनि ट्रीवीन्सको भविष्यको योजनामा कसरी उनीहरू सबै अटाउने छन् र कसरी आफ्नो दल निरन्तर अघि बढ्दै र विकास हुँदै गइरहेका छन् भनी उनले बताए । अनि च्यान्जले बढो निश्चयता तथा निधकर्कसाथ दिएका जानकारीहरूलाई सुनेर म चकित भइरहेको थिए । एउटा जाबो घाँसको मैदानमा १८ जना खेलाडीहरूले एउटा काठको डण्डा र सानो गोलो बललाई हानेर खेल्ने खेलमा विजय हुनको लागि, उनले त्यसरी खेलाडीहरूलाई बढो गम्भीरतापूर्वक, लगानशील प्रकारले, उत्कटता तथा कडा मैहनतका साथ हुर्काइरहेका थिए भनेर सुन्दा म एकदमै छक्कै परेको थिएँ ।

त्यसबाट मैले यसरी सोच्न पुगें, “खेलकुद जगतमा सफल हुनको लागि यदि यी मानिसहरूले आफैलाई यसरी व्यवस्थित तथा अनुशासित बनाउँछन् भने हामी मण्डलीमा के गरिरहेका छौं त ?” हाम्रा प्रयासहरू प्रायः जताभावी हुने गर्दछन् । आत्मा जित्ने कामलाई हामी प्रायः गम्भीरतापूर्वक लिने गर्दैनौं । मण्डलीको साँचो तथा अति नै महत्वपूर्ण काममा भन्दा बढी हामी विवाहको निमित वा कार्पेटको रङ्ग उडेको कुरालाई ध्यान दिन्छौं । आज हामीले हाम्रो प्रयासहरूलाई, हाम्रा प्राथमिकताहरूलाई, हाम्रा आर्थिक परिचालनहरूलाई पुनः व्यवस्थित प्रकारले प्राथमिकता दिन आवश्यक छन् । मानिसहरूलाई तालिम दिने तथा हराएका आत्माहरू भएका ठाउँमा उनीहरूलाई जान दिने कुरालाई आज हामीले गम्भीरतापूर्वक लिनुपर्ने भएको छ । हराएका आत्माहरूसमक्ष पुग्ने तथा चेलापनामा हुर्काउने सम्बन्धमा, धेरैजसो मण्डलीहरूको स्पष्ट तथा निर्दिष्ट दर्शन छैन । अनि कतिपय मण्डलीहरूमा त सुसमाचारीय सन्देश भनेको बिरलै प्रचार गर्ने गर्दछन् । कसरी सफलपूर्वक जिउन सकिन्छ वा कसरी जीवनलाई सकारात्मक ढङ्गबाट हेन्न सकिन्छ, भन्ने बारेमा उल्लेखनीय शिक्षा दिएको हुन सक्ला तर “तपाईं नयाँ गरी जन्मनुपर्दछ” भनी निरन्तर प्रचार गर्ने मानिसहरू कोही पनि छैनन् ।

खीष्ट हाम्रो लागि मर्नुभयो भन्ने सन्देशलाई हाम्रा मण्डलीका

मानिसहरूले शास्त्रअनुसार सुनेका छैनन् । त्यसरी नै उहाँ गाडिनुभएको, बौरिउठनुभएको सन्देशलाई पनि सुनेका छैनन् । खीष्टलाई नपाउनेहरूका लागि परमेश्वरले राख्नुभएको डरलागदो न्यायको बारेमा मण्डलीका मानिसहरूले प्रायः सुनेका हुन्छन् । अनि परमेश्वरको उत्त क्रोधबाट उम्मिकनको लागि उहाँले राखिदिनुभएको स्पष्ट मार्गको बारेमा पनि सुनेका हुन्छन् । तर त्यतिलेमात्र पुग्दैन । हामीले अब सुसमाचार प्रचार गर्ने तथा मानिसहरूलाई पश्चात्तापको लागि बोलाउने काम गर्नुपर्दछ । त्यसपछि, आफ्नो विश्वास अरुसँग बाँडचूँड गर्ने कुरा पनि आज हामीले हाम्रो विश्वासीहरूलाई सिकाउनुपर्ने हुन्छ । येशू खीष्टको मण्डलीको साँचो काम भनेको यही नै हो ।

प्यारो परमेश्वर पिता खीष्टको देहको लागि तपाईंलाई धन्यवाद । विश्वभरि भएका खीष्टका दाजुभाङ्ग तथा दिदीबहिनीहरूसँगै शुसमाचारै फैल्याउने काममा म पनि उठटा झंश हुन पाएकोमा तपाईंलाई धैरै धन्यवाद दिन्छु । तपाईंको महान् कार्यलाई पूरा गर्नको निमित्त उक-आकर्तिलाई प्रैम गर्दै उकसाथ सहकार्यता गर्नको लागि हामीलाई मद्दत गर्नुहोस् । तपाईंलाई सबैभन्दा महत्वपूर्ण लाभै कुराहरूमा कैनिक्रित हुन हामीलाई मद्दत गर्नुहोस् । अनि यस संसारमा तपाईंले खीष्टलाई मानिसका पापहरूका लागि आफ्नौ ज्यान बलिदान दिनको लागि पठाउनुभयो अन्ने कुरा थाहा पाठन अन्नेर हामीलाई एकतामा ल्याउनुहोस् । येशू प्रभुको नाउँमा आमैन ।

अध्याय १२

कुन कुराले तपाईंलाई बाधा दिइरहेको छ ?

भाइ हो, तिमीहरूलाई थाहा होस् भन्ने म चाहन्छु, कि म तिमीहरूका र बाँकी अन्यजातिहरूका बीचमा पनि केही फल बटुल्न सकूँ भनेर तिमीहरूकहाँ आउने धेरै पल्ट इच्छा गरेँ। तर म अहिलेसम्म रोकिएको छु। ग्रीक होस् वा अरू असभ्य जाति, बुद्धिमान् होस् वा निर्बुद्धि, सबैको म ऋणी छु। यसैले सकेसम्म तिमी रोममा हुनेहरूलाई पनि सुसमाचार प्रचार गर्न म उत्सुक छु। किनकि सुसमाचारसँग म शर्माउँदिनँ। किनभने विश्वास गर्ने प्रत्येक मुक्तिको निम्ति यो परमेश्वरको शक्ति हो, पहिले यहूदीहरूका निम्ति र अन्यजातिहरूका निम्ति पनि (रोमी १:१३-१६)।

खीष्टको कामको लागि जिउने कोही व्यक्ति थिए भने त्यो प्रेरित पावल थिए। रोमीको पुस्तकमा भएको यो खण्डले खीष्टमा भएको उनको गन्तव्यलाई पूरा गर्नको लागि उनले गरेको संघर्ष तथा प्रतिबद्धता दुवैलाई नै यो खण्डले प्रकट गर्दछ। येशू खीष्टमा तपाईंले आफ्नो दौडलाई सफलतापूर्वक पूरा गर्ने विभिन्न बुँदाहरूलाई तपाईंले यो खण्डमा ध्यान दिनुहोस् भन्ने म चाहन्छु।

“मलाई रोकिकएको छ !” आफ्नो हृदयदेखि नै पावलले रोममा सुसमाचार प्रचार गर्न चाहेका थिए। तर त्यो गर्नबाट उनलाई बञ्चित गरियो। (किङ्ग जेम्समा “अनुमति” भनेर लेखिएको शब्दको अर्थ बाधा भन्ने हुन्छ)। वास्तवमा भन्नुपर्दा, त्यहाँ जाने सन्दर्भमा अन्य इसाईहरूले उनलाई निराससमेत बनाएका थिए। परमेश्वरको निम्ति केही गरौ भन्ने चाहनासाथ हामीले कदम चाल्ने गर्दछौं तर जब हिँड्ने कार्य

कठिन हुन्छ, तब हामीले हाम्रा कल्पनाहरूलाई निभाउने गर्दछौं। ठूलो तस्वीरको सबै टुकाहरू एकसाथ तुरन्तै निमिले हुनाले, हामी सोच्छौं, “सायद यो परमेश्वरको बोलावट होइन होला।” सफलताको पहिलो नियम भनेको संकल्प हो। हाम्रो बोलावटलाई हामीले पछ्याउनुपर्ने हुन्छ र त्यसलाई पूरा पनि गर्नुपर्ने हुन्छ।

“म ऋणी छु।” संसारसमक्ष सुसमाचार लिएर जाने जिम्मेवारीलाई पावलले बैकल्पिक काम नभएर आफ्नो जिम्मेवारी ठाने। उनी ऋणी थिए तर माघ्टर कार्ड वा भिसा कार्ड दिने बैङ्गको होइन। न त यस संसारको अन्य कुनै प्रणालीप्रति नै हो। तर हराएका आत्माहरू भएका ठाउँमा उहाँको सुसमाचारलाई लिएर जाने परमेश्वरको मिसनको ऋणी भएका थिए। यस संसारको वास्ताले परमेश्वरमा भएको विश्वासीहरूका जोशलाई प्रायः निभाउने गर्दछ किनकि हराएका, चोट खाएका तथा मरिरहेका संसारका आत्माहरूसमक्ष सुसमाचार लिएर जाने काम भन्दा पनि महत्वपूर्ण अरू कुनै काम छ भनी उनीहरूले ठाने गर्दछन्।

“म तयार छु।” सधैं तयार रहनुपर्ने अर्थात् “विवेकीतौरमा तयार” रहनुपर्ने स्वभाव हामीमा हुनुपर्दछ भनी शास्त्रले हामीलाई बताउँछ। के आज नै परमेश्वरको इच्छालाई पूरा गर्न तपाईं तयार हुनुहुन्छ? तयारी भनेको शिक्षा र तालिममात्र होइन तर परमेश्वरको उद्देश्यहरूप्रति भित्री प्रतिबद्धता पनि हो। यो तपाईंको जीवनको लागि, परमेश्वरको इच्छाप्रति भित्रीतौरमा समर्पित हुने कुरा हो। आजको हाम्रो जीवनलाई त्यतिकै बिताएका छौं भने त्यसले खीष्टको निमित भोलि संसारलाई परिवर्तन गराउनको लागि हामीलाई तयार पारेको हुदैन। हामी उहाँको कामको लागि पूर्ण रूपले समर्पित हुनुपर्दछ र सेनामा भएको कप्तानको आज्ञालाई पाउनसाथ खट्न तयार हुनुपर्दछ।

“म शर्माउँदिनँ।” सुसमाचारको निमित पावललाई कुटियो, ढुङ्गाले हानियो, खिल्ली उडाउने तथा बेज्जत गर्ने काम गरियो तर मानिसहरूका यस्ता कुनै पनि क्रियाकलापहरूले उनलाई परमेश्वरको मिसनलाई पूरा गर्नबाट रोक्न सकेन। विश्वास गर्ने चाहे यहूदी वा गैर यहूदी, पुरुष वा महिला जोसुकै भए तापनि मुक्तिसम्म पुऱ्याउन सक्ने

तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ

सामर्थ्य सुसमाचारमा रहेको कुरालाई पावलले सधैं नै पहिचान गरे र विश्वास गरे । परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभएको कि उहाँले आफ्नो एकमात्र पुत्र यस संसारको लागि दिनुभयो । अनि विश्वासीहरूका रूपमा हामी सबैले सामना गर्ने प्रश्न भनेको “के हराइरहेको तथा मरिरहेको यस संसारमा परमेश्वरको प्रेमलाई लिएर हामी हिँडन तयार छौं ? अनि अरूले खीष्टलाई पाऊन सक्न् भनेर के तपाईं बलिदान दिन इच्छुक हुनुहुन्छ ।”

इसाई सेवकाइको सफलता भनेको तपाईंको मण्डलीको बजेटले वा आकारले वा चिट्ठी पठाउने साथीहरूका सूचीले तय गर्दैन । सफलता भनेको खीष्टजस्तै देखिनु हो । इसाई जीवनको अन्तिम लक्ष्य भनेको येशु जस्तै हुनु, परमेश्वरको प्रेमका साथ हिँडनु तथा अरूले खीष्टलाई पाउन् भनेर आफैलाई बलिदान दिन सक्नु हो । अहिलेसम्म त्यो लक्ष्यतिर अघि बढन तपाईं चुक्नुभएको होला तर अब तयार हुन सक्नुहुन्छ । तपाईंको निमित्त परमेश्वरसँग योजना तथा उद्देश्य रहेको छ । यदि तपाईं यतिबेला यहाँको इच्छाअनुसार नै अघि बढन तयार हुनुहुन्छ भने यदि तपाईं पूर्ण रूपले परमेश्वरको निमित्त बोचिनुभएको छ भने उहाँले तपाईंलाई प्रयोग गर्न सक्नुहुन्छ ।

के कुनै कारण छैन र ?

आफ्नो पुस्तामा आवश्यकता खटकिएको जब दाऊदले देखे, त्यसबारे केही न केही कुरा गर्नको लागि उनी खडा भए । पलिश्तीहरूका महान् नायक गोल्यतले परमेश्वरका मानिसहरूलाई चुनौती दिएका थिए र उनीहरूलाई डरमा राखेका थिए । तर सानो गोठाला दाऊदले त्यो सहन सकेनन् र त्यसको विरुद्ध खडा हुँदै यसरी भने “दाऊदले छेउछाउका मानिसहरूतिर फर्केर भने “यस पलिश्तीलाई मार्ने र इस्पाएलको अपमान हटाउने मानिसलाई के गरिदिने त ? जीवित परमेश्वरको सेनालाई तुच्छ भन्ने त्यो खतना नभएको पलिश्तीचाहिँ को हो र (१ शमूएल १७:२६) ?”

दाऊदले आवश्यकतालाई देखे र त्यसप्रति सहासिक प्रत्युत्तर दिए । उक्त समस्यालाई समाधान गर्नको निमित्त कुनै अरू व्यक्तिको

प्रतीक्षा गर्दै उनले कुरेर बसेनन् । परमेश्वरको मद्दतद्वारा आफ्नो शत्रुमाथि विजय हुने र परमेश्वरका मानिसहरूलाई विजय तुल्याउने निश्चयता दाऊदमा थियो ।

तर उसको अभिप्रायलाई तिनको दाजुले प्रश्न गरे किनकि "मानिसहरूसँग दाऊद कुरा गरिरहेका तिनका जेठा दाजु एलीआबले सुने, र उनले रीसले चूर भए । उनले दाऊदलाई यसो भनेर सोधे, 'तँ यहाँ के गरिरहेछस् ? वनमा भएका ती अलिकता भेडाहरू हेर्न तैले कसलाई जिम्मा दिएर आइस् ? म तँलाई चिन्दछु, घमण्डी र दुष्ट हृदय भएको । तँ लदाइ हेर्नलाईमात्र आएको होस् (१ शमूएल १७:२८) ।"

अनि आज पनि यदि तपाईं आफूभन्दा ठूलो कुराको लागि खडा हुनुहुन्छ र आफ्नो शत्रुको विरुद्धमा सहासिक घोषणा गर्नुहुन्छ भने कुनै न कुनै मानिसले तपाईंलाई होच्याउने चेष्टा गर्नेछ र अहंकारले भरिएको भन्ने आरोप तपाईंलाई लगाउनेछ । यदि त्यसो भएको छ भने तपाईंको उत्तर पनि त्यो सानो गोठालो ठिटोको जस्तै नै भएको होस, जसले यसरी जवाफ दिए, "मैले अहिले के गरेको छु र ? मैले बोल्नु पनि नहुने (१ शमूएल १७:२९) ?

तपाईंको ध्यान भनेको तपाईंको आलोचकहरू तथा जताभावी कुरा गर्नेहरूतिर तथा बाटोमा आइपर्ने कठिनाइहरू र समस्याहरूतिर नभएको होस् । परमेश्वर तथा उहाँको महान् कार्य अर्थात् महान् आज्ञामा नै केन्द्रित हुनुहोस् । दाऊदले शाऊललाई भनेभै विश्वासको तथा सहासिक वचनहरू बोल्नुहोस् । जस्तै: "मैले सिंह र भालु दुवैलाई मारेको छु । यस बेखतनाको पलिश्तीको दशा तिनीहरूको भन्दा असल हुनेछैन, किनकि त्यसले जीवित परमेश्वरको सेनालाई विरोध गरेको छ (१ शमूएल १७:३६) ।"

अहिले नै केही समय सहासिक आवाजलाई सुनाउन अलग हुनुहोस् र जस्तोसुकै झुटा कुराले वहकाउन खोजे तापनि त्यसलाई नसुन्ने संकल्पको वचन दुष्टले सुनोस् । तर तपाईंले विश्वको शक्तिशाली परमेश्वरको सेवा गरिरहनुभएको छ र तपाईं आफ्नो मिसनमा सफल हुनुहुनेछ । परमेश्वरको प्रशंसा गर्नाले शैतानको आवाजलाई रोकदछ,

तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ

र त्यसपछि, परिस्थिति जस्तोसुकै भए तापनि परमेश्वरलाई उचाल सकिनेछ। अहिले नै उहाँको प्रशंसा गर्न थाल्नुहोस्। अधि बढनुहोस् र प्रशंसाको आनन्दमय समयलाई बिताउनुहोस्। सदासर्वदा, परमेश्वरको प्रशंसा गर्नुहोस्।

त्यसो भए, प्रचारकहरू, साक्षीहरू तथा खीष्टका सेवकहरू हो, तपाईंले के गर्न जाँदै हुनुहुन्छ? तपाईंको योजना के रहेको छ? परमेश्वरको कम्पासले कतातिर देखाइरहेको छ? एकै ठाउँमामात्र बसिनरहनुहोस्। केही न केही गर्नुहोस्। आफ्नो हतियारबाट धुलोहरू हटाउने काम गर्नुहोस्। प्रार्थनामा परमेश्वर पिताको इच्छालाई तान्नुहोस्। ताजापनको सास लिनुहोस् र अधि बढौदै त्यसलाई प्राप्त गर्नुहोस्। परमेश्वरलाई सीमित पार्ने कुराबाट आफैलाई हटाउनुहोस् भनी म तपाईंलाई उत्साह दिन्छु। ठूलो कुराहरू हुनेछ भनी विश्वास गर्नुहोस्। खडा हुनुहोस्। परमेश्वरको महिमामा खडा हुनुहोस् किनकि यो तपाईंको निमित्त छुट्याइएको समय हो। महान् महिमामय काम गर्ने समय यही नै हो। तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ!

तपाईंलाई यस पृथ्वीमा प्रतिनिधित्व गर्ने महान् आवसर मलाई दिनुभुझकोमा परमेश्वर पिता तपाईंलाई धन्यवाद। म खडा हुनेछु र तपाईंको सुसमाचारखाई संसारमा पुऱ्याउनेछु। तपाईं मसँग हुनुहुन्छ त्यसैले म डराउँदिनँ। यैशू खीष्ट तथा मुक्तिको तपाईंको महान् योजनाको लागि तपाईंलाई धन्यवाद। मैरो जीवनले तपाईंलाई महिमा र सम्मान दिएको होस्। तपाईंको अनुब्रह्मा मैले संसारखाई छुन सक्नेछु भनी म विश्वास गर्दू। यैशू प्रभुको नाउँमा आमेन।

हामीसँग सम्पर्क गर्नुहोस्

के यो पुस्तकले तपाईंको जीवनलाई छोयो ? तपाईंलाई आशिष दिने, उत्साह दिने तथा यस जीवन र आउनेवाला जीवनको लागि तपाईंको गन्तव्यलाई पूरा गर्नमा मद्दत गर्ने ठूलो चाहना रहेको छ । तपाईंको जीवनमा परमेश्वरले के गरिरहनुभएको छ, हामीलाई लेख्नुहोस् । हामीले सितैमा प्रदान गर्ने हाम्रो मासिक समाचार पत्रद्वारा तपाईंसँग सम्पर्कमा रहन चाहन्छौं भने तपाईंलाई प्रार्थना गर्न चाहन्छौं । हाम्रो वेबसाइटलाई हेनुहोला । विश्वासको तपाईंको यात्रामा तपाईंलाई मद्दत गर्न तथा उत्साह दिनको लागि, अनलाइन तथा इमेलद्वारा उपलब्ध स्रोतहरूलाई प्राप्त गर्न सक्नुहुन्छ । परमेश्वरले तपाईंलाई प्रशस्त आशिष देऊन, येशू प्रभुको नाउँमा ।

टोम तथा सुसन शान्कलीन
पोष्ट बक्स ४१४४
मान्काटो, एमएन ५६००२
वेबसाइट: www.tomshanklin.org
इमेल: tom@shanklinministries.org

टोम तथा सुसन शान्कलीन

टोम तथा सुसन शान्कलीन दोसो विश्व युद्धपछि अमेरिकामा देखा परेको तीव्र सन्तान उत्पादन पुस्ताका हुन् । त्यसरी मुख्य धारका समुदायले गर्ने ती अभ्यासहरूलाई पाखण्डीपना ठानेर इन्कार गर्दै, उनीहरूले सन् १९७०तिरको हिप्पी जीवनशैली अप्नाउदै लागुऔषधि सेवनमा संलग्न भए र विभिन्न किसिमका धर्म तथा आत्मियतालाई अनुभव गर्न थाले ।

सन् १९७७ मा, उनीहरू दुवैले नाटकीय प्रकारले एउटा छुट्टै किसिमको आत्मिक जम्काभेट गर्न पुरछन् । अनि जीवित परमेश्वरसँगको उक्त जम्काभेटले उनीहरूका जीवन त्यसबेलादेखि आमूल परिवर्तन भएको छ । येशूको वास्तविकता उनीहरूका जीवनमा पनि साँचो भयो । अरू पनि उनीहरू जसरी नै खीष्टमा आएका होऊन भन्ने उत्कटतासाथ त्यस परिवर्तनले उनीहरूका जीवनमा सेवकाइको जन्म गरायो । मिन्नेसोटा तथा डेकोटास्थित विभिन्न स्थानीय मण्डलीहरूमा उनीहरूले २२ वर्षसम्म पास्टरीय सेवकाइ गरे भने राष्ट्रिय तथा अन्तराष्ट्रिय जगतमा पनि उत्तिकै यात्रा गर्दै सेवकाइ गरे । हार्टलैण्ड इसाई पत्रिका लगायत उनीहरूले विभिन्न किसिमले सुसमाचार प्रकाशन गर्ने काम पनि गरे ।

सन् २००५देखि उनीहरूका सेवकाइको केन्द्रविन्दु भनेको सुसमाचार प्रचार अन्तर-साँस्कृतिक मिसन्स तथा आफ्ना परिवार र समुदायको अघि व्यवहारिक इसाई जीवन जिउन हुँदै आएको छ । टोम तथा सुसनको तीन जना हुर्किसकेका बच्चाहरू छन् भने तीन जना नातिनातिनाहरू छन् । सबैलाई देख्दा उनीहरू आनन्दित हुन्छन् ।

परमेश्वरसँग मानिसहरू पुनःएकतामा आएको, आत्मिक, भावनात्मक ताथ शारीरिक रूपले चड्गाइ पाएको तथा आफ्नो जीवनमा ईश्वरीय उद्देश्यको चिन्तनले भरिएको देख्ने ठूलो चाहना राख्छन् । उनले सरल तथा व्यवहारिक प्रकारले प्रचार गर्ने काम गर्दैन् ता कि सबै

उमेरका, सबै राष्ट्रहरूका तथा सबै सम्प्रदायका मानिसहरूले त्यसलाई बुझ्न तथा लिन सकून् । परमेश्वरसँगको मानिसहरूका हिँडाईमा उनीहरूलाई उत्साह दिन तथा उनीहरूका गहिरो खाँचोको उत्तर केवल येशू खीष्टको कुसको सन्देशमात्र हो भन्ने कुरालाई जोड दिनमा, टोम सेवकाइहरूले अमेरिकालगायत अन्य विभिन्न देशहरूमा आफ्नो काम गरिरहेको छ ।

येशू खीष्टको सन्देशलाई सुसन शान्कलीनले विशेष तथा शक्तिशाली प्रकारले प्रचार गर्ने तरिकालाई ल्याएकी छिन् । तिनको प्रत्यक्ष पद्धतिले शास्त्रलाई मानिसहरूका वास्तविक जीवनमा लागु गर्नमा महत गर्दछ, भने उनीहरूका जीवनलाई सशक्तिकरण गर्ने र निश्चित पार्ने काम गर्दछ । उनको प्रस्तुतिमा उनी सहासिक तथा दयालु दुवै नै हुन्छन् । अनि उनको प्रचार तथा लेखन, दुवैमा नै हास्यव्यङ्यात्मक प्रकारले मानिसहरूलाई प्रभाव पार्ने उनको क्षमता अचम्मलाग्दो छ । उनको यस्तै शैलीले मानिसहरूमा ताजापना ल्याउँदछ । सुसन, ग्लासमा चित्रकला कुँदने काम पनि सीपालु छिन् र दक्षिणी मिन्नेसोटास्थित खेतिर भएको हाम्रो घरमा उनको त्यो कला प्रशस्त देख्न सकिन्छ ।

टोम शान्कलीन सेवकाइहरू

“सारा संसारमा गएर सारा सृष्टिलाई सुसमाचार प्रचार गर
(मर्क्झस १६:१५) ।”

सम्पूर्ण सुसमाचारलाई सम्पूर्ण जगतमा पुऱ्याउने लक्ष्य बोकेको टोम शान्कलीन सेवकाइ भनेको अन्तर-साम्प्रदायीक अन्तराष्ट्रिय सेवकाइ हो । विभिन्न मण्डलीहरू, सेवकाइहरू तथा व्यक्तिहरूसँगको हाम्रो हातेमालोद्वारा हामीले खीष्टको असल सन्देशलाई प्रत्येक मानिससमक्ष पुऱ्याउँदै आइरहेका छौं ।

यो सेवकाइको जग भनेको येशू खीष्ट स्वयम् हुनुहुन्छ । तसर्थ पिताले उहाँलाई यस संसारमा पठाउनुभयो, हाम्रो पापको खातिर उहाँ कल्वरीको कुसमा मर्नुभयो अनि पाप, मृत्यु र शैतानमाथि हामीलाई विजय बनाउन उहाँ पुनः बौरिउठनुभयो भन्ने आधारभूत कुरामा नै यो स्थापित भएको छ । हराएको, चोट खाएको तथा आवश्यकतामा परेको यस संसारमा, आत्मिक, भावनात्मक, भौतिक तथा सम्बन्धात्मक चड्गाइको सन्देशलाई ल्याउनको निमित पवित्र आत्माले विश्वभरि भएका विश्वासीहरूलाई अभिषेक गरिरहनुभएको छ । अनि जसरी हामी एकतामा आउँछौं, त्यसरी नै हामीले शान्ति, विश्राम तथा चड्गाइलाई लाखौं मानिसहरूले उनीहरूका जीवनमा पाएको देखेछौं र त्यो चाहिँ खीष्टलाई उनीहरूले आफ्नो जीवनको मुक्तिदाता र प्रभु भनेर चिनेको परिणाम स्वरूप मात्र आउनेछ ।

टोम शान्कलीन सेवकाइहरू भनेको केवल एउटै सम्प्रदाय, समूह, धार वा स्थानीय मण्डलीमा मात्र सीमित छैन । तर यी अन्तिम समयहरूमा, प्रशस्तमात्रामा फसल भित्र्याउनको लागि हामी सबैसँग सहकार्य गर्नको लागि बोलाइएका छौं । येशू खीष्टको असल सन्देशका साथ संसारभरि नै पुग्ने सामान्य लक्ष्यलाई हामी तपाईंसँग बाँझौं ।

हाम्रो लक्ष्यलाई पूरा गर्नको निम्ति हामी;

- राष्ट्रहरूका लागि प्रार्थना गर्दौँ ।
- सुसमाचार प्रचार गर्दौँ ।
- उत्साह, तालिम तथा नेतृत्व प्रदान गर्दौँ ।
- अनि उपलब्ध हर किसिमका माध्यमलाई प्रयोग गरेर सुसमाचार प्रकाशन गर्दौँ ।
- अनि विश्वभारि नै जीवन-दिने सुसमाचारलाई प्रबर्द्धन गर्दौँ ।

पृथ्वीमा आत्माहरूको प्रशस्त फसल कट्नी गर्न सकियोस् भन्ने लक्ष्यसाथ पवित्र आत्माको अगुवाअनुसार हामीसँग साझेदारिताको हात बढाउनुहोस् भनी तपाईंहरू सबैलाई हामी निम्तो दिन्छौँ । यसरी येशूलाई उचाल्दै हामी परमेश्वर पितालाई महिमा दिन सक्नेछौँ । थप जानकारीको लागि निम्नलिखित ठेगानामा सम्पर्क राख्नुहोला ।

टोम शान्कलीन सेतकाइहरू

पोष्ट बक्स ४९४४ मान्काटो, एमएन ५६००२ यूएसए

वेबसाइट: www.tomshanklin.org

इमेल: tom@shanklinministries.org

टोम शान्कलीनका पुस्तकहरू तथा सिडीहरू

फिलिङ्ग दि इगाएड
(अन्धकारबाट उज्ज्यालोतर्फको यात्रा)

टोम शान्कलीन तथा उनको पत्नीले सन् १९७० तिरको हिप्पी जीवनशैली अप्नाउदै लागुऔपैष्ठि सेवनमा संलग्न भए र विभिन्न किसिमका धर्म तथा आत्मियतालाई अनुभव गर्न थाले । सन् १९७७ मा, उनीहरू दुवैले नाटकीय प्रकारले एउटा छुट्टै किसिमको आत्मिक जम्काभेट गर्न पुग्छन् । अनि जीवित परमेश्वरसँगको उक्त जम्काभेटले उनीहरूका जीवन त्यसबेलादेखि आमूल परिवर्तन भएको छ । येशुको वास्तविकता उनीहरूका जीवनमा पनि साँचो भयो । फिलिङ्ग दि भवाएङ्ग नामक पुस्तक भनेको त्यही परिवर्तनको कथा हो भने भित्रीतौरमा रित्तो महसुस गर्ने र उनीहरूका जीवनमा शक्तिशाली र अर्थपूर्ण परिवर्तन खोज्नेहरूका लागि एउटा सन्देश पनि हो ।

चड्गाइको सिडी चड्गाइको शास्त्र खण्डहरू तथा प्रार्थनाहरू

सुरुवातमा यसलाई चड्गाइको क्यासेटको रूपमा उत्पादन गरिएको थियो र यो बहुमूल्यको साधनद्वारा धेरैले परमेश्वरको वचनबाट चड्गाइ पाउन सकेका थिए । यो कुनै प्रवचन होइन तर विमारीहरूलाई आत्मिक, भौतिक र शारीरिकतौरमा सुस्वाध्य प्रदान गर्नको लागि तयार पारिएको शास्त्र खण्डहरूको, स्वीकारको तथा प्रार्थनाहरूको सङ्गालो हो । दयालु तथा शक्तिशाली पार्ने आवाजद्वारा टोमले श्रोताहरूलाई परमेश्वरको वचनमा रहेको चड्गाइको यात्रातिर ढोयाउँछन् । जसरी तपाईंले यी शक्तिशाली शास्त्र खण्डहरू तथा प्रार्थनाहरूलाई सुन्नुहुन्छ, तब तपाईंको जीवनको हरेक क्षेत्रमा चाहिएको चड्गाइको लागि, तपाईंको विश्वासलाई यसले जगाउने काम गर्दछ ।

तपाईंले संसारलाई छुन सबनुहुन्छ
खीष्टको सन्देश लिएर संसारमा कसरी पुग्ने हो भन्ने बारेमा
लेखिएको पुस्तक

तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ भन्ने पुस्तकले तपाईंमा भएको अचम्मलाग्दो सामर्थ्यलाई प्रकट गर्नुमा मद्दत गर्नेछ भने परमेश्वरको प्रेमका साथ संसारलाई छुने चुनौतीलाई लिनको निमित्त तपाईंलाई प्रेरणा दिनेछ । तपाईंको जीवनमा खीष्टको योजना तथा मार्गनिर्देशनलाई पछ्याएर तपाईंले यस संसारमा एउटा ठूलो भिन्न त ल्याउन सक्नुहुनेछ । परिवर्तन ल्याउनको निमित्त तपाईंसँग त्यो सामर्थ्य हुनेछ र पिताको हृदयबाटमात्र आउने जीवनलाई तपाईंले मानिसहरूमा खन्याउन सक्नुहुनेछ । जब तपाईं परमेश्वरको योजनाअनुसार चल्नुहुन्छ, तपाईं प्रेमको कारणले, वास्ताको कारणले तथा दयाको कारणले चलिनरहनुभएको हुनेछ । पिताको मुटुको धड्कनलाई तपाईंले व्यवहारमा उतारिरहनुभएको हुनेछ । हराएका, चोट खाएका, थाकेका तथा मरिरहेका आत्माहरूको लागि उहाँको हृदय धड्किन्छ । ती मानिसहरू जो उहाँबाट टाढिएका छन् । उनीहरूलाई घरमा ल्याउनको निमित्त तपाईंचाहिँ प्रमुख पात्र हुनुहुन्छ । तपाईं पिताको हृदयको एउटा अंश हुनुहुन्छ ।

तपाईंले संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ भन्ने पुस्तक

- स्थानी मण्डलीहरूका लागि;
- घरेलु सङ्गतिहरूका लागि;
- सुसमाचार प्रचार गर्ने विषयमा सिकाउने कक्षाहरूका लागि;
- सुसमाचार लिएर जाने समूहहरूका लागि;
- बाइबल अध्ययनको लागि अति नै महत्वपूर्ण साधन हो ।

यी सामग्रीहरूलाई तपाईंले हाम्रो वेबसाइटद्वारा मगाउन सक्नुहुनेछ ।

तपाईंको जीवनको साँचो उद्देश्यलाई पतो लगाउनुहोस् !

तपाईं संसारलाई छुन सक्नुहुन्छ भन्ने यस पुस्तकले तपाईंको जीवनको अच्यमलाग्दो शक्तिलाई प्रष्ट पार्नमा महत गर्नेछ । अनि परमेश्वरको प्रेमद्वारा संसारलाई छुने दुनौतीमा तपाईंलाई प्रेरणा दिनेछ । आज नै पढ्नुहोस् ।

तपाईंले पता लगाउनुहेले :

- आफ्ना वरिपरि भएका मानिसहरूका निमित परमेश्वरको व्याकुल हृदयलाई
- उहाँको शक्तिसँग कसरी तपाईंले आफ्नो जीवनलाई जोड्न सक्नुहेले भन्ने कुरालाई
- अरुप्रति कृपालु हुने व्यवहारिक कुरालाई
- अनि संसारलाई प्रभाव पार्ने काममा अरुसँग एकसाथ सहकार्य गर्ने कुरालाई

“यस विषयमा एउटा ऐतिहासिक पुस्तक”

पाष्टर एन्ड ग्याकल, इन्यान्जेलिकल फर्मोसन चर्च, हस्टन, टेक्सास

“मण्डलीको निमित अभिषिक्तपूर्ण तथा सदावहार सन्देश”

कीम एलीसन, ब्रिड्गीड इन द हार्बेस्ट मिनिष्ट्रिज, ब्लेनी मिन्नेसोटा

“सुसमाचार प्रचारको निमित जोशिलो आवहान । प्रत्येक अध्यायमा आवश्यकीय सन्देश रहेको छ ।”

पाष्टर भर्गील एमन्डसन, शेल लेक फुल गोस्पल, शेल लेक, विस्कन्सीन

टोम शान्कलीन

विभिन्न किसिमको आत्मिक तथा धार्मिक कुराहरूको अनुभव गर्दै सन् १९७० तिर प्रख्यात हिम्मी जीवनशैली अर्थात् जिम्मेवारीविहीन पूर्ण स्वतन्त्र जीवनशैलीलाई अड्गाल्न पुगेका टोम शान्कलीन तथा पत्ती सुसन; लागुआषधि सेवनमा पनि सझलग्न थिए । सन् १९७७ मा, जीवित खीष्टद्वारा सम्पूर्ण जीवनलाई आमूल रूपले परिवर्तन गर्ने गरी उनीहरूले नाटकीय ढड्क्ले आत्मिक जीवन पाउन सकेका थिए । त्यतिबेलादेखि नै अमेरिकालगायत अन्य विभिन्न राष्ट्रहरूमा उनीहरूले उक्त जीवन-परिवर्तनकारी शक्तिलाई बाँड्ने काम गर्दै आइरहेका छन् ।

एउटा स्थानीय मण्डलीमा २२ वर्षसम्म पास्टरीय सेवकाइ गरेका टोमले सन् १९८३ देखि पूर्णकालिन सेवकाइ गर्दै आइरहेका छन् । अनि सन् २००५ देखि उनले आफ्नो जीवनलाई मिसनेरी तथा सुसमाचार प्रचारकको रूपमा समर्पित गर्दै आइरहेका छन् ।